

សេចក្តីអធិប្បាយ សុភាសិត

បណ្ឌិត Yune Sun Park
អ្នកបកប្រែ White Young Jeon
Cambodia Reformed Faith Institute

បុព្វបទ

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ វេជ្ជបណ្ឌិត Yune Sun Park (1905 -1988) គឺជាគំរូរបស់ខ្ញុំ ក្នុងការរីកចម្រើនទ្រឹស្តី និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះបានដឹកនាំខ្ញុំទៅរកទ្រង់នៅក្នុងពេលសិក្សាសាលារបស់ខ្ញុំនៅក្នុងវិទ្យាល័យ Chong Shin Bible College (BA) និង សិក្សាសាលាទ្រឹស្តី Hapdong នៅប្រទេសកូរ៉េ ខាងត្បូង (M.Div.) និង Westminster California Seminary (D. Min 1906) បន្ទាប់ពីនោះបេះដូងខ្ញុំប្រាថ្នាចង់បាន យកតម្រាប់គាត់ដើម្បីបម្រើបេសកកម្មរបស់ព្រះ។ ឥឡូវនេះផងដែរនៅក្នុងពេលវេលាផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅប្រទេសកម្ពុជាខ្ញុំចង់ដូចគាត់នៅ ក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ, ដោយសារតែខ្ញុំស្រឡាញ់បេះដូងស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះ បទគម្ពីរ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំមិនអាចប្រៀបធៀបជាមួយគាត់បានទេ។

ដូច្នេះ យោងទៅតាមចរន្តនៃដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ជាដំបូងខ្ញុំបានបកប្រែគម្ពីរទ្រឹស្តីជាភាសា អង់គ្លេស ហើយខ្ញុំបានបកប្រែសេចក្តីអធិប្បាយចំនួន 68 នៅក្នុងវិវរណៈរបស់គាត់ទៅជា ភាសាអង់គ្លេស ដើម្បីរៀបចំបកប្រែជាភាសាខ្មែរសម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជាដោយក្រុមបក ប្រែរបស់ខ្ញុំ។

ក្នុងអំឡុងពេលដែលខ្ញុំបានបកប្រែធម្មទានរបស់គាត់; ខ្ញុំបានឃើញពីចំណង់ចំណូលចិត្ត ដែលគ្រូរបស់ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរអស់ពីចិត្ត។ សម្រាប់មុខវិជ្ជាសំខាន់របស់ ខ្ញុំគឺការអធិប្បាយ Expository ខ្ញុំអាចធ្វើឱ្យប្រាកដថា វិមាត្រខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់

ដើម្បីព្យាបាលការពិត។ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាការអធិប្បាយរបស់គាត់គឺដូចជាកំណប់
នៃសេចក្តីពិត។

ខ្ញុំមានគម្រោងចែករំលែកការបង្រៀនរបស់គាត់នៅក្នុងព្រះវិហារកម្ពុជា។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមាន
គម្រោងមួយចំនួនសម្រាប់សិក្ខាសាលា Jung Am សិក្ខាសាលាវិទ្យាស្ថាន Calvin និង
សិក្ខាសាលាវឌ្ឍនភាពរបស់អ្នកធម្មយាត្រាជាដើមនៅក្នុងសាសនាចក្រកម្ពុជា។

សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកអាន ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនៃភាពជា
ព្រះរបស់ Jung Am តាមរយៈធម្មទេសនារបស់គាត់។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកបណ្ឌិត White Young Jeon ប្រធាន CRFI

ខ្លឹមសារនៃសេចក្តីអធិប្បាយ

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 អំពីការជឿលើព្រះយេស៊ូវ (សុភាសិត ៣:៥-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 គុណធម៌៤យ៉ាង (សុភាសិត ៤:២០-២៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 អ្នកដែលឱ្យគឺមានពរ (សុភាសិត ១១:២៤-២៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 អ្នកជឿ! ធ្វើការជាគោ (សុភាសិត ១៤:៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ពរជ័យដែលមនុស្សសុចរិតទទួលបាន (សុភាសិត 14:32)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ស្តីពីការមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា (សុភាសិត ១៥:៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 តើការធានាចេញមកពីណា? (សុភាសិត ១៥:៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ការអធិដ្ឋានរបស់អ្នកទៀងត្រង់ (សុភាសិត ១៥:៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ជីវិតកាន់តែមានសុភមង្គល (សុភាសិត ១៥:១៦-១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ភាពផ្ទុយគ្នាពីរយ៉ាង (សុភាសិត ១៥:១៨-១៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ផ្លូវជីវិតឆ្ពោះទៅរកស្ថានសួគ៌ (សុភាសិត ១៥:២៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 ចូរយើងរស់នៅតាមខ្នាតតម្រាបរបស់ព្រះ (សុភាសិត ១៦:១-៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 ការងារ និងជីវិត (សុភាសិត ១៩:១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 ខ្ញុំ និងសេចក្តីពិត (សុភាសិត ២៣:២២-២៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 ចូររក្សាជីហររបស់អ្នក (សុភាសិត ២៥:២៧-២៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 គ្រូគង្វាលល្អឆ្ងៃ (សុភាសិត ២៦:៦-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្ស និងការមិនជឿ (សុភាសិត ២៦:១៣-១៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 ចូរកុំអួតខ្លួន (សុភាសិត ២៧:១-២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 គោលការណ៍នៃកិច្ចបម្រើក្រុមជំនុំ (សុភាសិត 27:1-2)

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 ចូរយើងក្លាហាន (សុភាសិត 28:1)

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 អំពីការប្រែចិត្ត (សុភាសិត ២៨:១៣-១៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 អាកប្បកិរិយារបស់អ្នកជឿ (Pro 29:25-26)

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 អំពីការស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា (សុភាសិត ៣០:១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 អំពីការជឿលើព្រះយេស៊ូវ (សុភាសិត ៣:៥-១០)

បុរសខ្សោយ។ យ៉ូប 4:19 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណុលណាត្រូវខ្ពើមខ្ពស់ដូចកន្ត្រាត។ “។ ដង្កូវ
ប្រមោយ™ ហៅជាសត្វល្អិតមួយប្រភេទរបស់ប្រទេសអាវ៉ាប់ វាដាក់ពងក្នុងទឹក។ បើ
បុរសនោះមិនដឹងហើយផឹកទឹកនោះក៏ស្លាប់ទៅ។ បុរសនោះស្លាប់ដោយសារដង្កូវតូច
ហើយត្បូងមើលមិនឃើញនឹងភ្នែក។ បុរសទន់ខ្សោយបែបនេះគួរតែជឿលើព្រះ អត្ថបទ
របស់យើងលាតត្រដាងពីធាតុទាំងបីនៃសេចក្តីជំនឿ នោះគឺ បំណុល™ (ខទី 5) បំ
ទទួលស្គាល់™ (ខទី 6) និង បំ ការភ័យខ្លាច™ (ខទី 7) ។

1. យើងគួរទុកចិត្តព្រះដោយអស់ពីចិត្ត។ (ខ៥)

តើពាក្យបំណុលពីចិត្ត™មានន័យយ៉ាងណា? នេះមានន័យថាពឹងផ្អែកដោយឯករាជ្យដោយ
មិនទុកចិត្តអ្នកដទៃ។ បេះដូងដែលពឹងផ្អែកបែបនេះត្រូវបានហៅឱ្យមានទំនុកចិត្តពីកុមារ។
ព្រះជួលការពារកុមារបែបនេះ។ សម្រាប់វាជាការចាប់ផ្តើមនៃការអធិស្ឋានរបស់ព្រះ
អម្ចាស់បានលាតត្រដាងពាក្យថា "ស្ថានសួគ៌ជាបិតារបស់យើង" ។ វាបង្ហាញថាអ្នកជឿ
ជឿលើព្រះ ហើយគួរតែយកបេះដូងដែលពឹងផ្អែកដូចជាបេះដូងក្មេង។ យើងគួរតែជឿលើ
ព្រះគ្រីស្ទ ៩) ដោយអស់ពីចិត្ត។ ដោយសារតែគាត់បានផ្តល់ឱ្យយើងដោយខ្លួនឯង។ គាត់
បានស្តាប់រហូតដល់បង្គោលឈាម ហើយគាត់បានរស់ឡើងវិញម្តងទៀត ហើយត្រូវបានឡើង
ទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ជាមួយនឹងរូបកាយរបស់គាត់។ វាមានន័យថាជួយយើង។ ដូច្នេះហើយ
បានជាពាក្យនៃសញ្ញាថ្មីបាននិយាយថាគាត់បានផ្តល់ខ្លួនគាត់ដល់យើង។ (យ៉ូហាន ៣:១៦)

ការទុកចិត្តព្រះដោយមិនមានចិត្តទាំងស្រុង គឺមិនមែនជាការបំបែកព្រះជាព្រះឡើយ។ ដើម្បីពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីចិត្ត យើងមិនគួរទុកចិត្តលើការយល់ដឹងអំពីខ្លួន យើងឡើយ។ ដូច្នេះហើយ អត្ថបទនោះបានសង្កត់ធ្ងន់ថា “កុំពឹងលើការយល់ដឹងរបស់ខ្លួន។ បំប្លែងជាមនុស្សអាស្រ័យលើខ្លួនគាត់ដែរ គាត់មិនជឿលើព្រះទេ។ ការយល់ដឹងរបស់បុរសនោះ លាយឡំនឹងភាពក្រអឺតក្រទម។ . (១កូរិនថូស ៨:១) ពុំឡើយនេះអំពីអាហារ ដែលថ្វាយដល់រូបព្រះ៖ យើងដឹងថា បើយើងទាំងអស់គ្នាមានចំណេះ™។ "ចំណេះដឹង" នេះឡើងវិញ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់បង្កើតឡើង។ ប៉ (សូភ. ១៦:១៨) ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បុរសនោះទុកចិត្តលើការយល់ដឹងរបស់ខ្លួនចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់។

2. យើងគួរទទួលស្គាល់ព្រះយេស៊ូវ (ខ២)

តើពាក្យបំពេញស្គាល់គាត់តាមគ្រប់មធ្យោបាយរបស់អ្នក™។ មានន័យច្បាស់លាស់? សុភាសិត ១៦:១-៤ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។ អ្នកដែលបានបរិភោគ (១) វាមានន័យថា ការគិតថាជោគជ័យជារបស់ព្រះ។ (ខ១) (២) មានន័យថា គាត់វិនិច្ឆ័យខ្លួនឯងតាមខ្នាតតម្រា របស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយទទួលស្គាល់ខ្លួនគាត់ថាជាមនុស្សមានបាបជានិច្ច។ (ខ២) (៣) មានន័យថា ក្នុងគ្រប់សកម្មភាព ទ្រង់ពឹងផ្អែកលើព្រះចេស្ដានៃព្រះអម្ចាស់ (ខ៣) (៤) មានន័យថា ទ្រង់វិនិច្ឆ័យសត្វទីទុយយ៉ាងត្រឹមត្រូវ (ខ៤) (យើងគួរដឹងថា អ្វីៗផ្សេងទៀតទាំងអស់ជាកម្មសិទ្ធិ។ ដល់ដែររបស់ព្រះអម្ចាស់។

3. យើងគួរតែយកការកោតខ្លាចដល់ព្រះ ហើយចាកចេញពីអំពើបាប។ (ខ៧)

អំពើបាបផ្ទុយទៅនឹងជំនឿ។ ព្រោះមនុស្សមានបាប សតិសម្បជញ្ញៈក៏ឈឺ ហើយជំនឿក៏បាត់បង់អំណាច។ ជំនឿត្រូវបានតាំងនៅតែក្នុងចិត្តល្អប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ ឯពួកគេត្រូវកាន់អាថ៌កំបាំងនៃសេចក្តីជំនឿដោយមានសតិសម្បជញ្ញៈច្បាស់លាស់។ (១ធីម ៣:៩)។ ហើយគាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា៖ ឯកាន់សេចក្តីជំនឿ និងសតិសម្បជញ្ញៈដ៏ល្អ។ ដោយការបដិសេធនេះ មនុស្សមួយចំនួនបានធ្វើឲ្យការខូចខាតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ។ (១ធី. (ខ ៨) នេហ ៨:១០ មានប្រសាសន៍ថា ឯបន្ទាប់មក លោកមានប្រសាសន៍ទៅគេថា ឯដ្បិតសេចក្តីអំណររបស់ព្រះយេស៊ូវជាម្ចាស់របស់អ្នក™។ ជីវិតនៃជំនឿត្រូវសម្តែងដោយការកោតខ្លាចព្រះយេស៊ូវ។ ដូចយើងនិយាយដោយចិត្តថា កោតខ្លាច ជឿលើព្រះជាម្ចាស់ ការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់មានសេចក្តីអំណរ ហើយសេចក្តីអំណរក៏មានចិត្តភ័យខ្លាច។

4. យើងគួរតែថ្វាយសម្ភារៈរបស់យើងដល់ព្រះ។ (៩-១០)

ការផ្តល់ជូនសម្ភារៈរបស់យើងគឺជាសកម្មភាពដ៏សំខាន់នៅក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង។ វាគឺជាបញ្ហាដែលគួរត្រូវបានអមដោយដាច់ខាតនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ចុងបញ្ចប់នៃនិក្ខមន៍ 34:20 បាននិយាយថា “ហើយគ្មាននរណាម្នាក់នឹងបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខខ្ញុំដោយដៃទទេឡើយ។ ”, ចុងបញ្ចប់នៃ Duet 16: 16 បាននិយាយថា៖ "ពួកគេនឹងមិនបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ដោយដៃទទេ។ ឯ សម្ភារៈជាលទ្ធផលនៃការបូជារបស់យើងគឺមានតម្លៃ យើងគួរតែថ្វាយដល់ព្រះ។ បទគម្ពីរបានចែងថា ព្រះស្រឡាញ់អ្នកដែលថ្វាយដោយចិត្តរីករាយ។ (ទី២ កូរិនថូស ៩:៧) ដោយសារ

យើងគួរថ្វាយដីវិតរបស់យើងដល់ព្រះ ដោយមិនបានថ្វាយសម្ភារៈរបស់យើងដល់ទ្រង់ តើ
យើងត្រូវធ្វើអ្វី?

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 គុណធម៌៤យ៉ាង (សុភាសិត ៤:២០-២៧)

បុព្វបទ ទីមួយ វាមានសារៈសំខាន់ណាស់ក្នុងការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយឆ្លែង
របស់យើង។ (ខ២០)។ ជំនឿកើតចេញពីការស្តាប់។ (រ៉ូម ១០:១៧)។ វាពិបាកក្នុងការ
យល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ដូច្នេះ ព្រះបានប្រើមនុស្សពិសេស។ យើងគួរ
តែស្តាប់ពាក្យរបស់មនុស្សដែលព្រះបានបង្កើត។ ទីពីរ។ វាសំខាន់ណាស់ដែលយើង
ឃើញការសរសេរព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយអានវា ហើយសិក្សាវា។ ខទី ២១ ក្នុងអត្ថ
បទរបស់យើងចង្អុលទៅអត្ថន័យនេះ។ ដូចយើងបានធ្វើដូច្នេះ ជំនឿរបស់យើងនឹងត្រូវ
បានពង្រឹង។ (សកម្មភាព ១៧:១១-១២) ទីបី យើងគួររក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងចិត្តយើ
ង។ (ខ ២១ ខ) ការរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងចិត្តយើងមានន័យថា ការឱ្យវាវែង
ហើយស្រឡាញ់វា ហើយកាន់វា។ បុរសដែលស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់យំ
ដោយឃើញបុរសនោះមិនបានបន្តឡើយ។ (ទំនុកដំកើង ១១៩:១៣៦) ជីវិតរបស់មនុស្ស
ដែលត្រូវរៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ពោលគឺជីវិតដើម្បីរៀនប្រាជ្ញាគួរតែរស់នៅដូចជាដើរតា
ម។

1. រក្សាចិត្តរបស់គាត់។ (ខ២៣)

នៅទីនេះ ភាសាហេព្រើរនៃពាក្យ បែបេដូង™ (ឡាបប) ចង្អុលទៅបែបេដូង។ បញ្ហាដែល
យើងគួរគិតគឺទាក់ទងនឹងស្នេហា។ នោះគឺរឿងដែលយើងស្រឡាញ់ដោយចិត្តជាបញ្ហា
សំខាន់ក្នុងជីវិត។ មនុស្សស្រឡាញ់ខុសនឹងត្រូវវិនាស។ ម៉ាថាយ 6:24 មានប្រសាសន៍

ថា៖ បំណងអ្នកណាអាចបម្រើម្ចាស់ពីរនាក់បានឡើយ ត្បិតអ្នកនោះនឹងស្អប់មួយ ហើយ ស្រឡាញ់ម្នាក់ទៀត ឬគេនឹងលះបង់ចំពោះមួយ ហើយមើលងាយអ្នកម្ខាងទៀត។ អ្នកមិន អាចបម្រើព្រះ និងប្រាក់បានទេ”។ ដូច្នេះ បុរសនោះមិនស្រឡាញ់ព្រះទេ តែស្រឡាញ់អ្នកដទៃ។

ដូច្នេះ យេស៊ូ 17:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញបញ្ជាបញ្ជាតម្កល់ជាងអ្វីទាំងអស់ ហើយឈឺយ៉ាងខ្លាំង។ “។ ក្នុងករណីនេះ ក្តីសង្ឃឹមជាអំណាចចេញមកក្រៅ។ នោះគឺនៅ ពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទចូលទៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ គាត់បានក្លាយជាអ្នកដែលស្រឡាញ់ ព្រះ។ ដូច្នេះ យើងបើកចិត្តទូលាយ ហើយគួរជឿលើព្រះគ្រីស្ទអស់ពីចិត្ត។

2. រក្សាមាត់ (ខ ២៤)

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា បំពេញបញ្ជាពាក្យសម្តីច្រឡោត ហើយនិយាយ អាក្រក់ឱ្យឆ្ងាយពីអ្នក។ “។ ត្រង់នេះពាក្យថាបំណងនិយាយច្រឡោត™ គួរប្រែជាបំណងពេញ រលួយ™។ វាដូចគ្នានឹងពាក្យខាងក្រោម "ការនិយាយខុស" ។ នេះមិនមែនមានន័យថា និយាយដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ទេ ប៉ុន្តែដោយការស្អប់។ មានពាក្យជាច្រើនដែលត្រូវ និយាយដោយក្តីស្រឡាញ់។ (១) ភាសាពីរ គឺពាក្យមិនស្មោះត្រង់។ (២) ពាក្យត្រង់មិនពិត (រ៉ូម ១:៣១) នេះជាពាក្យទន់។ (៣) ពាក្យមិនស្អាត។ រ៉ូម 1:29 បាននិយាយថា “កុំ និយាយដើមគេ” ។ (4) ការនិយាយតូច។ នេះមានន័យថាពាក្យជ្រៀតជ្រែករបស់អ្នកដទៃ។ សូភាសិត 26:17 ចែងថា៖ បំណងអ្នកណាដែលឈ្លោះប្រកែកគ្នាមិនមែនជារបស់ខ្លួន

នោះប្រៀបដូចជាអ្នកដែលយកសត្វឆ្កែកាត់ត្រចៀក។ “(៥) បិទមាត់ មានន័យថាមិននិយាយអ្វីដែលគាត់គួរនិយាយ។ គឺ 56:10-12 បាននិយាយថា “អ្នកយាមរបស់គាត់គឺខ្វាក់។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាគ្មានចំណេះដឹង។ ពួកគេទាំងអស់សុទ្ធតែជាឆ្កែស្ងៀម។ ពួកគេមិនអាចព្រុស, សុបិន្ត, ដេក, ចូលចិត្តងងុយគេង។ សត្វឆ្កែមានចំណង់អាហារខ្លាំង; ពួកគេមិនដែលមានគ្រប់គ្រាន់ទេ។ (៦) ពាក្យអ្នកអាង ទំនុកតម្កើង ១២:៣ ចែងថា “សូមព្រះអម្ចាស់កាត់បបូរមាត់ដែលអ្នកអាង អណ្តាតដែលអ្នកអាងយ៉ាងធំចេញ”។

ដូចដែលយើងបានរៀបចំខាងលើដូចដែលបុរសនិយាយពុករលួយគាត់មិនត្រឹមតែជួយផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងធ្វើឱ្យព្រលឹងរបស់គាត់អាក្រក់ទៀតផង។ សូភាសិត 3:32 ចែងថា៖ បំព្រោះមនុស្សមានចិត្តលោភលន់ជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះយេស៊ូវ។TM សូភាសិត ១៧:២០ ចែងថា៖ បំបាត់ចិត្តវិន័យមិនរកឃើញអ្វីល្អឡើយ ហើយមនុស្សដែលមានអណ្តាតមិនទៀងត្រង់នឹងធ្លាក់ក្នុងសេចក្តីអន្តរាយ។ ដល់ជនពុករលួយជាមួយនឹងសកម្មភាពប្រឆាំងរបស់គាត់។ (ទំនុកដំកើង ១៨:២៦) សូភាសិត ២២:៥ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំបាត់និងអន្ទាក់នៅក្នុងផ្លូវរបស់មនុស្សកោង។ “។

3. រក្សាភ្នែក (ខ ២៥)

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “សូមឱ្យភ្នែករបស់អ្នកមើលទៅមុខដោយផ្ទាល់ ហើយសម្លឹងមើលទៅមុខអ្នកដោយត្រង់។ “។ ត្រង់នេះពាក្យថា "មើលទៅមុខដោយផ្ទាល់ ហើយសម្លឹងមើលមុខរបស់អ្នកត្រង់មុខ" មានន័យថា ដើរទៅតាមផ្លូវរបស់គាត់យ៉ាងសាម

ញ្ច។ នេះមានន័យថា ភ្នែកនៃព្រលឹងរបស់គាត់គួរតែសម្លឹងមើលតែព្រះ ហើយគួរតែ
 ឈានទៅមុខតែក្នុងពេលអនាគត។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ បង្អង់ណា
 ដែលដាក់ដៃលើនង្គ័ល ហើយមើលទៅក្រោយ នោះមិនសមនឹងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះ
 ឡើយ™។ (លូកា ៩:៦២) ចង្អុលទៅអត្ថន័យនេះ។ ប្រសិនបើអេវ៉ាមើលតែព្រះ នាងគួរ
 តែមើលផ្លែប៊ី ដើម្បីដឹងពីភាពល្អ និងអំពើអាក្រក់។ (លោកុប្បត្តិ ២:១៦-១៧, ៣:៦)
 ប្រសិនបើប្រពន្ធរបស់រ៉តធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ទេវតា នោះនាងមិនត្រូវត្រឡប់មកពី
 ក្រោយទេ។ (លោកុប្បត្តិ ១៩:១៧, ២៦) ចំពោះអ្នកដែលមិនសម្លឹងមើលតែព្រះប៉ុណ្ណោះ
 សុភាសិត ១៧:២៤ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងចេះពិចារណាបែរមុខទៅរកប្រាជ្ញា

ប៉ុន្តែភ្នែករបស់មនុស្សល្ងើលើគឺនៅលើចុងផែនដី។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ សុភាសិត 6:13
 បាននិយាយថា បុរសបែបនេះយកសញ្ញានៃភ្នែក។ បុរសបែបនេះមិនយកការធានាចំពោះ
 ព្រះ ហើយយកភ្នែកមើលដោយគ្មានយុត្តិធម៌ និងគ្មានយុត្តិធម៌។

4. រក្សានៅលើជើង។ (ខ២៦)

អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា “ចូរសញ្ជឹងគិតអំពីផ្លូវនៃជើងរបស់អ្នក; បន្ទាប់មកផ្លូវរបស់
 អ្នកនឹងប្រាកដ។ "នៅទីនេះ ពាក្យហេព្រើរ "ដើម្បីពិចារណា" មានន័យថា "វាស់វែង" ។
 ពាក្យនេះមានន័យថា ពេលយើងប្រតិបត្តិរឿងខ្លះ យើងគួរពិចារណាថាវាគ្រោះថ្នាក់ឬអ
 ត់។ ដោយសារពិភពលោកនេះជាអំពើបាប និងគ្រោះថ្នាក់ យើងគួរប្រុងប្រយ័ត្នរាល់
 សកម្មភាពរបស់យើង។ អ្វីដែលយើងប្រុងប្រយ័ត្នជាដំបូង គឺត្រូវតាំងចិត្តដោយការកោត

ខ្លាចព្រះ។ បុរសនោះដាក់ជើងលើដី ហើយដើរទៅមើលខាងលើទាំងក្បាល។ នេះមានន័យ
ថាវាបង្ហាញថាគាត់គួរតែយកឈ្នះពិភពលោកដូចជាការបោះជំហានទៅលើផែនដី ហើយ
គាត់គួរតែសម្លឹងមើលព្រះ ហើយគាត់គួរខ្លាចគាត់។ សុភាសិត 19:2 ថែងថា៖ បំណុល
ដែលប្រញាប់ប្រញាល់នឹងជើងរបស់ខ្លួន អ្នកនោះរង្វេងផ្លូវ។ “។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 អ្នកណាឱ្យ នោះមានពរហើយ (សុភាសិត ១១:២៤-២៦)

ដូចពាក្យនេះនិយាយយ៉ាងនេះថា “ម្នាក់ឱ្យដោយសេរី” និយាយថា ការឱ្យទានត្រូវប្រតិបត្តិដោយចិត្ត។ ម្ចាស់អាវុសោ បុគ្គលទទួលទានយ៉ាងនេះហើយ រមែងកាន់តែសម្បូរសប្បាយមានបរិបូរ ហើយពរជ័យមកលើក្បាល។ តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលអ្នកដែលត្រូវឱ្យបានពរ?

1. ដោយសារតែយើងគួរតែសងបំណុលដែលយើងយក។

គាត់បានទទួលអ្វីៗទាំងអស់ពីព្រះ។ ជាដំបូង អ៊ីបានទទួលព្រលឹងចេញពីទ្រង់។ ព្រលឹងរបស់មនុស្សមានតម្លៃជាងពិភពលោកទាំងមូល។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះយើងត្រូវបានជូនដោយព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅពេលយើងជឿលើវា យើងទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះក៏បានប្រទានអ្វីៗទាំងអស់មកយើងដែរ។ ដោយសារយើងបានទទួលអ្វីៗទាំងអស់ដោយគ្មានតម្លៃចេញពីព្រះ យើងជាអ្នកដែលគួរថ្វាយរបស់ទាំងអស់របស់យើងដល់ព្រះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ តើយើងមិនទទួលយកឥរិយាបថទៅអ្នកផ្សេងទេ? “ខ្ញុំ” មិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងតែម្នាក់ឯងនៅក្នុងពិភពលោកនោះទេ។ រហូតដល់ខ្ញុំខ្លួនឯងនៅរស់នៅក្នុងពិភពលោក មានមនុស្សជាច្រើនដែលត្រូវសម្រាយបរិយាកាសហិង្សាក្នុងពិភពលោក។ ជាមួយនឹងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការរបស់ពួកគេ ជាដំបូងខ្ញុំប្រហែលជាមិនរស់នៅដោយសុវត្ថិភាពនៅក្នុងពិភពលោកនោះទេ។ ដូច្នេះខ្ញុំគួរយកស្មារតីនៃការបង់រំលស់ទៅប្រទេសជិតខាងយើង។ ដោយសារសាវ

កប៉ុលរស់នៅដោយមនសិការនៃឥណពន្ធ យើងគួរតែរស់នៅសម្រាប់អ្នកដទៃសូម្បីតែជីវិត
 របស់គាត់។ គាត់បាននិយាយថា៖ បំណងមានកាតព្វកិច្ចទាំងជនជាតិក្រិច និងមនុស្សព្រៃផ្សៃ
 ទាំងអ្នកប្រាជ្ញ និងមនុស្សល្ងង់។ (រ៉ូម 1:14) ហើយគាត់បាននិយាយថា៖ បំណងជំពាក់អ្វីដល់
 អ្នកណាឡើយ លើកលែងតែស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ត្បិតអ្នកណាស្រឡាញ់អ្នកដទៃ
 បានបំពេញតាមក្រឹត្យវិន័យ។ ប៉ (រ៉ូម ១៣:៨) មានន័យថា យើងគួរតែសងបំណុលទៅ
 ម្ខាងទៀត។ ទោះបីជាបែបនេះក៏ដោយ ក្នុងចំណោមមនុស្សមួយចំនួនមិនទទួលខុសត្រូវ។
 សកម្មភាពរបស់ពួកគេបែបនេះគឺជាការប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយយ៉ាងជ្រៅក្នុងការបាត់បង់
 គុណវុឌ្ឍិរបស់បុរសនោះ។ ថ្វីត្បិតតែផ្តេរសំនោម្នាក់ក៏ដោយ នៅពេលដែលវាស៊ីអាហារ
 វាបង្ហាញនូវសំឡេងដ៏យោធលាយដោយមិនថ្លែងអំណរគុណដល់ម្ចាស់របស់វាដើម្បីចូលទៅ
 ជិត។ របស់ដែលមិនតបស្នងដល់អ្នកឱ្យគឺគ្រាន់តែសត្វប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកដែលដឹងគុណគឺ
 ដូចជាសត្វ។

ដូចជាមនុស្សម្នាក់ដែលខ្មាសខ្ពីពុកម្តាយដូចកូនៗ អ្នកជឿខ្លះនិយាយថាជឿលើព្រះយេស៊ូវ
 គ្រីស្ទ ប៉ុន្តែខ្មាសគេដែលនាំយកបទគម្ពីរ។

2. ព្រោះការជួយអ្នកដទៃគឺមើលថែខ្ញុំភាគច្រើន។

Egoism ធ្វើឱ្យខ្ញុំតូចចង្អៀត ប៉ុន្តែការស្រឡាញ់អ្នកដទៃធ្វើឱ្យខ្លួនយើងអស្ចារ្យ។ កាលទឹក
 ប្រមូលផ្តុំគ្នាជាខ្សែតែមិនហូរចូលទៅម្ខាងទៀត រមែងខូចហើយចរិតប្រក់កើតឡើង តែ
 ក្លាយជាទឹកអាក្រក់។ ដ្បិតបឹងកាលឡើងនៅស្រុកយូដាហូរចូលទន្លេយ៉ែរដាន់ ក្លាយជាទឹកល្អ

មានត្រីច្រើនក្នុងបឹង។ វាជាការប្រៀបធៀបទៅនឹងអ្នកដែលលះបង់ច្រើនដល់អ្នកដទៃ។
ប៉ុន្តែសមុទ្រមរណៈដែលមិនត្រូវហោះហើរ គឺគ្មានត្រីរស់ទេ។

ដូចដែលខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះ វាគឺជាសកម្មភាពដើម្បីអភិវឌ្ឍខ្លួនខ្ញុំរហូតដល់ស្ថានសួគ៌។ អ្នក
ណាមិនស្រឡាញ់ព្រះទេ នោះជាអំពើពុករលួយដែលធ្លាក់ទៅក្នុងអាសនៈរបស់អារក្ស។

ដូច្នេះ អ្នកដែលមានប្រាជ្ញាតែងតែថ្វាយគ្រឿងបរិក្ខារថ្វាយព្រះ។ នៅក្នុង លូកា ២១:២-៤
មានស្ត្រីមេម៉ាយម្នាក់បានយកតង្វាយដែលនាងចំណាយទាំងអស់ទៅក្នុងឆ្នាំងតង្វាយ។

ព្រះយេស៊ូទះដៃសរសើរនាងថា៖ ឯព្រះយេស៊ូដើមមុខឡើង ឃើញអ្នកមានដាក់អំណោយ
របស់ខ្លួននៅក្នុងប្រអប់តង្វាយ ២ រួចទ្រង់ឃើញស្ត្រីមេម៉ាយក្រីក្រដាក់កាក់ស្ពាន់តូចពីរ។

“។ ហើយព្រះវិហារ Macedonia ក៏បានថ្វាយដល់ព្រះដែរ។ ព្រះគម្ពីរមានបន្ទូលទៅដ
ង្វាយរបស់ពួកគេថា ឯដ្បិតនៅក្នុងការល្បងលនៃទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំង នោះភាពសប្បាយ

រីករាយជាបរិបូរនិងភាពក្រីក្រយ៉ាងខ្លាំងរបស់ពួកគេបានពោរពេញទៅដោយសេចក្តី
សប្បុរសដ៏ច្រើនលើសលប់។ ៣ដ្បិតពួកគេបានផ្តល់តាមមធ្យោបាយរបស់ពួកគេ តាមដែល

ខ្ញុំអាចផ្តើមទីបន្ទាល់ ហើយលើសពីមធ្យោបាយរបស់ពួកគេ ពីការយល់ព្រមរបស់ពួកគេ
ពួកគេបានអង្វរយើងដោយស្មោះអស់ពីចិត្តសម្រាប់ការចូលរួមក្នុងការសង្គ្រោះនៃពួក

បរិសុទ្ធ è ហើយនេះមិនដូចជាយើងបានរំពឹងទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានផ្តល់ ខ្លួនគេមុនគេចំពោះ
ព្រះអម្ចាស់ ហើយបន្ទាប់មកតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះចំពោះយើង។ ឯ (២កូរិនថូស ៨:

២-៥) អ្នកណាដែលថ្វាយដោយស្ម័គ្រចិត្ត នឹងត្រូវប្រទានពរពីព្រះ។

ដូច្នេះ ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលថ្វាយដោយស្ម័គ្រចិត្ត តើអ្នកណាជាអ្នកទទួលពរ? គាត់គួរ
ពិនិត្យមើលជីវិតតាមគម្ពីរ។ សូមមើល កូរិនថូសទី២ ៩:៥-៧ មថ ៦:៣-៤។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 យ៉ាង! ធ្វើការជាគោ (សុភាសិត ១៤:៤)

បុរសមានគោលបំណងមិនរស់នៅក្នុងពិភពលោកទេ តែលើកតម្កើងព្រះ។ អេសាយ 2:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំផ្លិចយើងជាស្នាដៃរបស់ទ្រង់ ដែលបានបង្កើតឡើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ សម្រាប់ការល្អ ដែលព្រះបានរៀបចំទុកជាមុន ដើម្បីឱ្យយើងដើរតាមវា។ “

1. គាត់គួរតែផ្តោតលើព្រះអម្ចាស់។

ការរក្សាការងាររបស់គាត់ក៏មានគោលបំណងលើសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ។ (១ កូរិនថូស ១០:៣១)។ ដូច្នេះគាត់មានអារម្មណ៍ថា អត្ថន័យនៃការងាររបស់គាត់។ អ្នកដែលធ្វើការថ្វាយព្រះអម្ចាស់ មិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីការរីករាយនឹងកិច្ចការរបស់ខ្លួនបានឡើយ។ ដោយសារការធ្វើដើម្បីព្រះយេស៊ូវគឺជាពរដ៏អស្ចារ្យពេក។ កាលប៉ុលលះបង់ខ្លួនដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ គាត់ធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ហើយបានលះបង់ជាច្រើនដើម្បីជួយមិត្តរួមការងារ។ (សកម្មភាព ២០:៣៤) ជួនកាល យើងមានភាពតានតឹងខ្លាំងសម្រាប់ជីវិតរបស់យើងយ៉ាងខ្លាំង។ អាស្រ័យហេតុនេះ យើងលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីធ្វើជីវិតដោយទឹកចិត្ត។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងចាប់អារម្មណ៍គឺការជួយអ្នកដទៃក្នុងន័យធ្វើដើម្បីព្រះអម្ចាស់។

2. គាត់គួរតែប្រឹងប្រែងឱ្យអស់ពីសមត្ថភាពក្នុងការងារ។

តើយើងត្រូវធ្វើការដល់ព្រះយេស៊ូវកម្រិតណា? ត្រូវតែស្មោះត្រង់រហូតដល់ស្លាប់។ ដោយសារបុរសនោះតែងតែសម្លឹងមើលការស្លាប់ដែលជិតមកដល់ គាត់ធ្លាប់ធ្វើការ

សម្រេចចិត្តដ៏អស្ចារ្យ។ សុភាសិត 9:10 ខក៏បានបង្ហាត់ថាបុរសត្រូវធ្វើការដោយមើល
ទៅថ្ងៃដែលគាត់ស្លាប់។ បើយើងស្លាប់ យើងគួរតែស្លាប់បន្ទាប់ពីបំពេញបេសកកម្មដែល
ព្រះបានប្រទានមកយើង។ មានតែរបស់ដែលយើងបំពេញកិច្ចការរបស់ព្រះ ហើយថ្វាយ
វាដល់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ដែលធ្វើឱ្យយើងសោកស្តាយជីវិតរបស់យើង។ ដូចនេះដែរ កិច្ចការ
របស់ព្រះគឺមានតម្លៃ។ តើមានកិច្ចការប៉ុន្មានរបស់ព្រះក្នុងលោក? កិច្ចការនេះនឹងមិនត្រូវ
បានបញ្ចប់រហូតដល់ចុងផែនដីឡើយ។ ដោយសារការងារច្រើន ហើយជីវិតយើងខ្លី វាជា
បញ្ហាធំ។ ប៉ុន្តែអ្វីៗដែលព្រះប្រទានដល់យើងមិនធ្វើដោយខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់ធ្វើឱ្យ
សម្រេចបាន។ ដូច្នេះ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយដែលថា បន្ទាប់ពីយើងសម្រេចនូវទំនួលខុសត្រូវ
របស់យើងតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយយើងនឹងត្រូវស្លាប់។ ដូចដែលយើងស្មោះ
ត្រង់នឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលសក្តិសម បន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់យើង ព្រះ
ត្រូវបានលើកតម្កើងដោយវា។ ព្រះបានបើកសម្តែងនូវអំណាចរបស់ទ្រង់ដើម្បីប្រោស
មនុស្សស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញ តាមរយៈអ្វីៗរបស់ព្យាការី អេលីសា ដែលបន្ទាប់ពីគាត់បាន
ស្មោះត្រង់ ហើយបានស្លាប់។ (ស្តេចទី២ ១៣:២០-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ពរជ័យដែលមនុស្សសុចរិតទទួលបាន (សូភាសិត 14:32)

1. អ្វីដែលគាត់ត្រូវបានហៅសម្រាប់មនុស្សសុចរិតក៏ជាពរជ័យដែរ។

រ៉ូម 3:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំផ្លាញដែលមានចែងទុកមកថា៖ បំផ្លាញអ្នកណាសុចរិតទេ គ្មានអ្នកណាម្នាក់ឡើយ។ “។ ដូច្នេះ តើពាក្យបំផ្លាញសុចរិត™ដែលបទគម្ពីរបានបង្ហាញជាច្រើនមានន័យយ៉ាងណា? នេះជាអ្វីដែលយើងគួរគិតឱ្យបានស៊ីជម្រៅ។ បុរសនោះមិនអាចថាខ្លួនឯងបានត្រឹមត្រូវទេ? ព្រះបានផ្តោតទៅលើអ្នកដែលគាត់អះអាងថាបានសុចរិតសម្រាប់ខ្លួនគាត់។ (លូកា ១៨:៩) ដោយសារជាការត្រឹមត្រូវដែលយើងឃើញការពិតដូចខាងក្រោម។ (១) បុគ្គលមានទំនុកចិត្តថាជាសុចរិតសម្រាប់ការកាន់តាមបញ្ញត្តិត្រូវ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាគំនិតឯងឆ្គង។ សេចក្តីសុចរិតមិនត្រូវបានតាំងឡើងដោយការកាន់តាមបញ្ញត្តិខ្លះនោះទេ។ ក្រោយពីបញ្ញត្តិទាំងអស់ត្រូវបានរក្សានៅពេលដែលគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបតែមួយ វាដូចជាគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាំងអស់។ (យ. (៣) លះបង់ស្នេហ៍ តែអាចលុបបំបាត់ស្នេហ៍បាន។ (4) ទោះបីជាគាត់គ្មានកន្លែងដ៏អស្ចារ្យក៏ដោយ គាត់អាចមានកន្លែងតូច។ (៥) បុរសនោះទទួលកំហុសក្នុងការជឿលើព្រះដោយស្មោះស្ម័គ្រ (៦) ទោះបីជាគាត់ស្រឡាញ់អ្នកដទៃក៏ដោយ គាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីស្រឡាញ់ខ្លួនឯងច្រើនជាងអ្នកដទៃ។ (7) ទោះបីជាគាត់ហាក់ដូចជាគ្មានកំហុសក៏ដោយ គាត់ជួបប្រទះនឹងទុក្ខវេទនា និងការល្អៗ ហើយប្រព្រឹត្តកំហុស។ ដូចនេះវាប្រៀបដូចជាការពិតដែលយើងឃើញទឹកដែលប្រមូលមកជាទឹកថ្លា ប៉ុន្តែនៅពេលយើងរក្សាវា ទឹកភក់កខ្វក់ចេញមកក្រៅ។ ហេតុនេះហើយបានជាគម្ពីរចែងថាគ្មានមនុស្សសុចរិតទេ។

2. គាត់ទទួលបានពរជ័យដែលព្រលឹងរបស់គាត់បានសង្គ្រោះ។

អត្ថបទរបស់យើង ខ ៣២ ខ បាននិយាយថា “” ។ តើវាមានន័យយ៉ាងណា? តើមានន័យថាប្រជាជនទះដៃអបអរសាទរក្រោយពីមនុស្សសុចរិតស្លាប់ទៅ? ឬមានន័យថា កូនចៅរបស់គាត់នឹងទទួលបានសម្ភារៈជាច្រើន ដែលជាពរជ័យរបស់ព្រះ។ បន្ទាប់ពីគាត់ស្លាប់? រឿងពីរខាងលើមិនអាចជាព្រះគម្ពីរបានទេ។ នៅទីនេះ កាលដែលមនុស្សសុចរិតបានស្លាប់ គាត់ទទួលបានសេចក្តីសង្ឃឹមយ៉ាងច្បាស់ក្នុងខ្លួនគាត់។ វិសុលបដិសេធការសង្គ្រោះនៃព្រលឹងដែលបទគម្ពីរបាននិយាយថាជាទ្រឹស្តីខុស។ គាត់បាននិយាយថា "ថាមពលនៃការចងចាំរបស់មនុស្សអាចនឹងត្រូវបានលុបចោល នៅពេលដែលខួរក្បាលរបស់គាត់ត្រូវបានបំផ្លាញ ឬនៅពេលដែលក្មេងភ្លឺមិនមានធាតុតិចតួច អ៊ីយ៉ូត គាត់ក្លាយជាមនុស្សល្ងង់។ ដូច្នេះ យើងអាចនិយាយបានថា បន្ទាប់ពីរូបកាយរបស់មនុស្សត្រូវបានបំផ្លាញហើយ មានអ្វីមួយដែលបុរសនោះយល់™។ នៅក្នុងអត្ថន័យគាត់បានបដិសេធព្រលឹងដែលនឹងត្រូវរួចជីវិតជាបន្តបន្ទាប់។ (ហេតុអ្វីខ្ញុំមិនមែនជាគ្រិស្តបរិស័ទ ឆ្នាំ 1957 ទំព័រ 89-90)

ប៉ុន្តែ ទ្រឹស្តីរបស់ វិសុល បែបនេះ គឺពិតជាវេទនាខ្លាំងណាស់ នៅក្នុងទ្រឹស្តីចំណេះដឹងរបស់គាត់។ ចំណេះទាំងអស់មិនត្រូវបានយល់ដោយការសង្កេតឃើញរូបកាយ ឬដោយការសិក្សាតាមគោលការណ៍ឡើយ។ ការយល់ដឹងខាងរាងកាយ និងបញ្ញាអនុវត្តតួនាទីដើម្បីយល់ពីគោលការណ៍មេកានិក។ ព្រះ និងព្រលឹងមនុស្សមិនអាចមើលឃើញដោយរូបកាយ និងដោយចំណេះដឹងរបស់មនុស្សឡើយ។ ព្រះ និងព្រលឹងមនុស្សត្រូវបានយល់ដោយតែវិវរណៈនៃព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ខ្លឹមសារនៃវិវរណៈនេះគឺគ្រាន់តែជាពាក្យនៃបទគម្ពីរ

ប៉ុណ្ណោះ។ បទគម្ពីរចែងរឿងជាច្រើនអំពីព្រលឹងមនុស្ស។ ជាឧទាហរណ៍ នៅក្នុងគម្ពីរ
សញ្ញាចាស់ អេក 12:7 បាននិយាយថា “ហើយធ្វើលើកត្រឡប់មកផែនដីដូចដើមវិញ
ហើយវិញ្ញាណក៏ត្រឡប់ទៅរកព្រះដែលបានប្រទានមក។ ឯ ហើយទីបន្ទាល់ថ្មីសម្រាប់
ឧទាហរណ៍ផ្សេងទៀត។ ២ កូរិនថូស 5:8 មានប្រសាសន៍ថា ឯ បាទ យើងមានចិត្ត
ក្លាហាន ហើយយើងសុខចិត្តនៅឆ្ងាយពីរូបកាយ ហើយនៅផ្ទះជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់។ “។
ប៉ុលបាននិយាយថា៖ ឯយើងត្រូវបានរកឃើញថាកំពុងបំភាន់ព្រះដោយព្រោះយើងបាន
ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះថាទ្រង់បានប្រោសព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់មិនបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ
ប្រសិនបើវាពិតថាមនុស្សស្លាប់មិនបានរស់ឡើងវិញនោះទេ។ (១កូរិនថូស ១៥:១៩)
ដូចដែលអ្នកប្រាជ្ញក្នុងឆ្នាំ 1950 បានស្រាវជ្រាវសម្រាប់បុរសនោះ ហើយបានបោះពុម្ពវា
តម្លៃនៃធាតុដែលបុរសត្រូវបានបង្កើតឡើងគឺ 98 សេន ដែលត្រូវបានរាប់ជា 400 វ៉ុនតាម
អត្រាបច្ចុប្បន្ន។ កាលដែលជីវិតរបស់មនុស្សជាទីបញ្ចប់នៃជីវិតនេះក្នុងលោកនេះ តម្លៃនៃ
មនុស្សមិនយកអ្វីមកធ្វើឡើយ។ ពិត។ មានតែតម្លៃរបស់មនុស្សទេដែលថាព្រលឹងដែល
ព្រះផ្តល់ឱ្យដើម្បីស្គាល់ព្រះហើយរីករាយនឹងជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចជាមួយព្រះដ៏អស់កល្ប
ជានិច្ច។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 អំពីការមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា (សូភាសិត ១៥:៥)

1. ការមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយមានអំពើបាបជាច្រើនប្រភេទ។

(1) វាគឺជាជម្លោះដើម្បីបំបែកច្បាប់ធម្មជាតិ។ ការពិតដែលថាកូនគួរគោរពឪពុកម្តាយរបស់គាត់ត្រូវបញ្ចប់ដោយមូលដ្ឋានធម្មជាតិរបស់មនុស្ស។ សាខាមិនអាចជួយបានក្រៅពីមិនអើពើបូស។ កាលណាបាញ់របស់ ខុងដឺ សង្កត់ធ្ងន់លើភាពកតញ្ញតាមយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងសីលធម៌ទាំងអស់។ កាលណាមនុស្សទម្លាយច្បាប់ធម្មជាតិនឹងទទួលវិនាសមេកានិក។ តើការសងសឹកមេកានិចគឺជាអ្វី? ឧទាហរណ៍ ដូចជាបុរសត្រូវទម្លាក់ចុះពីកន្លែងខ្ពស់ រាងកាយរបស់គាត់មានរបួស។ សកម្មភាពបំបែកបំបាក់ឪពុកម្តាយគឺរស់នៅដោយគ្មានឪពុកម្តាយ។ វាប៉ះពាល់ដល់ការអភិវឌ្ឍន៍ធម្មតានៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់។ បុគ្គលិកលក្ខណៈមិនទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីមាតាបិតាគឺខុសប្រក្រតី។

(2) ការមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា គឺអំពើបាបដែលមើលងាយអំណាច។ រឿងមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ គឺអំពើបាបមើលងាយអ្នកមានអំណាច។ ដោយសារឪពុកម្តាយខ្ពស់ជាងកូន វាជារឿងចម្រូងចម្រាស់ដែលផ្ទុយពីឪពុកម្តាយជាកូន។ គឺ 10:15 បាននិយាយថា “តើពូថៅនឹងអួតលើអ្នកដែលដុះជាមួយវា ឬមួយក៏ឃើញពូថៅលើកតម្កើងខ្លួនប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលកាន់វា? ដូចជាដំបងកាន់អ្នកដែលលើក ឬក៏ដូចជាដំបងលើកអ្នកដែលមិនមែនជាឈើ! ៉ូ សូមមើល អេ ៤៥:៩-១០ ។

(3) ការមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា គឺជាអំពើបាបនៃការដឹងគុណ។

Sikung ក្នុងខ្មែរបាននិយាយថា “ឪពុកបង្កើតខ្ញុំ ម្តាយចិញ្ចឹមខ្ញុំ ព្រះគុណគ្មានទីបញ្ចប់ ដូចស្ថានសួគ៌” ។ អំពើបាបនៃការដឹងគុណគឺជាអំពើអាក្រក់បំផុត។ ហេតុអ្វីបាន ទ្បាញសោកក្នុងន័យថា អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះអាក្រក់ជាងសត្វទៅទៀត។ ទ្រង់មាន បន្ទូលថា “ឱផ្ទៃមេឃអើយ ចូរស្តាប់ចុះ ឱផែនដីអើយ! ដ្បិតព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានព្រះ បន្ទូលថា៖ ឯអញបានចិញ្ចឹមនិងចិញ្ចឹមកូន ប៉ុន្តែគេបានបះបោរប្រឆាំងនឹងអញ។ គោស្គាល់ ម្ចាស់វា ហើយលាម្ចាស់វាក៏ស្គាល់ដែរ ប៉ុន្តែសាសន៍អ៊ីស្រាអែលមិនដឹងទេ ប្រជាជនរបស់ យើងមិនយល់ឡើយ™។ (អេ.

(4) វាគឺជាអំពើបាបដើម្បីបំបែកចេញនូវបទបញ្ជារបស់ព្រះ។ ក្នុងចំណោមបញ្ញត្តិទាំង ១០ ដែលព្រះបានប្រទានដល់បុរសនោះ ជាបញ្ញត្តិទី ៥ ឯគោរពឪពុកម្តាយរបស់អ្នក™។ (និក្ខមនំ ២០:១២) នេះជាបញ្ញត្តិទីមួយដែលនៅក្នុងបញ្ញត្តិទាំងប្រាំមួយ (បញ្ញត្តិទីប្រាំ ដល់ បញ្ញត្តិទីដប់) ដើម្បីរក្សាទំនាក់ទំនងជាមួយមនុស្ស។ ដូច្នេះ អេសេស្ទ ៦:២ បាននិយាយថា ឯ ចូរគោរពដល់ឪពុកម្តាយរបស់អ្នក™ (នេះជាបញ្ញត្តិដំបូងដែលមានការសន្យាមួយ) ឯ សូមយោងទៅ យ៉ូហាន ១ ៤:២០ ។

2. ការសងសឹកចំពោះអ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ។

សូភាសិត 30:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯភ្នែកដែលចំអកឱ្យឪពុក ហើយមើលងាយឱ្យស្តាប់ បង្គាប់ម្តាយ នឹងត្រូវក្អែកតាមជ្រលងភ្នំ ហើយគ្មានស៊ី។ “។ តើវាមានន័យយ៉ាងណា? មានន័យថា កូនឥតកំណាញ់ត្រូវបរាជ័យដូចមនុស្សក្នុងជីវិត ហើយត្រូវវង្វេង ហើយចុង

ក្រោយក៏ស្លាប់នៅដីត្រជាក់ ហើយបន្ទាប់មកភ្នែកនៅក្នុងសាកសពក៏ត្រូវសត្វក្រៀល និង
សត្វឥន្រ្ទីទាញចេញមកក្រៅ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ចំពោះកូនដែលមិនពេញចិត្តបះបោរឱ្យពុក
ម្តាយដែលស្រឡាញ់គាត់ខ្លាំង គាត់នឹងធ្វើអ្នកដទៃឱ្យបានច្រើនជាង។ ដូច្នេះ គាត់គ្មានកន្លែង
ដែលដាក់ជើងនៅក្នុងសង្គមដូចកាអ៊ីនទេ ហើយក៏មិនទទួលយកកិត្តិយសដែរ។ តើអ្នកណា
អាចជួយគាត់បាន? ដូច្នេះ គាត់វង្វេងក្នុងសង្គមមិនទទួលស្វាគមន៍ពួកគាត់ ហើយគាត់មិន
អាចជួយបានទេ ប៉ុន្តែគាត់ក្លាយជាមនុស្សវេទនា។ ដូច្នេះសត្វក្រៀល និងឥន្រ្ទីនឹងបើក
ភ្នែកចេញ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 តើការធានាចេញមកពីណា? (សុភាសិត ១៥:៧)

ទស្សនវិជ្ជាមិនអាចផ្តល់ការធានាដល់យើងបានទេ។ ទស្សនវិជ្ជាគ្រាន់តែជាប្រវត្តិនៃការថប់បារម្ភនៅក្នុងមនុស្សជាតិចេញពីសម័យបុរាណប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាវាព្យាយាមស្វែងរកប្រភពដើម (តែវ៉ែន) នៃរឿងទាំងអស់ក៏ដោយ ទីបំផុតពួកគេរកមិនឃើញ ហើយមកដល់ថ្ងៃនេះ។ នៅក្នុងទស្សនវិជ្ជាលោកខាងលិចមានបុគ្គលពីរនាក់គឺ Platon និង Kant ។ រចនាប័ទ្មដ៏ល្អបំផុតរបស់ Platon ក៏មិនមែនជាព្រះដែរ។ ការពិតរបស់ Kant ក៏មិនមែនជា "ព្រះ" ដែរ។ និងអ្នកតំណាងនៃទស្សនវិជ្ជា Estern Noja និងខុងជឺ។ បន្ទាប់មកអ្នកប្រាជ្ញ (Hyunvin) នៃ Noja មិនមែនជាព្រះទេ ហើយស្ថានសួគ៌ (Chun) របស់ខុងជឺក៏មិនមែនជា "ព្រះ" ដែរ។ សៀវភៅនៃការផ្លាស់ប្តូរ (Juyeok) ដែលត្រូវបានហៅសម្រាប់ប្រភពនៃទស្សនវិជ្ជាបូព៌ា មិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ តែវាគ្រាន់តែជាទ្រឹស្តីបង្រៀនសិល្បៈនៃការរស់នៅដែលមនុស្សបានបង្កើតប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះទស្សនវិជ្ជាទាំងអស់នៃទស្សនវិជ្ជាខាងលិច និងទស្សនវិជ្ជាបូព៌ា ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ស្វ័យភាព (ការគិតខុសរបស់មនុស្ស) ហើយវាមិនអាចផ្តល់ការធានាដល់បុរសបានទេ។

សាសនាអាទិកំបាំងទាំងអស់ក៏មិនអាចផ្តល់ការធានាពិតប្រាកដដល់មនុស្សជាតិដែរ។ នៅពេលដែលបុរសប្រើពាក្យ "សាសនា" ពួកគេបានអនុវត្តទៅតំបន់ធំទូលាយ។ ដូច្នេះសាសនាហៅតាមន័យថា សាសនាអាទិកំបាំង ជារត្ននៃអ្នកវិះគន់។ សាសនាស្វ័យតំបន់ទាំងអស់ (សាសនាអាទិកំបាំងដែលមនុស្សបង្កើត) គឺជាអបិយជំនឿ។

មានតែបទគម្ពីរគ្រីស្ទានទេដែលផ្តល់ការធានាដល់បុរសនោះ។ ដោយសារតែចំណេះអំពី បទគម្ពីរគឺជាសិទ្ធិអំណាចពិត។ សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរត្រូវបានជូនដល់ដូចខាងក្រោម។

1. អធិប្បាយ

ជាពិសេសការសម្រេចទំនាយជាឿងសំខាន់មួយនៃជំនឿអរូបី។ នៅទីនេះគ្រាន់តែ និយាយតែពួកគេ។ ការពិតដែលព្រះបានមានបន្ទូលរួចហើយ គឺបានសម្រេចបន្ទាប់ពីរឿយ រយឆ្នាំ និងរាប់ពាន់ឆ្នាំ ប្រាកដណាស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់បទគម្ពីរគ្រីស្ទាន។ ព្រះបានមាន បន្ទូល និងបានប្រកាសរាល់មនុស្សទាំងអស់តាមរយៈកំណត់ត្រា គឺជាបញ្ហាប្រឈមនៃ ពិភពលោក ដើម្បីបង្ហាញលក្ខណៈដ៏ស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់... តាមពិតគ្រីស្ទ សាសនា គឺជាសាសនាដែលសម្រេចបាននូវទំនាយរបស់ព្រះថា ការសម្រេចសេចក្តីស ញ្ញា។ នេះផ្តល់ការធានាពិតប្រាកដដល់មនុស្សជាតិទាំងអស់។

2. ក្រមសីលធម៌

បទគម្ពីរផ្ដោតលើដំណោះស្រាយនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិ។ ហេតុផលដែលយើងគួរ ប្រតិបត្តិតាមក្រមសីលធម៌ គឺការដែលព្រះប្រទានដល់យើង។ ដោយសារវាមានសិទ្ធិ អំណាចដ៏ទេវភាព វាផ្តល់ការធានាពិតប្រាកដដល់យើង។ ដូច្នេះហើយបានគេហៅថា សីលធម៌នៃស្ថានភាពនៃសម័យបច្ចុប្បន្ន គឺប្រឆាំងនឹងគ្រីស្ទសាសនា។ វាជាកម្មវត្ថុនិយម។ វាមិនបានមើលឃើញថាបុរសនោះជាការតាំងចិត្តនោះទេប៉ុន្តែលទ្ធភាពនៃការជា។

ឥរិយាបថឃើញនូវបច្ចុប្បន្នកាលក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយស្តាប់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធក្នុងបច្ចុប្បន្ន យកតែសេចក្តីស្រឡាញ់ជាគ្រឿងជម្រុញ និងបង្រៀនឱ្យធ្វើ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យមានក្រមសីលធម៌ eschatological ។ នេះមិនជួបប្រទះនឹងច្បាប់គោលបំណងអត្ថិភាព និងច្បាប់ទេ។ នេះរិះគន់ក្រមសីលធម៌គ្រីស្ទានចាស់ថាជាសីលធម៌ប្រឆាំងមនុស្សជាតិ។ ក្រមសីលធម៌ថ្មីនេះចាត់ទុកបុគ្គលិកលក្ខណៈសំខាន់ជាងច្បាប់។

ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់ជាការសម្រេចតាមក្រឹត្យវិន័យ (រ៉ូម ១៣:៩-១៨) ហេតុអ្វីបានជាសេចក្តីស្រឡាញ់ផ្ទុយនឹងច្បាប់?

3. ប្រព័ន្ធនៃដង្វាយធួន

ប្រព័ន្ធនៃដង្វាយធួនមានតែក្នុងបទគម្ពីរប៉ូណ្តោះ។ ដ្បិតមនុស្សជាមនុស្សមានបាប គេមិនអាចជួយបានឡើយ គឺត្រូវបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ច។ ប៉ុន្តែ ព្រះបានចាត់កូនប្រុសបង្កើតរបស់ទ្រង់មក ហើយជំនួសអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកអ្នកណាដែលជឿលើការពិត ទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (យ៉ូហាន ៣:១៦) សេចក្តីពិតនៃដង្វាយធួនត្រូវបានបង្ហាញដោយឈាមនៃការបូជានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (ឈាមរបស់សត្វ) ជាស្រមោល។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី វាត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតាមការពិត។ ការពិត និងស្រមោល គឺជាសាក្សីពីរ ដើម្បីបញ្ជាក់ការពិត។ យើងមានការធានានូវទំនាក់ទំនងរវាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សស្មោះត្រង់ (សូភាសិត 15:8)

ពាក្យ បំណងដែលត្រូវស្មោះ™ គឺយេស៊ូវ (៣១:២៧) ជាភាសាហេព្រើរ ដែលចង្អុលទៅ អ្នកសុចរិត។

1. បំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្សសុចរិតគឺភាពឯកកោ។

ដ្បិតព្រះទ្រង់សុចរិត ទ្រង់ជ្រាបនូវពាក្យអង្វរដ៏សុចរិតរបស់មនុស្សដែលបានរើសតាំង។ បំណងប្រាថ្នាដ៏សុចរិតរបស់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសនេះ មិនមែនជាអ្វីដែលគាត់ បំពេញតាមបំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែមិនមែនដើម្បីធ្វើដូច្នេះទេ ដោយសារ គាត់សោកស្តាយចំពោះការពិតដែលព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានគេចំអកនៅក្នុងពិភពលោក។ ទោះបីជាព្រះបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ ហើយមនុស្សជាតិបានប្រើវាដូចដែលទ្រង់បាន ប្រើយ៉ាងពេញលេញក៏ដោយ ក៏ពួកគេសារភាពថាគ្មានព្រះទេ។ តើអយុត្តិធម៌បែបនេះនៅ ឯណា? មនុស្សជាតិដែលធ្វើដូច្នេះ គឺពិតជាចោរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះទ្រង់បានចាត់ ព្រះរាជបុត្របង្កើតរបស់ទ្រង់ ហើយបោះគាត់ទៅឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាងដល់មនុស្សជាតិ។ ទោះជាបែបនេះក៏ដោយ ក៏គេមិនជឿលើឈើឆ្កាងដែរ តែសើច។

លើសពីនេះទៅទៀត វាជារឿងដែលធ្វើឱ្យព្រះអន់ចិត្ត។ ព្រះបានអន់ចិត្តដូច្នេះ។ មនុស្ស ដែលបានជ្រើសរើសទទួលយកការអាក់អន់ចិត្តរបស់ព្រះជាមនុស្សម្នាក់របស់គាត់។ ដូច្នេះការដាក់ញត្តិរបស់ពួកគេគឺត្រឹមត្រូវសម្រាប់វាមានន័យថាដើម្បីដោះស្រាយការអាក់ អន់ចិត្តរបស់គាត់។ ក្នុងចំណោមពាក្យអង្វរដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀន មានព្រះបន្ទូល

ថា បំប៉នអធិស្ឋានដូចនេះ ៖ បំប៉នព្រះវរបិតានៃយើងខ្ញុំដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌អើយ សូមថ្វាយ
ព្រះនាមទ្រង់ជាទីសក្ការៈ។ រាជាណាចក្ររបស់អ្នកបានមកដល់ បំណងប្រាថ្នារបស់អ្នក
នឹងត្រូវបានសម្រេចនៅលើផែនដី ដូចនៅស្ថានសួគ៌។ (Mt 6: 9-10) គឺដូចជាការអង្វរ
ដើម្បីដោះស្រាយការអាក់អន់ចិត្តរបស់គាត់។ ព្រះទ្រង់ស្តាប់នូវញាតិដ៏សុចរិតបែបនេះ
ហើយសម្រេចវានៅទីបំផុត ។

2. បុរសដែលអាចថ្វាយការអធិស្ឋានបានត្រឹមត្រូវ។

គាត់បានលះបង់ខ្លួនដើម្បីធ្វើឲ្យព្រះនាមរបស់ព្រះបានបរិសុទ្ធរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (១)
បុគ្គលមិនពេញលេញព្រោះមនុស្សលោកលះបង់ខ្លួនដើម្បីសេចក្តីសុចរិតរហូតដល់ទីបំផុត។ (២) គាត់មិនលាក់បាំងកំហុសរបស់គាត់ដោយមិនត្រឹមត្រូវទេ តែប្រែចិត្តពីភាពស្មោះ
ត្រង់។ (៣) គាត់អធិស្ឋានរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដើម្បីសម្រេចបាននូវសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏
សុចរិត ហើយរក្សាភាពថ្លៃថ្នូររបស់គាត់ជាប់លាប់។ គាត់មិនត្រូវបានទទួលឥទ្ធិពលពី
បរិយាកាសដែលខូច ហើយទទួលបានថ្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយការអធិស្ឋានរហូតដល់ទី
បញ្ចប់។ ការអធិស្ឋានរបស់គាត់គឺអាចនិយាយពីសេចក្តីសុចរិតដែលមិនអាចអត់ឱនបា
ន។ ទំនុកតម្កើង ៤០:១ ចែងថា ប៉ុន្តែបានរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ដោយអត់ផ្គត់។ គាត់បានទំនោរ
ទៅរកខ្ញុំ ហើយបានឮការយំរបស់ខ្ញុំ។ ហើយសូភាសិត 20:22 ចែងថា “កុំនិយាយថា “ខ្ញុំ
នឹងសង់អំពើអាក្រក់”។ ចូររង់ចាំព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអង្គនឹងរំដោះអ្នករាល់គ្នា។ ទំនុក
តម្កើង 25:9 មានបន្ទូលថា “ចូរដំណែកដែកញៀនរបស់អ្នកជាមួយអ្នកជិតខាងខ្លួនឯង
ហើយមិនត្រូវបញ្ចេញអាវិកំបាំងរបស់អ្នកដទៃឡើយ” គឺ ២៦:៨ មានបន្ទូលថា “ឱព្រះ

អម្ចាស់អើយ យើងខ្ញុំរង់ចាំទ្រង់តាមផ្លូវនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់។ ឈ្មោះ និងការចងចាំ
របស់អ្នក គឺជាបំណងប្រាថ្នានៃព្រលឹងរបស់យើង។ ឬ យោងទៅ 62:5, គឺ 8:17 33:2
Mich 7:7 ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ជីវិតកាន់តែមានសុភមង្គល (សុភាសិត ១៥:១៦-១៧)

Ecc 4:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ ដែកដែកដែលពោរពេញទៅដោយការនឿយហត់ និងការតស៊ូ នឹងខ្យល់មួយក្តាប់តូច ប្រសើរជាងដែកដែកដែលពោរពេញដោយការនឿយហត់និងខ្យល់។ “, Ecc 5:12 មានប្រសាសន៍ថា, “ការគេងរបស់អ្នកធ្វើការគឺផ្អែម ទោះបីគាត់ស្ថិតច្របូចច្រើន ក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្នកមានក្រពះមិនឱ្យគាត់ដេកទេ។ "បុរសអ្នកមាន (10 ខ្វល់ខ្វាយពីការ លោភលន់សម្ភារៈ (2) គាត់បានម្ចាស់ការបាត់បង់បញ្ហា។ Paul Getty ដែលជាមហាសេដ្ឋី ធំបំផុតនៅអាមេរិក មិនបានរស់នៅប្រទេសកំណើតរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែបានរត់គេចខ្លួនទៅ ប្រទេសអង់គ្លេស។ (៣) ហើយដោយសារសេដ្ឋីមានចិត្តក្រអឺតក្រទម តែងតែមានបញ្ហា ក្នុងការឡើងខ្ពស់ត្រដែត ព្យាយាមកាន់តំណែងដែលខ្លួនមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន ទោះជា បុរសនោះនៅជាមួយនឹងព្រះក៏ដោយ អង្គុយនៅទីខ្ពស់ដែលគាត់ធ្លាក់ទៅក្នុងអាសនៈដ៏ ក្រអឺតក្រទមដោយមិនដឹងខ្លួន ព្រោះគាត់ព្យាយាមរស់នៅទីខ្ពស់ ចិត្តគាត់មិនអាចមានសន្តិ ភាពបានទេ ព្រោះព្រះមិនដើរជាមួយគាត់ ចិត្តគាត់តែងតែជួយមិនបាន។ ត្រូវរងទុក្ខ។

សន្តិភាពពិតរបស់យើងគឺមានតែព្រះ។ អ្នកណាដែលទទួលបានព្រះគុណខាងវិញ្ញាណច្រើន ក៏អាចហៅបានជាអ្នកមានដែរ។ គាត់ក៏អាចលុបបំបាត់ភាពក្រអឺតក្រទមបានដែរ។ អំពើ បាបដ៏ក្រអឺតក្រទមនៅក្នុងវត្ថុខាងវិញ្ញាណគឺអាក្រក់ជាងអំពើអាក្រក់នៅក្នុងវត្ថុ។ ដោយ សារគាត់បានប្រើវត្ថុខាងវិញ្ញាណដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដោយអាក្រក់ជាងសម្ភារៈ។ ដូច្នេះ អ្នកដែល មានពរច្រើនជាងអ្នកមាន គឺអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះយេស៊ូវ។ ទោះជាគាត់មានទ្រព្យសម្បត្តិ តិចតួចក៏ដោយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ផ្តល់សម្ភារៈដល់ព្រះ ហើយប្រើវាដល់អ្នកដទៃ។ គាត់

មានការប្រើប្រាស់តិចតួចក្នុងចំណោមទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់។ គាត់គឺគ្រប់គ្រាន់ដោយ
ការទទួលយកព្រះ។ ដូច្នេះ ទោះបីគាត់ជួបទុក្ខលំបាកណាក៏ដោយ ចិត្តរបស់គាត់តែងតែ
រីករាយ។ ជីវិតដែលគាត់ហូបបន្លែតែស្រលាញ់គ្នាត្រូវប្រហារជីវិតនៅទីនេះ។ ដោយ
សារពួកគេយកខ្លឹមសារសម្រាប់តែព្រះ នោះទ្រង់មានកន្លែងសម្រាប់ស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញ
ទៅមក។ ប្រសិនបើគាត់មិនអាចស្រឡាញ់តែព្រះបានទេ គេក៏ទាមទារចិត្តរបស់ខ្លួន
ហើយស្អប់គ្នាទៅវិញទៅមក។

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ភាពផ្ទុយគ្នាពីរយ៉ាង (សុភាសិត ១៥:១៨-១៩)

1. ផ្ទុយគ្នាដើម្បីបង្ហាញឱ្យឃើញពីការខឹងយ៉ាងងាយស្រួលនិងឆាប់ខឹង (ខ 18)

អត្ថបទនោះចែងថា៖ ឯអ្នកដែលមានចិត្តក្តៅក្រហាយ បង្កជម្លោះ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលឆាប់ខឹង រមែងស្ងប់ស្ងាត់។ “។ ចិត្តយឺតក្នុងការខឹងជាចរិតរបស់ព្រះ។ (ទំនុកដំកើង ១០៣:៨) ដូច្នេះ ធីបក្សីត ៣:១៥ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ ហើយសូមរាប់ការអត់ធ្មត់របស់ព្រះ អម្ចាស់នៃយើងថាជាសេចក្តីសង្គ្រោះ ដូចប៉ុលជាបងប្រុសជាទីស្រឡាញ់របស់យើងក៏បាន សរសេរមកអ្នកដែរ តាមប្រាជ្ញាដែលបានប្រទានមកគាត់™។ ប្រសិនបើព្រះយេស៊ូវមាន មានចរិតដែលត្រូវស្វ័យទ្រាំជាយូរមកហើយនោះ យើងត្រូវតែត្រូវបំផ្លាញចោលហើយ។ ដូច្នេះ យើងក៏ជាកូនរបស់ព្រះដែរ។ យើងគួរតែឆាប់ខឹងដោយធ្វើតាមគំរូរបស់គាត់។ សូម មើល មថ ៥:៥។

មូលហេតុដែលបុរសបញ្ចេញកំហឹងបានយ៉ាងងាយ, (1) គឺចង់ទទួលបានសភាពត្រជាក់ ក្នុងចិត្ត ប៉ុន្តែក្រោយពេលខឹង ចិត្តក៏ធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីថប់បារម្ភ ព្រោះតែសេចក្តីខ្មាស និង គំនិតសោកស្តាយ។ (2) គឺតបន្ទុះរឿងអយុត្តិធម៌របស់គាត់ គាត់បញ្ចេញកំហឹងយ៉ាងងាយ។ ប៉ុន្តែកំហឹងជំរុញដល់ភាគីម្ខាងទៀត រួចប្រើដើម្បីវាយតប់។ អាស្រ័យហេតុនេះ នៅ ពេលដែលរឿងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពខុស ស្ថានភាពមិនអាចជួយបានក្រៅពីការយល់ ច្រឡំនោះទេ។ (3) គឺដើម្បីបង្ហាញពីការខឹងសម្បាសប្រាប់បរិយាកាសធ្លាក់ទឹកចិត្តនៃ ច្បាប់ផ្សេងទៀតមកលើយើង, ប៉ុន្តែវាជាការល្អប្រើថាសកម្មភាពបែបនេះមិនមែនជាលក្ខ

ណៈបុគ្គលប៉ុន្តែសំខាន់។ (៤) គឺការបញ្ចេញកំហឹងចំពោះចិត្តវិង្សសរបស់ខ្លួន ដើម្បីទទួល
 កំហុសខ្លះចេញពីពាក្យសម្តីរបស់អ្នកដទៃ ដោយគ្មានន័យថាខ្លួនឯងបំផ្លាញបុគ្គលិកលក្ខ
 ណៈដោយខ្លួនឯង។ បុរសបែបនេះមិនដឹងថាត្រូវបានប្រមូលផ្តុំដោយមនសិការដើម្បីលើក
 ព្រះទេតែដើម្បីលើកខ្លួនគាត់បានក្លាយជាអ្នកបំរើនៃមោទនភាព។ យើងអាចប្រៀបធៀប
 កំហឹងជាមួយនឹងភ្លើង។ ដើម្បីពន្លត់ភ្លើងយើងត្រូវចាក់ទឹកលើវា។ បន្ទាប់មកមិនមាននៅ
 ក្នុងបុរសដូចទឹក។ អេសាយបានមានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតអ្នកនឹងបានដូចជាដើមអុកដែល
 ស្លឹកក្រៀមស្ងួត ហើយដូចជាស្ពានច្បារដែលគ្មានទឹក។ (គឺ ១:៣០)។ ព្រះគុណដូចទឹកជា
 របស់តែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ យើងទទួលបានព្រះគុណដ៏ច្រើនពីព្រះ យើងគួរតែក្លាយជា
 ស្ពានទឹក (យេរេមា ៣១:១២)

2. ភាពខ្ជិលច្រអូសទៅនឹងមនុស្សសុចរិត (ខ ១៩)

អត្ថបទរបស់យើងចែងថា៖ ប៉ុន្តែរបស់មនុស្សខ្ជិលច្រអូសប្រៀបដូចជារបងបន្លា ប៉ុន្តែផ្លូវ
 នៃមនុស្សទៀងត្រង់ជាផ្លូវមួយកម្រិត។ “មនុស្សខ្ជិល” គឺជាមនុស្សដែលមិនដើរតាមផ្លូវ
 ត្រូវ ដោយត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអំពើពុករលួយរបស់មនុស្ស។ សូភាសិត 26:13-14
 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំបាត់មនុស្សខ្ជិលនិយាយថា៖ បំបាត់សិង្ហនៅតាមផ្លូវ! មានគោនៅតាម
 ផ្លូវ!” កាលទ្វារបើកហ៊ុំ មនុស្សខ្ជិលក៏នៅលើគ្រែដែរ។ បំបាត់អ្នកដែលក្លាយជាទាសករនៃអំពើ
 ពុករលួយរបស់មនុស្សមិនអាចឈានទៅរកក្តីសង្ឃឹមបានទេ។ ប៉ុន្តែ “មនុស្សទៀងត្រង់”
 នោះគឺជាអ្នកដែលមិនជឿលើខ្លួនឯង ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ជំរុញសេចក្តីជំនឿ សេចក្តីសង្ឃឹម
 និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយបន្ទាប់មកបានកាន់កាប់ពិភពលោកជាមួយនឹងព្រះ។ ដល់សេ

រូបាបិល ដែលបានទទួលបេសកកម្មនៃការស្ថាបនាព្រះវិហារឡើងវិញ សាការី 4:6-7 មានប្រសាសន៍ថា៖ បង្គាប់មក គាត់មានប្រសាសន៍មកខ្ញុំថា ប៉ុន្តែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យេហូវ៉ាដល់សេរូបាបិល៖ មិនមែនដោយអំណាច ឬដោយប្លន្ទនុភាពទេ គឺដោយព្រះ វិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ។ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូល។ ៧ ភ្នំធំអើយ អ្នកជា នរណា? នៅមុខសេរូបាបិល អ្នកនឹងក្លាយទៅជាទីវាល។ ហើយគាត់នឹងនាំយកថ្មកំពូល មកមុខ ចំពេលដែលស្រែកឡើងថា “ព្រះគុណ!

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ផ្លូវជីវិតឆ្ពោះទៅរកស្ថានសួគ៌ (សុភាសិត ១៥:២៤)

តើផ្លូវមួយណាជាផ្លូវជីវិតខាងលើ? នេះជាផ្លូវទៅកាន់កន្លែងដែលព្រះគង់។ ពាក្យនេះបញ្ជាក់អំពីអាកប្បកិរិយានៃព្រលឹងនៃអ្នកជឿ និងសកម្មភាពរបស់វា។ យើងរស់នៅក្នុងរូបកាយក្នុងពេលតែមួយ យើងរស់នៅក្នុងព្រលឹងដែលបានបង្កើតឡើងវិញ។

1. ព្រលឹងនៃអ្នកជឿ

អ្នកមិនជឿមិនស្គាល់ព្រលឹងរបស់ពួកគេទេ។ មុននឹងយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវ យើងក៏ដូច្នោះដែរ។ ខ្ញុំមិនដឹងថាអ្វីទៅជា caecum រហូតដល់អាយុ 20 ឆ្នាំ។ មុនពេលដែលយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវ យើងមិនបានដឹងពីសេចក្តីពិតដ៏អស្ចារ្យនៃបទគម្ពីរ និងការពិតនោះទេ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវ ពេលយើងទទួលបានបទគម្ពីរ ហើយជឿលើសេចក្តីពិត នោះយើងដឹងពីភាពអស្ចារ្យនៃបទគម្ពីរ និងថាភាពអស្ចារ្យនៃសេចក្តីពិត។ ការពិតនៃបទគម្ពីរមិនកើតមកលើយើងតែបញ្ញាប៉ុណ្ណោះទេ។ វាផ្តល់ឱ្យយើងនូវសន្តិភាព (ធ្វើឱ្យយើងត្រជាក់ដូចទឹក) ដូចជាទឹក ហើយរលាយអំពើបាបរបស់យើងដូចជាភ្លើងដោយការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ មូលហេតុដែលបុរសមិនស្គាល់ព្រលឹងគឺការមិនអើពើនឹងព្រះ។ ប្រសិនបើពួកគេស្គាល់ព្រះជាដំបូង ប្រាជ្ញាដែលទទួលបានពីព្រះគឺដូចជាពន្លឺ នោះពួកគេអាចស្គាល់ខ្លួនឯង។ (ព្រលឹង) នៅពេលដែលយើងស្ថិតនៅក្នុងភាពងងឹត យើងមិនដឹងថាអ្វីដែលនៅចំពោះមុខយើងទាំងស្រុងនោះទេ។ ប៉ុន្តែ ពេលដែលពន្លឺភ្លឺ មកកាន់យើង អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបើកសម្តែង។ ដូចពន្លឺចែងចាំងមកយើង យើងស្គាល់

ព្រះ យើងអាចស្គាល់ខ្លួនយើង (ព្រលឹងរបស់យើង) ការពិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបំភ្លឺយើង វាមានន័យថាបទពិសោធន៍នៃព្រះបន្ទូល ដូចជាកម្រិតដែលថាយើងខ្លួនឯងក្លាយជាពន្លឺ។ នេះគឺជាការបង្កើតឡើងវិញ។ អេភេសូរ 5:13 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែនៅពេលអ្វី មួយត្រូវបានលាតត្រដាងដោយពន្លឺ នោះវានឹងមើលឃើញ™។ មុនពេលបុរសនោះកើត ម្តងទៀត ព្រលឹងគាត់ស្លាប់យ៉ាងម៉េចទើបគាត់ស្គាល់?

2. នៃការពិតដែលថាព្រលឹងដើរឆ្ពោះទៅរកផ្លូវនៃជីវិតនៅលើខាងលើ។

(1) ការឆ្ពោះទៅរកចំណុចខាងលើមានន័យថា អ្នកជឿដើរទៅរកព្រះដោយមនសិការល្អ។ (ពេ. បុរសមិនគួរលើកខ្លួនឡើងទេ វាមានន័យថាខ្លួនគាត់ក្លាយដូចជាព្រះ។ វាគឺដើម្បីទៅ កាន់មាត់។ ចំពោះអារក្សអះអាងថាខ្លួនគាត់ជាព្រះនៅកៅអីរបស់គាត់វាគួរតែត្រូវបាន ទម្លាក់ចូលទៅក្នុងរណ្តៅដែលគ្មានបាត។ (បប. ២០:២-៣) អ្វីដែលយើងចង់លើកឡើង ទាំងអស់នោះមិនមែនជាកំហុសទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងគួរតែធ្វើវា។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើង លើកដោយខ្លួនឯង។ យើងគួរតែចង់ត្រូវបានលើកឡើង។ ប្រសិនបើយើងចង់ត្រូវបានគេ លើកឡើង យើងគួរតែធ្វើការដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ។ បន្ទាប់មកយើងអាចជួបប្រទះ ស្ថានភាពលើក (ស្ថានសួគ៌) នៅកន្លែងទាប។ ដូច្នេះ ហោរា ហាបាគុក មានប្រសាសន៍ ថា៖ ឯទោះជាដើមឧទុម្ពរមិនត្រូវចេញផ្កាក៏ដោយ។

គ្មានផ្លែនៅលើវល្លិ ផលនៃដើមអូលីវមិនបានផល ហើយស្រែក៏គ្មានអាហារដែរ ហ្វូងចៀម ត្រូវបានកាត់ចេញពីក្រោល ហើយគ្មានហ្វូងនៅក្នុងតូបទេ ខ្ញុំនឹងអរសប្បាយក្នុងព្រះអម្ចាស់

ខ្ញុំនឹងរីករាយក្នុងព្រះនៃការសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ។ ព្រះជាម្ចាស់ ជាកម្លាំងរបស់ខ្ញុំ។ គាត់ធ្វើឱ្យ
ជើងរបស់ខ្ញុំដូចជាសត្វក្អាត។ គាត់ធ្វើឱ្យខ្ញុំដើរលើទីខ្ពស់របស់ខ្ញុំ។ (ហាប ៣:១៧-១៩ ក)

(2) ការរស់នៅជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទដែលរស់ឡើងវិញ គឺជាជីវិតដែលត្រូវមានជីវិត។ កូលុំ
ស ៣:១-៤ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុល ជាសាវ័កនៃព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ តាមព្រះហឫទ័យនៃ
ព្រះ និងផ្ទៃមុខ ជាប្អូនរបស់យើង ជូនចំពោះពួកបរិសុទ្ធ និងបងប្អូនដ៏ស្មោះត្រង់ក្នុងព្រះគ្រី
ស្ទនៅក្រុងកូលុំស ៖

សូមព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តមកពីព្រះជាបិតានៃយើង។ យើងតែងតែអរព្រះគុណ
ដល់ព្រះ ជាព្រះបិតានៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះម្ចាស់នៃយើង ពេលយើងអធិស្ឋានឱ្យ
អ្នក 4 ដោយយើងបានឮពីសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកទៅលើព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ និងពីសេចក្តី
ស្រឡាញ់ដែលអ្នកមានចំពោះពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់នោះ បំពេញនេះបង្ហាញពីរបៀបនៃជីវិត
ដើម្បីទៅខាងលើគឺល្អសម្រាប់យើង។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ បំណងរបស់ខ្ញុំដែលរស់គឺជាព្រះ
គ្រីស្ទ ហើយការស្លាប់គឺជាការចំណេញ។ (ភីលីព ១:២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 ចូរយើងរស់នៅតាមខ្នាតតម្រាបរបស់ព្រះ (សុភាសិត ១៦:១-៤)

ពេលព្រះបង្កើតមនុស្ស ទ្រង់បានបង្កើតទ្រង់តាមរូបទ្រង់។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៦) គោលបំណងបង្កើតមនុស្សដូច្នេះ មានគោលបំណងរស់នៅតាមព្រះ។ ដូច្នេះ គោលបំណងរបស់មនុស្សគឺព្រះ។

1. យើងគួរតែទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់យើងស្របតាមខ្នាតតម្រាបនៃព្រះ (ខទី 1)

បំណងនៃចិត្តជាប់របស់មនុស្ស ប៉ុន្តែចម្លើយនៃអណ្តាតគឺមកពីព្រះយេស៊ូវ។ ប៉ (ខទី ១) ប្រសិនបើចម្លើយនៃការអធិស្ឋានបានមកដោយបំណងប្រាថ្នារបស់យើង នោះយើងនឹងត្រូវបំផ្លាញដោយចម្លើយរបស់អ្នកបង។ យ៉ូហាន 1:15 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉បើមានសេចក្តីបង់ប្រាថ្នាបានកើតជាអំពើបាប ហើយអំពើបាបដែលធំពេញវ័យនឹងកើតសេចក្តីស្តាប់។ ប៉ យើងជាព្រះបានឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់យើង ដែលទ្រង់សម្រេចដោយវិធីដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ។ គឺ 55:9 បាននិយាយថា “ដ្បិតភ្លៀង និងព្រិលធ្លាក់ពីលើមេឃមក ហើយកុំត្រឡប់ទៅទីនោះវិញ តែស្រោចទឹកផែនដីធ្វើឱ្យវាចេញនិងពន្លក, ការឱ្យគ្រាប់ពូជដល់អ្នកសាបព្រោះ និងនំប៉័ងដល់អ្នកបរិភោគ”។ ការអធិស្ឋានរបស់យើងត្រូវតែឆ្លើយតបដោយវិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះជាដាច់ខាត។ មថ ២១:២២ មានប្រសាសន៍ថា ប៉បើអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីជំនឿ នោះអ្នកនឹងទទួលនូវអ្វីដែលអ្នកសូមTM។ ទោះបីជាយើងបានអធិស្ឋានខ្លះក្នុងជីវិតរបស់យើងក៏ដោយ ក៏មានករណីដែលយើងមិនបានទទួលចម្លើយ

យើងអាចចាកចេញពីពិភពលោកបាន។ ប៉ុន្តែក្នុងករណីនេះ យើងគួរគិតថា ចម្លើយរបស់
ព្រះនឹងកើតឡើងដោយវិធីអាទិកំបាំងរបស់ទ្រង់។

នៅទីក្រុង Philadelphia ស្ត្រីម្នាក់មានកូនប្រុសអាក្រក់។ ទោះបីជាគាត់បានធំធាត់នៅ
សាលា Lord's Day របស់ក្មេងៗក៏ដោយ យុវវ័យរបស់គាត់ត្រូវបានខូច ហើយបន្ទាប់មក
គាត់បានក្លាយជានារីកដើម្បីជិះកប៉ាល់។ ម្តាយរបស់គាត់ព្យាយាមទៅជួបគាត់ ប៉ុន្តែគាត់
មិនអាចជួបគាត់បានទេ។ នៅថ្ងៃមួយម្តាយរបស់គាត់ភ្ញាក់ពីដំណេក គាត់បានយកចិត្តទុក
ដាក់ចំពោះកូនប្រុសរបស់គាត់។ លទ្ធផលដែលនាងបានបន់ស្រន់អស់រយៈពេលបីម៉ោង
នាងបានទទួលសេចក្តីសុខសាន្តក្នុងចិត្ត ហើយនាងបានដេកម្តងទៀត។ ប៉ុន្មានខែក្រោយ
មក ពេលនាងស្តាប់សំឡេងគោះទ្វារ រួចនាងក៏បើកទ្វារ កូនប្រុសដែលកំពុងរង់ចាំរបស់
នាង ក៏ត្រឡប់មករកនាងវិញ។ កូនប្រុសក្នុងទឹកមុខរីករាយបាននិយាយថា “ម្តាយ ខ្ញុំ
បានរួចហើយ”។ ម្តាយរបស់គាត់បានស្តាប់ពាក្យរបស់គាត់ហើយបន្ទាប់មកភាគីតាម។
នោះគឺនៅពេលដែលគាត់បានជួបព្យុះនៅលើសមុទ្រជ្រៅ បន្ទាប់មកគាត់ជាមួយនឹងនារីក
ផ្សេងទៀតបានបណ្តាសាព្រះ។ មួយសន្ទុះនោះ រលកដ៏ធំបានបោកបក់លើនាវា ស្រាប់តែ
កូនប្រុសលង់ទឹកស្លាប់។ គាត់ដឹងថាគាត់នឹងត្រូវស្លាប់ហើយក៏បានគិតផងដែរ។ ប៉ុន្តែត្រូវ
បានបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ច™ គាត់បានរំលឹកទំនុកតម្កើងមួយដែលគាត់ជាអ្នកដឹកនាំក្នុងវ័
យក្មេងក្នុងចិត្តគាត់។ វាគឺ “មានជីវិតក្នុងការមើលទៅលើអ្នកដែលគ្មាន។ មានជីវិតនៅ
ពេលនេះសម្រាប់អ្នក។ បន្ទាប់មក មើលចុះ មនុស្សមានបាប ចូរមើលទៅកាន់ទ្រង់ ហើយ
បានសង្គ្រោះ។ ដល់ព្រះអង្គដែលត្រូវគេវាយនឹងដើមឈើ។ រួចគាត់ស្រែកឡើងក្នុងចិត្តថា

ឈឺព្រះអើយ ខ្ញុំមើលទៅ ខ្ញុំមើលទៅព្រះយេស៊ូវ™។ មួយសន្ទុះ រលកដ៏ធំបានទាញគាត់ ដាក់ខ្លួននៅលើនាវាម្តងទៀត។ ប្រាកដណាស់ ពេលនោះគាត់បានបាត់បង់ស្មារតី បន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានសង្គ្រោះដោយការដកដង្ហើមសិប្បនិម្មិតដោយនាវិក ដែលពាក្យដំបូងរបស់គាត់គឺ "ព្រះជាម្ចាស់ អរគុណ ខ្ញុំបានសង្គ្រោះ" ដូចពេលដែលម្តាយបានអធិស្ឋាននៅពេលយប់ៗ ថ្ងៃនោះ។

ដូចដែលយើងឃើញការពិត ចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់ព្រះត្រូវបានសម្រេចដោយព្រឹត្តិការណ៍ដែលមិនអាចវាស់វែងបាន។

2. យើងគួរតែវិនិច្ឆ័យខ្លួនយើងតាមខ្នាតតម្រាបរបស់ព្រះ។ (ខ ២)

បុរសមិនស្គាល់ខ្លួនឯងជាពិសេសក្នុងចំណោមភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់។ ដូចដែលគ្រប់គ្នាបានទទួលដំបូន្មានខ្លះៗពីកំហុសរបស់គាត់ គាត់មិនសប្បាយចិត្តទេ។ វាចេញពីបេះដូងមិនទទួលស្គាល់កំហុសរបស់គាត់។ បុរសឃើញខ្លួនឯងជាមនុស្សស្អាតស្អំ។ ហេតុនេះហើយបានជាអត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា៖ បំគ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់មនុស្សសុទ្ធតែបរិសុទ្ធដោយភ្នែកខ្លួនឯង ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវវិញ្ញាណ។ បំផ្លិតព្រះទតឃើញចិត្តយើង ទ្រង់ទតឃើញការខូចខាតនៃចិត្តយើង ដើម្បីជាប្រភពនៃអំពើបាប។ អំពើបាបដែលត្រូវលាតត្រដាងតាមរយៈអំពើរបស់យើង តាមពិតជាបំណែកនៃអំពើបាប អំពើពុករលួយនៃចិត្តរបស់យើង គឺជាប្រភពនៃអំពើបាប។ ហេតុនេះហើយបានជា John Bunyan មានប្រសាសន៍ថា “អំពើអាក្រក់របស់មនុស្សគឺដូចជាពពុះទឹករបស់គេ”។ តាមដែលគាត់

ឃើញអំពើបាបតាមខ្នាតតម្រូវរបស់ព្រះ។ រ៉ូម 3:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំផ្លាញដែលមាន ចែងទុកមកថា៖ បំផ្លាញអ្នកណាសុចរិតទេ គ្មានអ្នកណាម្នាក់ឡើយ។ “។ ហេតុនេះហើយ បានជាលោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ថា៖ បំផ្លាញនេះជាមនុស្សអាក្រក់ណាស់! តើនរណានឹង រំដោះខ្ញុំចេញពីរូបកាយនៃសេចក្តីស្លាប់នេះ? “។ (រ៉ូម ៧:២៤) យើងទទួលបានសេចក្តីស ង្គ្រោះពីតែព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។ យើងលើកតម្កើងតែគាត់ប៉ុណ្ណោះ។

3. ចូរយើងដោះស្រាយបញ្ហាកង្វល់របស់យើងដោយអំណាចនៃព្រះ។ (ខ៣)

បំផ្លាញប្រគល់កិច្ចការរបស់អ្នកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ នោះផែនការរបស់អ្នកនឹងត្រូវបានសម្រេ ច។ ប៉ (ខទី ៣) យើងគួរធ្វើព្រឹត្តិការណ៍ដែលយើងមិនអាចដោះស្រាយចំពោះព្រះ។ បញ្ហា ដែលគួរឱ្យព្រួយបារម្ភបែបនេះ ប្រសិនបើយើងមិនប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះ វាជាការក្រអឺតក្រ ទមដែលយើងមិនជឿលើព្រះ ព្រោះយើងគិតថាទ្រង់អាក្រក់ជាងយើង។ អ្វីដែលយើងមិន អាចធ្វើបាន អាចត្រូវបានដោះស្រាយដោយព្រះដោយខ្លួនឯង។ ដូចដែលព្រះបានបង្កើត សត្វទាំងអស់ គាត់បានពិភាក្សាជាមួយមនុស្សនោះ? យើងគួរតែប្រគល់រឿងលំបាកក្នុង អាជីវកម្មរបស់យើងថ្វាយព្រះ។ យើងគួរតែធ្វើវាដោយសេចក្តីជំនឿ ក្នុងការប្រកបអាជីវ កម្ម បុរសនេះប្រើល្បិចបោកប្រាស់ពេលខ្លះដោយសារប្រាក់ចំណូលតិចតួច។ ប៉ុន្តែ វាមិន មែនជាវិធីសុវត្ថិភាពទេ ដែលបញ្ហាលំបាកត្រូវបានដោះស្រាយដោយអំណាចរបស់ព្រះ។ នៅក្នុងបញ្ហានៃភាពបរិសុទ្ធរបស់យើង យើងមិនត្រូវការការចប់បារម្ភខ្លាំងនោះទេ។ ការ ដែលយើងមិនតាំងចិត្តចំពោះព្រះអម្ចាស់ គឺជាអាកប្បកិរិយាក្រអឺតក្រទម ដែលយើងខ្លួន ឯងក្លាយជាអ្នកប្រោសលោះ។ វាដូចជាសកម្មភាពខ្លាំងរបស់ Ussa ពេលគឺ Ussa មាន

ការព្រួយបារម្ភអំពីរឿងដែលហិបត្រូវបានទម្លាក់ចេញពីទំនិញ ហើយនៅពេលដែលគាត់ កាន់វានោះ គាត់ត្រូវបានគេដាក់ទោស ហើយបានស្លាប់។ ទោះបីជា Ussa ព្យាយាមធ្វើ បានល្អតាមទស្សនៈរបស់គាត់ក៏ដោយ សម្រាប់សកម្មភាពរបស់គាត់បានលុកលុយមន្ត្រី សង្ឃ ព្រះជាម្ចាស់មិនពេញចិត្តវាទេ។ ហិបត្រូវតែត្រូវបានព្យាបាលដោយបូជាចារ្យ ប៉ុណ្ណោះ។ (២សាំ. ៦:៦-៧) យើងគួរថ្វាយកូនរបស់យើងចំពោះព្រះយេស៊ូវ ហើយគួរ អធិដ្ឋានដល់ព្រះ។

4. យើងគួរតែឃើញបុរសនោះតាមខ្នាតតម្រាបរបស់ព្រះ។ (ខ៤)

ពេលយើងប្រព្រឹត្តចំពោះបុរសនោះ យើងមិនគួរក្រអឺតក្រទម និងមើលងាយគាត់ឡើយ។ យើងជាអ្នកធ្វើការរបស់ព្រះធ្វើឱ្យអ្នកដទៃត្រឹមត្រូវ យើងគួរតែប្រកាសសេចក្តីពិត។ យើងមិនគួរវិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃ ហើយខកចិត្តដោយខ្លួនឯងឡើយ។ ចំពោះមនុស្សដែលព្រះ មានការព្រួយបារម្ភខ្លាំងជាងយើងទៅទៀត។ ដូចព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជូនមនុស្សមកពិភព លោក ដោយសារគាត់បានបង្កើតពួកគេតាមស្តង់ដាររបស់គាត់ យើងមិនគួរមើលងាយស្តង់ ដារនោះទេ។ អត្ថបទរបស់យើង (ខទី ៤) បាននិយាយថា “ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតអ្វីៗ ទាំងអស់សម្រាប់គោលបំណងរបស់វា សូម្បីតែមនុស្សអាក្រក់សម្រាប់ថ្ងៃនៃបញ្ហា។ ឯ ព្រះទ្រង់អនុញ្ញាតរហូតដល់អារក្សនៅក្នុងលោកីយ៍របស់វាដែលបានបង្កើត។ ជួនកាល គាត់ប្រើសកម្មភាពរបស់អារក្សផងដែរ។ Calvin បាននិយាយថា “ទោះជាអារក្ស អាក្រក់យ៉ាងនេះក៏ដោយ អ្នកដែលដាក់កំណប់នៅក្នុងមាត់របស់វា ហើយគ្រប់គ្រងវា គឺ គ្រាន់តែជាព្រះ”។

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 ការងារ និងជីវិត (សុភាសិត ១៩:១៥)

1. ពលកម្មគឺជាសីលធម៌

(1) ការងារគឺជាសកម្មភាពគុណធម៌ដែលព្រះបានបង្កើត។ លោកុប្បត្តិ 2:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបានយកបុរសនោះទៅដាក់ក្នុងសួនអេដែន ដើម្បីធ្វើការ ហើយរក្សាទុក។ “បន្ទាប់មក សួនអេដែនគឺជាកន្លែងដំរីករាយ។ ប៉ុន្តែ ព្រះមិនបាននិយាយរឿងស្រមោចដែលបុរសនោះបរិភោគបានល្អ ហើយរីករាយនឹងការកម្សាន្តនោះទេ នេះជាចំណុចខុសគ្នានៃសាសនាមិនពិត។ ព្រះធម៌ទេសនា សម្តែងអំពីថ្ងៃដែលឋានមាសដំបូងរបស់មនុស្ស គឺជាពេលវេលាដែលមនុស្សអាចលេងបានល្អ។ លោកយេស៊ូធ្វើការជាកម្រិតដែលគ្មានពេលបរិភោគ។ (ម៉ាកុស ៣:២០) ព្រះនឹកចាំពីសត្វដែលធ្វើការក្នុងចំណោមពួកគេ។ គាត់មានប្រសាសន៍ថា “អ្នកមិនត្រូវខាំគោពេលវាកំពុងជាន់គ្រាប់ធញ្ញជាតិឡើយ។ (ខូតីតេ ២៥:៤) សុភាសិត ១៤:៤ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំណែងដែលគ្មានគោ អ្នកគ្រប់គ្រងនោះស្អាត ប៉ុន្តែផលច្រើនកើតឡើងដោយកម្លាំងគោ។ បំណែងដោយសារការងារនោះជាគុណធម៌ដ៏វិសេស ព្រះបានបង្គាប់ឱ្យយើងធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ ព្យាយាម ៦ ថ្ងៃ ។ (និក្ខមនំ ២០:៩) ដោយសារការធ្វើការគឺជាគុណធម៌ដ៏ល្អដែលព្រះប្រទានឱ្យ ខណៈដែលបុរសនោះគោរពតាមទំនួលខុសត្រូវនៃការធ្វើការយ៉ាងល្អ គាត់អាចគេងលក់ស្រួល។ ដូច្នេះ អេក 5:12 បាននិយាយថា៖ បំបង្កើនខ្ញុំបានងាកទៅពិចារណាអំពីប្រាជ្ញា ភាពឆ្លាត និងភាពល្ងង់ខ្លៅ។ តើអ្នកដែលមកតាមស្តេចអាចធ្វើអ្វី? មានតែអ្វីដែលបានផ្ញើរចម្លើយ។ “

(2) ការនឿយហត់គឺជាគុណធម៌នៃការគោរពប្រតិបត្តិតាមបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបន្ទាប់ពីបូជាឆ្មួត អ្នកគួរតែបរិភោគ។ បុរសដែលតាំងចិត្តគួរបរិភោគក្រោយពេលបូជា។ ព្រះមានបន្ទូលថា៖ ដោយញើសនៃមុខអ្នកនឹងស៊ីនំប៉័ងរហូតដល់អ្នកត្រឡប់ទៅដីសម្រាប់អ្នកត្រូវបានយកចេញពីវា។ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាជាផ្លូវដី ហើយអ្នកនឹងត្រឡប់មកវិញជាផ្លូវដី™។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៩) មនុស្សដែលមានបាបកម្មត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអំពើបាបរបស់គាត់ដោយការងារ ហើយគុណធម៌ក្នុងការទទួលបានប្រាក់ខែត្រឹមត្រូវត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់។ ១ ថែស្យា ៤:១១-១២ ថា បើហើយប្រាថ្នាចង់នៅស្ងៀម ហើយគិតអំពីកិច្ចការរបស់ខ្លួន ហើយធ្វើការដោយដៃឯង ដូចយើងបានណែនាំអ្នកដែរ ១២ ដូច្នេះអ្នករាល់គ្នាអាចដើរបានត្រឹមត្រូវចំពោះមុខអ្នកក្រៅ ហើយមិនពឹងអ្នកណាឡើយ។ . អេភេសូរ ៤:២៨ មានប្រសាសន៍ថា “កុំឱ្យចោរលួចទៀតឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវឱ្យគាត់ធ្វើការដោយស្មោះត្រង់នឹងដៃខ្លួនឯង ដើម្បីឱ្យគាត់មានអ្វីមួយចែកដល់អ្នកដែលខ្វះខាត។ បំបែកដោយសារតែវាសាវ័ក ប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា បំផ្លិតពេលយើងនៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា យើងនឹងបង្គាប់អ្នកថា បើអ្នកណាមិនព្រមធ្វើការ ចូរកុំឱ្យអ្នកនោះបរិភោគឡើយ។ “។ (II Thess 3:10) ។ ដូច្នេះ មនុស្សអាចរួចផុតពីអំពើបាបនៅចំពោះព្រះដោយការបរិភោគដោយការងារ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី រូបកាយខ្លះបានសន្សំទ្រព្យ ហើយនាំគ្នាលេង និងបរិភោគ ហើយសម្រាប់លោភលន់នីមួយៗ ក៏មិនមានសេចក្តីស្ងប់ក្នុងចិត្តដែរ។ Ecc 5:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំអ្នកណាដែលស្រឡាញ់ប្រាក់នឹងមិនស្តប់ចិត្តនឹងប្រាក់ ហើយអ្នកណាដែលស្រឡាញ់ទ្រព្យសម្បត្តិដោយប្រាក់ចំណូលរបស់ខ្លួននោះទេ។ នេះក៏ជាភាពតត់ប្រយោជន៍ផងដែរ។ “។

2. ខ្លួនគឺជាបាប

បុរសគ្រប់រូបគួរតែជ្រើសរើសមុខរបរនេះទៅតាមទេពកោសល្យរបស់គាត់ ហើយគាត់មិនគួរធ្វើការបណ្តោះអាសន្នទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែការងាររបស់គាត់ជាប្រចាំ គាត់អាចទទួលបានគោលបំណង។ ទំនៀមទម្លាប់បុរាណក្នុងប្រទេសកូរ៉េបានចាត់ទុកថាគ្មានការងារធ្វើគឺជាទម្លាប់ដ៏ល្អបំផុត។ ចម្រៀងនៃសេចក្តីវិនាសមានចំណងជើងថា “លេងឱ្យយើងលេងក្នុងវ័យក្មេង បើយើងចាស់ទៅយើងមិនអាចលេងបាន”។ គួរតែចាកចេញពីប្រទេស។ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបានថ្កោលទោសមនុស្សខ្លួន។ សូភាសិត 6:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯអ្នកខ្លួនអើយ ចូរទៅរកស្រមោចចុះ!

ចូរពិចារណាផ្លូវរបស់នាង ហើយមានប្រាជ្ញា។ សូភាសិត 6:7-11 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯដោយគ្មានមេ មន្ត្រី ឬមេណាម្នាក់ទេ នាងរៀបចំនំប៉ុងនៅរដូវក្តៅ ហើយប្រមូលអាហារនៅរដូវប្រាំងកាត់។ ឱមនុស្សខ្លួនអើយ តើអ្នកនឹងដេកនៅទីនោះយូរប៉ុណ្ណា? តើអ្នកនឹងក្រោកពីដំណេកនៅពេលណា? ដេកបន្តិច ងងុយដេកបន្តិច លើកដៃសំពះបន្តិច ភាពក្រីក្រនឹងមកលើអ្នក ដូចចោរច្រើន ហើយចង់បានដូចមនុស្សប្រដាប់អាវុធ។ ដូច្នេះ គ្រោះមហន្តរាយនឹងមកលើគាត់ភ្លាមៗ។ ក្នុងពេលបន្តិចទៀត គាត់នឹងត្រូវខូចហួសពីការជាសះស្បើយ។ មានប្រាំមួយយ៉ាងដែលព្រះយេស៊ូវស្តាប់ ប្រាំពីរយ៉ាងដែលគួរស្តាប់ខ្លើមចំពោះគាត់៖ ឯ(សូភាសិត 26:14-16) ឯដៃខ្លួនធ្វើឱ្យមានភាពក្រីក្រ តែដៃរបស់អ្នកឧស្សាហ៍ធ្វើឱ្យមាន។ (សូភាសិត ១០:៤) ព្រះយេស៊ូវបានចង្អុលទៅអ្នកណាដែលកុំស្តាប់ការងារនោះ ហើយមានបន្ទូលថា ឯអ្នកបម្រើអាក្រក់ ហើយខ្លួនច្រអូស™ (ម៉ាថាយ ២៥:៤៦)។

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 ទី ១ និងសេចក្តីពិត (សុភាសិត ២៣:២២-២៣)

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា បុរសនោះគួរតែស្តាប់តាមសេចក្តីពិតដែលឪពុកម្តាយ របស់គាត់បង្រៀនយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ម្យ៉ាងទៀតគឺសុំឱ្យគាត់ទទួលបាននូវសេចក្តីពិតដែល គ្រូបង្រៀនឱ្យបានល្អ ហើយរស់នៅតាមខ្លួនផ្ទាល់។ កាលមនុស្សរស់នៅតាមសេចក្តីពិត សេចក្តីពិតជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះ ខទី ២៣ មានប្រសាសន៍ថា ឯ ចូរទិញសេចក្តីពិត ហើយកុំលក់វាឡើយ ។

ទិញប្រាជ្ញា ការណែនាំ និងការយល់ដឹង។ “។ ទំនាក់ទំនងរវាងខ្ញុំ និងសេចក្តីពិតមិនអាច កាត់ផ្តាច់ពីគ្នាបានទេ បន្ទាប់ពីព្រះបានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ទ្រង់ផ្លាស់ទីអ្វីៗទាំងអស់ ដោយសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់។ ជាពិសេសនៅក្នុងបញ្ហានៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច សេចក្តីពិតរបស់ព្រះគឺជាគន្លឹះ។ អ្នកមិនដឹងការពិត ប្រៀបដូចជាអ្នករង្វេងក្នុងពេលយប់។ ចុះអ្វីទៅជាការពិត? វាគឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (យ៉ូហាន ១៤:៦)

1. យើងគួរតែទិញការពិត

តើយើងអាចទិញការពិតដោយរបៀបណា? វាគឺជាការទិញវា “ដោយគ្មានប្រាក់, “ដើម្បី ទិញវាដោយគ្មានប្រាក់” ទោះបីជាខ្ញុំបង់ប្រាក់, ខ្ញុំអាចធ្វើឱ្យការពិតជារបស់ខ្ញុំ. តាមពិត ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង់ថ្លៃជំនួសយើង នោះយើងទទួលបានសេចក្តីពិតដោយ សេរី។ ព្រះស្រឡាញ់យើងខ្លាំងណាស់ ព្រះអនុញ្ញាតឱ្យយើងបានប្រើរបស់មានតម្លៃបន្ថែម

ទៀតដោយគ្មានតម្លៃ (ដោយមិនបង់ថ្លៃ) ។ ជាឧទាហរណ៍ ខ្យល់ ពន្លឺ ទឹក គឺជាវត្ថុដ៏មានតម្លៃ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏យើងមិនបង់អ្វីដែរ ប៉ុន្តែយើងប្រើវា។

ព្រះធ្វើឲ្យយើងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដោយការប្រទានព្រះគ្រីស្ទដល់យើង។ សូមមើល យ៉ូហាន ៣:១៦ ។

ដូចនេះការពិតគឺជាអ្វីដែលយើងអាចទទួលបានការពិតជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែ ម្យ៉ាងវិញទៀត បទគម្ពីរបង្រៀនថា ដើម្បីទិញវា យើងត្រូវលក់របស់ទាំងអស់របស់យើង។ នេះគឺជាទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀតដើម្បីទទួលបានការពិត។ ប៉ុន្តែវាមិនដូចការដោះស្រាយរបស់ពិភពលោកជាទូទៅទេ។ នេះមិនខុសពីការទទួលព្រះគ្រីស្ទដោយគ្មានតម្លៃដោយការទម្លុះការពិតនោះទេ។ ជាឧទាហរណ៍ មថ ១៣:៤៤-៤៦ លាតត្រដាងថា អ្នកដែលស្វែងរកកំណប់ទ្រព្យដែលលាក់ក្នុងចំការបានលក់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់គាត់ ហើយទិញវា។ អ្នកដែលរកឃើញគុណដ៏មានតម្លៃនោះក៏លក់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់នាង ហើយទិញវាទៅ។ ចុះតើអ្វីទៅជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់? វាពិតជាចង្អុលទៅផ្ទះរបស់គាត់ ប្អូនស្រីរបស់គាត់ ឪពុកម្តាយរបស់គាត់ កូនរបស់គាត់ វាលស្រែ និងជីវិតគាត់។ (Mt 19:29) ប្រសិនបើបុរសដែលគ្រិស្តជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ គាត់គួរតែកាត់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ទៅលើកម្មសិទ្ធិទាំងអស់។ ដូចដែលគាត់មិនដូច្នេះទេ យើងមិនអាចនិយាយថាគាត់បានទិញព្រះគ្រីស្ទដោយបង់ថ្លៃនោះទេ។ មូលហេតុមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ ព្រះគ្រីស្ទជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដល់យើង។ ការកាន់កាប់របស់យើងនៅលើផែនដីគឺដូចជាផ្លូវដី។ តើយើងអាចនិយាយបានយ៉ាងដូចម្តេចថា នៅពេលដែលយើងចាកចេញពីផ្លូវដី យើងបាន

បង់ថ្លៃខ្លះក្នុងការមានព្រះគ្រីស្ទ? ដូច្នេះ ការដែលយើងមានព្រះគ្រីស្ទមានន័យថាទទួលបានដោយសេរី។

ទោះបីជាយើងមានព្រះគ្រីស្ទ ពេលយើងបោះចោលអ្វីៗទាំងអស់ ប៉ុន្តែប្រឆាំងជាមួយនឹងទ្រង់ យើងអាចយកទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងទ្រង់បាន។ ប្រសិនបើយើងនៅកន្លែងអង្គុយរបស់យើង ប៉ុន្តែមិនទៅជិតគាត់ ទំនាក់ទំនងដ៏មានតម្លៃបែបនេះមិនអាចទាក់ទងគ្នាបានទេ។ ហេតុនេះហើយបានជាហោរាអេសាយមានប្រសាសន៍ថា៖ បង្អែកណាស្រែក ចូរមកទឹកចុះ! ហើយអ្នកដែលគ្មានលុយ ចូរមកទិញបរិភោគចុះ! មកទិញស្រានិងទឹកដោះគោដោយគ្មានលុយនិងមិនថ្លៃ។ “(គី ៥៥:១) សាវកយ៉ូហានបាននិយាយថា “ព្រះវិញ្ញាណ និងកូនក្រមុំនិយាយថា “មក”។ ហើយទុកឱ្យអ្នកណាដែលឮពោលថា បមក™។ ចូរអោយអ្នកដែលស្រែកទឹកចូលមក។ ចូរឱ្យអ្នកដែលបង់ប្រាក់ថ្វាយកទឹកជីវិតដោយឥតតម្លៃ។ ប (បប. ២២:១៧) ដូចដែលការជឿលើព្រះគ្រីស្ទប្រៀបបាននឹងការផឹកទឹក វាបង្ហាញដល់ខ្លឹមសារនៃអារម្មណ៍ដែលជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿចេញមក។ យើងមិនគួរជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយគំនិតស្លូត គ្មានរសជាតិដើម្បីស្លូតឡើយ ប៉ុន្តែយើងគួរទទួលយកទ្រង់ដោយអំណរនិងយំដោយស្មោះត្រង់។

2. យើងមិនគួរលក់ការពិតទេ។

បើយើងទទួលយកព្រះគ្រីស្ទដោយចិត្តពិត	នោះយើងគ្មានបេះដូងបោះចោលទ្រង់ឡើយ។
យើងទទួលស្គាល់គាត់ដោយមានតម្លៃ។	នៅពេលដែលយើងទទួលយកគាត់ពិតប្រាកដ

គាត់បានផ្តល់មាតិកាពិត និងសេចក្តីអំណរដល់យើង។ យើងដឹងថាគាត់មានតម្លៃជាងជីវិតរបស់យើង។ ពេលវេលានៃសេចក្តីស្លាប់ជិតមកដល់ហើយ តើយើងអាចបោះបង់គាត់ដោយរបៀបណា? ប៉ុន្តែសម្រាប់មនុស្សល្ងង់ ពួកគេបានលក់ព្រះគ្រីស្ទ និងលោកីយ៍របស់ទ្រង់ដោយងាយ។ ឬគាត់លក់វាសម្រាប់ជីវិតរបស់គាត់ ឬគាត់លក់វាដើម្បីភាពរីករាយនៃពិភពលោក ឬគាត់លក់វាដោយគ្មានន័យ។ មានហេតុផលជាច្រើនដើម្បីលក់វាដោយគ្មានន័យ។ ឬត្បិតគាត់បានធ្លាក់ទៅក្នុងការល្បងរបស់អារក្ស ចិត្តរបស់គាត់ប្រែជាងឆឺត ហើយចាកចេញពីព្រះគ្រីស្ទទៅឆ្ងាយ។ ជាពិសេសដោយគ្មានហេតុផល គាត់បានបញ្ឈប់ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ ដោយសារគាត់មានអារម្មណ៍ថាផ្សព្វផ្សាយនៃជីវិត សកម្មភាពខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ត្រូវបានបញ្ឈប់។ ឬសម្រាប់ចរិតមនុស្សខ្ជិលច្រអូស គាត់បានលះបង់ការលះបង់ខាងវិញ្ញាណ។ ឬគាត់បន្តអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មិនពេញចិត្ត ឬគាត់មិនខ្វល់ខ្វាយនឹងអំពើបាបជំនោរ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាទម្លាប់។ ការដែលបុរសប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាទម្លាប់ គឺខុសពីអំពើបាបដែលប្រព្រឹត្តដោយស្នាក់ស្មើ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 ចូររក្សាជំហររបស់អ្នក (សុភាសិត ២៥:២៧-២៨)

យ៉ាកុប 1:15 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បើមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបានកើតជាអំពើបាប ហើយអំពើបាបបានធំពេញវ័យនឹងកើតសេចក្តីស្លាប់។ “។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ នៅក្នុងជីវិតរបស់យើងបំណងប្រាថ្នាគឺមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់។ ដូច្នេះ យើងគួរ គ្រប់គ្រងចំណង់ឱ្យបានប្រាកដ។ យើងគួរតែទទួលសញ្ញាបត្រគ្នាទៅវិញទៅមក។ ទោះបី ជាព្រះប្រទានអ្វីមួយដល់យើង ប៉ុន្តែមិនប្រទានឱ្យអ្នកដទៃក៏ដោយ យើងមិនគួរមានវា ដោយបង្ខំឡើយ។

បន្ទាប់មក អត្ថបទរបស់យើងមិនបាននិយាយថា ប៉ុន្តែមានសិរីល្អដែរក្នុងការស្វែងរក សិរីល្អរបស់ខ្លួនឯង។ ប៉ុន្តែវាមានន័យថាមនុស្សអាចទទួលបានសម្ភារៈ កិត្តិយស ចំណេះដឹង កុមារ អំណាចជាដើម ជាវត្ថុមានរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែកាលដែលគាត់ចង់បានគេនៅកណ្តាល ខ្លួនគាត់ គាត់ក៏ចូលទៅក្នុងភាពឥតប្រយោជន៍។ ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា៖ បង្គំទូល បង្គំទូលសូមរឿងមួយពីព្រះអម្ចាស់ គឺទូលបង្គំនឹងស្វែងរក គឺទូលបង្គំបានគង់នៅក្នុងព្រះ ដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ អស់មួយជីវិត ដើម្បីសម្លឹងមើលព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយទូល សួរព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គ។ . (ទំនុកដំកើង ២៧:៤) ដោយសារមនុស្សមានសេចក្តីប៉ង ប្រាថ្នាច្រើន ពួកគេមិនអាចសម្រេចវាបាន ហើយបន្ទាប់មកគាត់មានអារម្មណ៍មិនគ្រប់ គ្រាន់ពេញមួយជីវិត ហើយគាត់មិនរស់ដោយជំនឿជាក់ជាមិនខាន។ ប៉ុន្តែពួកបរិសុទ្ធពិត បានពោលថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ចិត្តរបស់ទូលបង្គំមិនបានលើកឡើងទេ! ភ្នែករបស់ខ្ញុំ

មិនខ្ពស់ពេកទេ។ ខ្ញុំមិនកាន់កាប់ខ្លួនឯងជាមួយនឹងអ្វីដែលអស្ចារ្យពេក និងអស្ចារ្យពេក សម្រាប់ខ្ញុំទេ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានស្ងប់ស្ងាត់ហើយព្រលឹងខ្ញុំ

ដូចជាកូនដែលផ្តាច់ដោះជាមួយម្តាយ; ដូចកូនក្មេងដែលផ្តាច់ដោះ គឺជាព្រលឹងរបស់ខ្ញុំនៅ ក្នុងខ្ញុំ។ អ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរសង្ឃឹមលើព្រះអម្ចាស់ ចាប់ពីពេលនេះតទៅមុខជារៀងរហូត។ (ទំនុកដំកើង ១៣១:១-៣)។ សូមយោងទៅ អេក ១២:១៣។

បុរសស្វែងរកសិរីរុងរឿងនៅតំបន់ជាច្រើន។ ប៉ុន្តែអ្នកណាស្វែងរកវាលលើសជាងព្រះ នោះ នឹងក្លាយទៅជាបាប។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ បំរើទូទាំងអស់អ្នករាល់គ្នា នៅពេល មនុស្សទាំងអស់និយាយល្អអំពីអ្នករាល់គ្នា ព្រោះបុព្វបុរសរបស់គេបានប្រព្រឹត្តចំពោះព្យាករណ៍ក្លែងក្លាយ។ (លូកា 6:26) ហើយទ្រង់ក៏មានបន្ទូលទៅគេថា “អ្នករាល់គ្នាជាអ្នកដែល រាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះមុខមនុស្ស ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់ជ្រាបពីចិត្តរបស់អ្នក។ ដ្បិតអ្វីដែលលើក តម្កើងក្នុងចំណោមមនុស្សជាទីស្អប់ខ្ពើមនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់។ “។ (លូកា ១៦: ១៥) ទំនុកតម្កើង ១១៥:១ មានប្រសាសន៍ថា បំរើព្រះអម្ចាស់អើយ មិនមែនចំពោះយើងខ្ញុំ ទេ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួន និងសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ! “។ សិរីល្អមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ទីរ៉ូ និងស៊ីដូនបាន ស្តាប់ពាក្យរបស់ស្តេចហេរ៉ូដ ហើយស្រែកឡើងដោយលើកគាត់ឡើងថា៖ បំរើឡើងនៃព្រះ មិនមែនពីមនុស្សទេ!TM។ បំរើនៅគ្រានេះ ស្តេចហេរ៉ូដមិនបានវិលមកឯព្រះវិញទេ តែទ្រង់ រីករាយនឹងវា ទេវតារបស់ព្រះយេហូវ៉ាវាយគាត់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវស្លាប់ដោយដង្ហួរ ស៊ី។ (កិច្ចការ ១២:២២-២៣)។ បំរើហើយប្រជាជនបានស្រែកឡើងថា៖ បំរើឡើងនៃព្រះ

មួយមិនមែនរបស់មនុស្ស! 23 រំពេចនោះ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់វាយគាត់ចុះ ពីព្រោះ គាត់មិនបានលើកតម្កើងព្រះ ហើយគាត់ត្រូវដង្ហូរស៊ី ហើយដកដង្ហើមចុងក្រោយ។ (យេរេមា ១៧:៩) សុភាសិត ២៨:២៦ បានមានប្រសាសន៍ថា បុរសណាដែលទុកចិត្តក្នុងគំនិតខ្លួន នោះជាមនុស្សល្ងើល្ងើ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តដោយប្រាជ្ញា នោះនឹងបានរួចខ្លួន។ បើដើម្បីធ្វើជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងបានត្រឹមត្រូវ យើងគួរតែយកឈ្នះលើចិត្តរបស់យើង។ លោក Luther បាននិយាយថា បញ្ហារបស់មនុស្សគឺដូចជាសត្វ។ វាត្រូវបានគេសង្កេតឃើញយ៉ាងត្រឹមត្រូវដោយពាក្យនៃបទគម្ពីរ។ យូដាស 1:10 និយាយទៅកាន់ពួកអ្នកមិនជឿថា៖ ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងនេះប្រមាថដល់អ្វីៗទាំងអស់ដែលខ្លួនមិនយល់ ហើយត្រូវបំផ្លាញដោយអ្វីៗទាំងអស់ដែលពួកគេយល់ដោយសភាវគតិដូចជាសត្វដែលគ្មានហេតុផល។ " Moody បាននិយាយថា "ជំនឿគឺលះបង់ខ្លួនយើងនៅចំពោះព្រះ" ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 គ្រូគង្វាលល្វីល្វី (សុភាសិត ២៦:៦-១០)

តើ “ល្វង់” មានន័យដូចម្តេច? “ធ្វើជាមនុស្សល្វង់” (dual) មានន័យថា ល្វង់ខ្លៅ ល្វង់ ប៉ុន្តែ វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពាក្យអារ៉ាប់ កាសាល់ (ភាពរដុប ការធ្វេសប្រហែស) ។ នេះបាន និយាយថាមនុស្សល្វង់ខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងបទគម្ពីរ។

1. អ្នកដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាមនុស្សល្វង់ (ទំនុកតម្កើង 14:1) ទោះបីជា មនុស្សនោះត្រូវបានអភិវឌ្ឍចំណេះដឹងរបស់ខ្លួនក្នុងវិទ្យាសាស្ត្រក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់មិន ស្គាល់ព្រះ នោះគាត់នៅតែមិនអាចក្លាយជាមនុស្សយឺតបានឡើយ។ ដោយសារតែគាត់នៅ តែនៅក្នុងចំណេះដឹងមេកានិច។ ដោយសារគាត់ជាវិញ្ញាណ ខណៈដែលបុរសនោះបាន ទទួលការបំផុសគំនិត គាត់អាចស្គាល់ព្រះ។ បើគ្មានការបំផុសគំនិតទេ គ្រូគង្វាលគិតតែពី មនុស្ស និងមេកានិចគឺល្វង់។

2. អ្នកដែលធ្វើបាបគឺល្វង់ (សុភាសិត 14:9) សំដៅទៅលើសុភាសិត 26:11។ បទគម្ពីរ ចែងថា យើងត្រូវតែទល់នឹងអំពើបាបរហូតដល់បង្ខូរឈាម។ (ទ្រង់ 12:4)

3. អ្នកណាដែលស្អប់ការស្តាប់ការផ្តន្ទាទោស នោះជាមនុស្សល្វង់ (សុភាសិត ១:២០- ៣៣)

បទគម្ពីរចាត់ទុកការកាត់ទោសយ៉ាងមានតម្លៃ។ សុភាសិត ២៧:៥-៦ មានប្រសាសន៍ថា បំផ្លាញគាត់នឹងលាក់ខ្ញុំនៅក្នុងជម្រករបស់គាត់ នៅថ្ងៃមានអាសន្ន។ គាត់នឹងលាក់ខ្ញុំនៅក្រោមគម្របតង់របស់គាត់។ គាត់នឹងលើកខ្ញុំឡើងលើថ្ម។ “

4. អ្នកណាដែលមិនបានរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ព្រលឹងរបស់ខ្លួន (សម្រាប់ពិភពលោកខាងមុខ) គឺជាមនុស្សល្ងង់។ (លូកា ១២:១៦-២១) កូរិនថូស ១៥:១៩បាននិយាយថា៖ បើយើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមក្នុងជីវិតនេះតែក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងជាមនុស្សដែលគួរអាណិតបំផុត។ “មនុស្សល្ងង់ ក្នុងសុភាសិត ពោលថា កម្មវិន័យ។ (១៩:២៩, ២៦:៣)

ពាក្យ បំផ្លាញ TM (𐤁𐤏𐤃𐤕𐤁𐤏𐤕) (ខទី ៦) មានន័យថា ព្យាបាល ដែលត្រូវបញ្ជូនដោយការព្យាបាលជាផ្លូវការ។ ដូច្នេះ នេះមិនមែនជាពាក្យកំណត់ដើម្បីជូនដំណឹងដល់ពិភពលោកទេ។ នេះពិតជាមន្ត្រីត្រូវអនុវត្តជំនួសវា។ ដូច្នេះ ខទី ៨ នេះត្រូវបានប្តូរទៅជាពាក្យ បំផ្លាញ TM (𐤁𐤏𐤃𐤕𐤁𐤏𐤕) តាមនោះគេចាត់ទុកថានេះជាមន្ត្រីហោរាដ៏មានកិត្តិយសដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ កិច្ចការដែលគាត់ប្រតិបត្តិគឺដើម្បីប្រកាស បំផ្លាញ TM (ខទី ៧ ខ ខ ៩ ខ) នោះគឺដូចជាយើងឃើញដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះការបកស្រាយនេះត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណ។

ការដែលមនុស្សល្ងង់ធ្វើជាអ្នកតំណាងក្រុមជំនុំ គឺមានគ្រោះថ្នាក់ណាស់។ ព្រោះមនុស្សល្ងង់ (𐤁𐤏𐤃𐤕𐤁𐤏𐤕) គឺជាមនុស្សមិនព្រមកែកំហុសរបស់ខ្លួន ដូចដែលបានបកស្រាយខាងលើរួចមកហើយ។ ពាក្យសុភាសិត ១:២២ ខបានកំណត់អត្តសញ្ញាណការបកស្រាយនេះ។ មាន

គេនិយាយថា "មនុស្សល្ងង់ស្អប់ចំណេះដឹង"។ ពេលគឺមនុស្សល្ងង់ មិនមែនមានន័យថា មនុស្សរៀនសូត្រ និងកែកំហុសខ្លួននោះទេ។ មនុស្សគ្រប់រូបមានកំហុស ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលប្រែចិត្ត (រៀន និងកែ) មានមន្ត្រីសំខាន់។ មានតែអ្នកដែលមិនប្រែចិត្ត ហើយកំណត់កំហុសខ្លួនឯងនោះទេ ដែលមិនត្រូវចោទប្រកាន់មន្ត្រីសំខាន់នោះទេ។ គាត់ធ្វើឱ្យរឿងចោទប្រកាន់បរាជ័យ។ ការពិតនេះត្រូវបានចែងនៅក្នុងអត្ថបទនេះជារឿងមួយចំនួន។ ទាំងនោះគឺ

(1) របស់ដែលគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងនេះត្រូវបានគេតែងតាំងជាអ្នកជំនួសនោះគឺដូចជាកាត់ជើងខ្លួនឯង។ (ខ ៦ ខ) អ្នកណាដែលត្រូវកាត់ជើងមិនអាចដើរបាន។ វាហាក់ដូចជាជនពិការមិនធ្វើអ្វីសោះ។ ប្រតិបត្តិដោយជើងក្នុងបទគម្ពីរជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការប្រព្រឹត្ត។

(2) ការបង្រៀនសេចក្តីពិតដូចជើងខ្លួនគឺមិនអាចទៅរួច។ (ខ៧) អ្នកដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (សុភាសិត) គួរតែទទួលការធានា។ គាត់គួរដាំសេចក្តីពិតក្នុងក្រុមជំនុំដោយទឹកចិត្ត។ ប៉ុន្តែ បើគាត់មិនប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីសុចរិតទេ នោះជាអ្នកដែលមិនប្រែចិត្ត ហើយមានចិត្តរឹងប៉ឹង។ នោះគឺ មនុស្សល្ងង់គឺអសមត្ថភាពក្នុងការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ទ្រង់អធិប្បាយ និងបង្រៀនដោយស្នាក់ស្នើរចំពោះបញ្ហានៃជីវិតរបស់គាត់។ (ភីលីព ២:២១)

(3) ប្រៀបដូចជាអ្នកចងថ្មក្នុងខ្សែស្វែង។ (ខ៨) ពេលយើងបោះថ្ម តើត្រូវចង់វាក្នុងខ្សែទេ? ដូចដែលវាត្រូវបានចងនៅលើវាមិនអាចបោះបានទេ។ ដូចជាមន្ត្រីដ៏វិសុទ្ធដែលតាំងចិត្ត

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 ភាពល្អឆ្នាំរបស់មនុស្ស និងការមិនជឿ (សុភាសិត ២៦:១៣-១៤)

1. អ្នកដែលកាន់កាប់ដោយបរិស្ថានគឺគ្រាន់តែជាមនុស្សខ្ជិលនិងមិនជឿ។ (ខ១៣)

ព្រះបានមានបន្ទូលទៅបុរសនោះថា បំប្លែងគ្រប់គ្រង™ គ្រប់ទាំងអស់។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៨)
ពេលដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង ហើយបានចាកចេញពីព្រះ នោះគាត់ត្រូវបានសត្វ
ទាំងអស់កាន់កាប់ដោយការនិយាយថា វាមានអំណាចលើ™។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ គាត់ត្រឡប់
ទៅជាព្រះយេស៊ូវវិញ គាត់អាចកាន់កាប់គ្រប់ទាំងអស់។ គាត់ដូចប៉ូលអាចនិយាយថា “ខ្ញុំ
បានអរសប្បាយក្នុងព្រះអម្ចាស់ជាខ្លាំងដែលនៅពេលនេះ អ្នកបានធ្វើឱ្យការព្រួយបារម្ភ
របស់អ្នកមានចំពោះខ្ញុំឡើងវិញ។ អ្នកពិតជាបារម្ភចំពោះខ្ញុំ ប៉ុន្តែអ្នកគ្មានឱកាសទេ។ “។
(ភីលីព ៤:១៣) ពេត្រុសនិងយ៉ូហានបាននិយាយទៅកាន់មនុស្សខ្ជិលដែលអង្គុយនៅមុខទ្វារ
ដ៏ស្រស់ស្អាតនៃព្រះវិហារថា៖ ប៉ុន្តែពេត្រុសបាននិយាយថា៖ បំប្លែងប្រាក់និងមាសទេ
តែអ្វីដែលខ្ញុំធ្វើ នោះខ្ញុំឱ្យទៅអ្នក ក្នុងព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃអ្នករួមណាសាវែត ចូរ
ក្រោកឡើង ហើយដើរ! (កិច្ចការ ៣:៦)

ក្នុងនាមជាឪពុករបស់គ្រូគង្វាល មិត្តរបស់ខ្ញុំត្រូវបានចាកចេញពីពិភពលោក ដោយសារ
បាត់បង់ស្មារតីដោយជំងឺមហារីកខួរក្បាល គាត់បានអធិស្ឋានរយៈពេល 6 ម៉ោងជាប់ៗគ្នា
ហើយគាត់ជឿថា ឪពុកដូចជាសាកសពនឹងបានជាសះស្បើយដោយអំណាចនៃព្រះ និង
បាននិយាយថា "ព្រះអម្ចាស់ខ្ញុំជឿលើអ្នក" ។ បន្ទាប់ពី 30 នាទីត្រូវបានឆ្លងកាត់ឪពុក
របស់គាត់បានភ្ញាក់ឡើងហើយបន្ទាប់មកគាត់នៅរស់បានបីឆ្នាំទៀត។

បុរសដែលធ្វើជាអ្នកបម្រើដោយការសប្បាយ គឺគ្រាន់តែជាអ្នកមិនជឿប៉ុណ្ណោះ។ (ខ១៤)
 ចំពោះបុរសស្រឡាញ់ការសប្បាយ គាត់តែងតែនៅជាប់។ វាដូចជាបស់ដែលទ្វារបើកទ្វារ។
 ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបានចែងថា៖ ប៉ុន្តែនាងណាដែលបណ្តោយខ្លួននោះបានស្លាប់ហើយ
 ទោះនាងនៅរស់ក៏ដោយ។ ប៉ុ (ធីមទី១ ៥:៦) តាមពិត សន្តិភាពធ្វើឲ្យមនុស្សខូចចិត្ត។
 នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិ អំណាចដែលរក្សាលើសេចក្តីសង្គ្រោះ ជីវិត សេចក្តី
 ពិត និងសេចក្តីសុចរិត គឺគ្រាន់តែជាការរងទុក្ខប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ហេត្រើរ
 ១១:២៤-២៦ បាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែគាត់បានចាត់ទុកការតិះដៀលរបស់ព្រះគ្រីស្ទថាជាទ្រព្យ
 សម្បត្តិធំជាងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រទេសអេស៊ីបទៅទៀត ដ្បិតគាត់កំពុងស្វែងរករង្វាន់។
 ដោយសារជំនឿ គាត់បានចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប ដោយមិនខ្លាចព្រះពិរោធរបស់ស្តេច
 ឡើយ ដ្បិតគាត់ស្វ័យដូចឃើញអ្នកដែលមើលមិនឃើញ។ ប៉ុ គាត់មិនបានទទួលពរជ័យ
 នៅក្នុងដែនរបស់គាត់ទេ។ (ខ ១៥)

ព្រះយេស៊ូវបានសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ដោយទទួលរងការរងទុក្ខពីឈឺគ្នាង។
 គាត់បាននិយាយថា "វាត្រូវបានបំពេញហើយ!" នៅពេលចុងក្រោយរបស់គាត់។ (យ៉ូ
 ហាន ១៩:៣០) គឺជាការពិតដែលយើងលះបង់ខ្លួនដើម្បីទទួលបានការសង្គ្រោះច្រើន។
 (Mt 11:12) ប៉ុន្តែការពិតដែលផ្ទុយពីអំពើបាបរហូតដល់បង្អួចឈាមយើងហើយ (ហេប
 ១២:៤) មិនមែនជារឿងអស្ចារ្យនៅចំពោះព្រះទេ គឺគ្រាន់តែស្មោះត្រង់ចំពោះរឿងតូច
 ប៉ុណ្ណោះ។ (មថ. ២៥:២១) ក្នុងរឿងដែលប្រោសឡាសារឲ្យរស់ឡើងវិញ លោកយេស៊ូវ
 បានបង្គាប់ឲ្យទទួលខុសត្រូវចំពោះរឿងនោះដោយឯករាជ្យ។ គាត់ប្រាប់ថា៖ ប៉ុណ្ណោះ

យេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ ឈកថ្មចេញ™។ នាងម៉ាថាជាប្អូនស្រីរបស់បុរសដែលស្លាប់ នោះទូលព្រះអង្គថា៖ ឈោកម្ចាស់នៅពេលនេះនឹងមានក្ដីស្ដាយ ព្រោះគាត់បានស្លាប់បួន ថ្ងៃហើយ។ “(យ៉ូហាន ១១:៣៩) ដល់មនុស្សជុំវិញ។ ហើយគាត់ក៏បានប្រាប់ផងដែរថា ដើម្បីដោះបន្ទះក្រណាត់ទេសឯកគ្របដៃជើងនិងមុខរបស់គាត់។ (យ៉ូហាន ១១:៤៤) រឿង បែបនេះគឺជាកិច្ចការតូចតាច។ មូលហេតុដែលព្រះសង្គ្រោះយើង ធ្វើឱ្យយើងសហការគ្នា គឺធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពឥតប្រយោជន៍។ ប្រសិនបើបុរសនោះទទួលបានអ្វីមួយដោយមិន បាច់ធ្វើការទេ នោះគាត់នឹងក្លាយទៅជាឥតប្រយោជន៍។ អ្វីដែលលោកយេស៊ូបាន បង្ហាត់មកយើងតាមពិតគឺជារឿងដ៏រីករាយ ហើយដូចជាបស់ដែលត្រូវបរិភោគ។ វា ប្រៀបដូចជាបស់ដែលយើងយកអាហារមកដាក់ក្នុងមាត់។ វាគ្រាន់តែជាសេចក្ដីជំនឿ (យ៉ូហាន ៦:២៩)

2. អ្នកដែលគិតអំពីអ្នកប្រាជ្ញដោយខ្លួនឯង នោះជាអ្នកមិនជឿ។ (ខ១៦)

អ្នកដែលមិនគួរជឿលើព្រះ តាមពិតគឺជាមនុស្សដែលគិតថាមានប្រាជ្ញាជាងព្រះ។ គាត់ មិនខ្វល់ខ្វាយពីបទគម្ពីរដែលគាត់ហាក់ដូចជាមិនត្រូវការស្វែងរកបញ្ហាលំបាកនៅក្នុងគម្ពីរ នោះទេ។ គាត់មានចិត្តក្រអឺតក្រទម មិនដឹងដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកបែបនេះដោយជំ នឿ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបង្រៀនយើងថា យើងគួរជឿលើព្រះ ហើយដើរតាមទ្រង់ចំពោះបញ្ហា ដែលមិនស្គាល់។ ហេព្រើរ ១១:៨ មានប្រសាសន៍ថា ឈឺហើយអ្វីៗទាំងនេះ ទោះបីជាបាន សរសើរដោយសេចក្ដីជំនឿក៏ដោយ ក៏មិនបានទទួលអ្វីដែលបានសន្យាដែរ™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 ចូរកុំអួតខ្លួន (សុភាសិត ២៧:១-២)

ព្រះស្តាប់មនុស្សអួតអាងយ៉ាងខ្លាំង។ ទំនុកតម្កើង 12:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងព្រះយេស៊ូវកាត់បបួរមាត់ដែលអួតទាំងអស់ ជាអណ្តាតដែលអួតខ្លួនយ៉ាងខ្លាំងTM។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ស្តាប់អណ្តាតអួត? ព្រោះបុគ្គលនោះអួតអាងថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ មនុស្សអួតអាងមានចិត្តក្រអឺតក្រទមដូចជាការដែលខ្លួនឯងក្លាយទៅជាព្រះ។

1. កុំអួតរឿងថ្ងៃស្អែក។ (ខ ១)

ឧកម្មីរ 1 បាននិយាយថា “កុំអួតអំពីថ្ងៃស្អែកឡើយ ដ្បិតអ្នកមិនដឹងថាថ្ងៃណាមួយអាចនាំមកនូវអ្វីនោះទេ។ “។ ដូចមានគេប្រាប់ហើយថា ការពិតដែលយើងមិនអាចដឹងថាថ្ងៃណាមួយនឹងកើតឡើងនោះ ចង្អុលទៅការពិតដែលថាសម្រាប់ថ្ងៃណាមួយព្រឹត្តិការណ៍មិនសប្បាយចិត្តអាចកើតឡើងបាន។ ក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន ទោះបីជីវិតរបស់យើងមានសភាពធម្មតាក៏ដោយ ក៏យើងអាចនឹងប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅពេលក្រោយដែរ។ អំពើបាបគឺដូចជាអាក្រក់ដូចជាស្លាប់។ បំណងនៃសេចក្តីស្លាប់គឺជាអំពើបាប ហើយអំណាចនៃអំពើបាបគឺជាច្បាប់។ បំណង (១ កូរិនថូស ១៥:៥៦) ហើយទោះបីយើងនៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះមានសុខភាពល្អនៅពេលក្រោយក៏ដោយ យើងអាចនឹងកើតជំងឺឬស្លាប់។ លើសពីនេះគ្មានការធានាសុវត្ថិភាពទេ។ យើងមិនគួរអួតអំពីថ្ងៃស្អែកឡើយ (និយាយម្យ៉ាងទៀត ថ្ងៃស្អែកក៏មិនគួរគិតដល់ថ្ងៃរបស់ខ្ញុំដែរ។ ២ កូរិនថូស 4:13-17) ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ យើងគួរតែធ្វើការឬជាដោយរស់នៅដោយជឿលើតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។

Felix ត្រូវបានស្តាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ប៉ុល ប៉ុន្តែគាត់មិនត្រូវបានប្រែចិត្ត ហើយ ពន្យារពេលរវាងថ្ងៃចុងក្រោយ។ គាត់បាននិយាយដោយភ័យខ្លាចថា ប៉ុ ហើយពេលគាត់ បានវែកញែកអំពីសេចក្តីសុខរិត និងការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង និងការជំនុំជម្រះខាងមុខ រហូលី កភ័យខ្លាច ហើយនិយាយថា ប៉ុ ចូរចេញទៅសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ននេះ។ ពេលខ្ញុំទទួលបាន ឱកាស ខ្ញុំនឹងកោះហៅអ្នករាល់គ្នា™។ (សកម្មភាព ២៤:២៥) យើងគួរគិតថាថ្ងៃនោះជា ថ្ងៃចុងក្រោយរបស់ខ្ញុំដែលព្រះយេស៊ូវអនុញ្ញាត ហើយគួរតែធ្វើការនៅពេលយើងស្តាប់។ ក្នុងន័យនេះ ប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា “បងប្អូនអើយ ខ្ញុំតវ៉ាដោយមោទនភាពចំពោះអ្នក ដែលខ្ញុំមានក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង ខ្ញុំត្រូវស្តាប់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ! ប៉ុ (១ កូរិនថូស ១៥:៣១) យើងគួរបន្តប្រែចិត្តជានិច្ច ហើយរស់នៅដោយបរិសុទ្ធ ជាពិសេស ជីវិតនៃជំនឿរបស់យើងក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។

2. កុំអួតគាត់។ (ខ២)

ខទី 2 បាននិយាយថា “ ចូរសរសើរអ្នក មិនមែនមាត់របស់អ្នកទេ មនុស្សចម្លែក មិនមែន បបួរមាត់របស់អ្នកទេ។ ប៉ុ យ៉ូហានបាទីស្ទបានសារភាពពីភាពមានតម្លៃរបស់គាត់ដោយ អះអាងថាខ្លួនគាត់មិនអាចប្រតិបត្តិសូម្បីតែបាត់បង់ខ្សែស្បែកជើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (យ៉ូ ហាន ១:២៧) ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវបានសាទរដល់យ៉ូហាន ហើយមានបន្ទូលថា៖ ប៉ុប្រាប់អ្នក ជាប្រាកដថា ក្នុងចំណោមអ្នកដែលកើតពីស្រ្តី នោះគ្មានអ្នកណាធំជាងយ៉ូហានបាទីស្ទទេ។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលតូចជាងគេនៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ នោះធំជាងគាត់។ (ម៉ាថាយ ១១:១១). នាយទាហានទូលព្រះយេស៊ូវថា៖ ប៉ុនាយទាហានឆ្លើយថា៖ ប៉ុលោកម្ចាស់ ទូលបង្គំមិនសម

នឹងឱ្យលោកចូលមកក្រោមដំបូលទូលបង្គំទេ សូមតែពោលពាក្យប៉ុណ្ណោះ នោះអ្នកបម្រើ
របស់លោកនឹងបានជា។ “(មថ ៨:៨) ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវបានសាទរទ្រង់ ហើយមានបន្ទូល
ថា “(មថ ៨:១០) ដូច្នេះ វាជារឿងល្ងង់ដែលយើងទះដៃដោយខ្លួនឯង។ អាឡីម៉ង់
Maxim បាននិយាយថា "ការពិតដែលថាបុរសនោះទះដៃខ្លួនឯងគឺជាសកម្មភាពកខ្វក់
ដើម្បីបញ្ចេញក្លិន" ។ (Eigenlob stinkt) (1) វាស្រស់ស្អាតណាស់ដែលយើងតែងតែ
សារភាពកំហុសរបស់យើង; (២) យើងគួរពិចារណាអ្នកដទៃជាងខ្ញុំឱ្យមានតម្លៃជាង។ (ភី
. ២:៣) ទោះជាយើងមានទេពកោសល្យច្រើនជាងអ្នកដទៃក៏ដោយ បើយើងមិនសម្រេច
នូវទំនួលខុសត្រូវក្នុងការជួយអ្នកដទៃទេ នោះយើងនៅតែនៅកន្លែងដែលអាក្រក់ជាង
មនុស្សមិនអាចទៅរួច។ ព្រះស្វែងរកច្រើនពីមនុស្ស ដើម្បីទទួលច្រើន។ លូកា 12:48
មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមិនដឹង ហើយបានធ្វើអ្វីគួរនឹងវាយ នោះនឹងទទួល
បានការវាយដំស្រាល។ អ្នកណាដែលបានឱ្យច្រើន នោះនឹងទាមទារច្រើនពីគាត់ ហើយពី
អ្នកដែលគេប្រគល់ឱ្យច្រើន នោះគេនឹងទាមទារកាន់តែច្រើន។ “។

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 គោលការណ៍នៃកិច្ចបម្រើក្រុមជំនុំ (សុភាសិត ២៧:១-២)

1. គោលការណ៍នៃការជួយគ្នាទៅវិញទៅមក។

អត្ថបទបាននិយាយថា "ដែកធ្វើឱ្យដែក" វាមានន័យថាពាក្យប្រៀបធៀបដែលអ្នកជឿជួយគ្នាទៅវិញទៅមក។ "ហើយមនុស្សម្នាក់ក៏មុតម្នាក់ទៀត។" (ខ១៧ ខ) គឺជាការពន្យល់នៃពាក្យ។ ប្រសិនបើបុរសជួយមិត្តរបស់គាត់គាត់ត្រូវបានអភិវឌ្ឍហើយមុខរបស់គាត់ក៏ឡើង។ Ecc 4:9-12 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើរនាក់ល្អជាងមួយទៅទៀត ពីព្រោះគេមានរង្វាន់ដ៏ល្អសម្រាប់ការខិតខំរបស់ខ្លួន។ ព្រោះបើគេដួល គេនឹងលើកគ្នាឡើង។ ប៉ុន្តែ វេទនាដល់អ្នកដែលនៅតែម្នាក់ឯងពេលដួល ហើយគ្មានអ្នកណាលើកគាត់ឡើង! ម្តងទៀត បើពីរនាក់ដេកនៅជាមួយគ្នាក៏រក្សាភាពកក់ក្តៅដែរ ប៉ុន្តែធ្វើម៉េចឱ្យគេកក់ក្តៅតែម្នាក់ឯង? ទោះបីមនុស្សម្នាក់អាចយកឈ្នះអ្នកដែលនៅម្នាក់ឯងក៏ដោយ ក៏មានមនុស្សពីរនាក់នឹងទប់ទល់នឹងគាត់ ខ្សែបីមិនទាន់ដាច់ទេ។ "។ យើងរកឃើញថាក្នុងចំណោមពួកសាវក យើងសង្កេតមើលការបម្រើរបស់ប៉ុល ដែលបានធ្វើការដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុត; គាត់បានទទួលជោគជ័យដោយការសហការពីអ្នកដទៃ។ នោះគឺដូចជាលោកបានប្រកាសដំណឹងល្អនៅក្នុងដាម៉ាសយ៉ាងក្លាហាន។ ជនជាតិយូដាព្យាយាមសម្លាប់គាត់។ បន្ទាប់មក ពួកសិស្សរបស់លោកដាក់ក្នុងកន្ត្រក ហើយទាញចុះនៅខាងក្រៅទីក្រុង ហើយបន្ទាប់មកលោកបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ។ (កិច្ចការ ៩:២៣-២៥) អ្នកដែលបៀតបៀនក្រុមជំនុំក៏ត្រូវបានហៅឱ្យធ្វើជាសាវកផងដែរ ទោះបីជាគាត់មិនត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាសាវកនៃក្រុមជំនុំក្រុងយេរូសាឡឹមក៏ដោយ ប៉ុន្តែ Banaba បានណែនាំគាត់ទៅកាន់ក្រុមជំនុំយ៉ាងល្អ ហើយ

បន្ទាប់មកការសង្ស័យរបស់ពួកគេត្រូវបានដោះស្រាយ។ (កិច្ចការ ៩:២៧-៣០) គាត់បានឃើញថាអ្នកជឿនៅព្រះវិហារថែស្វាទ្យនីតត្រូវបានពង្រឹង គាត់បានសារភាពថា៖ ឯឥឡូវនេះយើងរស់នៅ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាឈរយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងព្រះអម្ចាស់។ (ថែស្វាទ្យ ១៣:៨)។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់ស្ទើរតែអាចនឹងត្រូវខ្ចេចខ្ចាំនៅលើសមុទ្រមេឌីទែរ៉ាណេ ហើយត្រូវបានចុះចតនៅលើផែនដី ហើយបន្ទាប់មកនៅលើផ្លូវទៅកាន់ទីក្រុងរ៉ូម គាត់ត្រូវបានល្អងលោមយ៉ាងខ្លាំងដោយពួកបរិសុទ្ធដែលបានមកជួប ហើយក៏ត្រូវបានទទួលយកភាពក្លាហានផងដែរ។ ដូច្នេះហើយការដែលអ្នកជឿទាក់ទងគ្នានិងល្អងលោមគ្នាទៅវិញទៅមកគឺជាវិធីទទួលបានព្រះគុណគ្នាទៅវិញទៅមក។ Prisca និង Agula ក៏បានជួយគាត់ច្រើនដែរ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលបាននិយាយថា៖ ឯអ្នកដែលប្រថុយកដើម្បីជីវិតខ្ញុំដែលមិនត្រឹមតែខ្ញុំសូមអរព្រះគុណប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកជំនុំទាំងអស់នៃសាសន៍ដទៃក៏អរព្រះគុណផងដែរ។ “។ (រ៉ូម ១៦:៤) ប៉ុលជាអ្នកបម្រើដ៏មានឥទ្ធិពលរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែកាលដែលគាត់បានធ្វើកិច្ចការដ៏ធំនោះ គាត់បានទទួលជំនួយពីមនុស្សជាច្រើន។ សូមមើល ភីលីព ៤:១០, ១៨, ទី ២ ធីម ៤:៩, ១១, ១៣, ២១។ ដូច្នេះ ក្នុងនាមជាមនុស្សទន់ខ្សោយជាងប៉ុលគួរទទួលបានជំនួយពីអ្នកដទៃ ជាងនេះទៅទៀត គាត់អាចធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់បានយ៉ាងល្អ។

2. គោលការណ៍ដើម្បីកាន់តាម (ខ ១៨)

ផ្ទៃល្ងាគឺជាផ្ទៃឈើដ៏ថ្លៃថ្លា។ យើងគួរថែរក្សាដើមឧទុម្ពរ ដើម្បីឲ្យវាចេញផ្លែបានល្អ។ ដើមឧទុម្ពរក្មេងបង្កើតផលល្អដោយការភ្ជួរដី នោះដើមឧទុម្ពរចាស់ត្រូវថែទាំឲ្យបានល្អ មិនរលួយឡើយ។ ដូចគ្នានេះដែរ ក្រុមជំនុំក៏បន្តយ៉ាងពិតប្រាកដ ដោយការបម្រើអ្នកជឿដោយប្រយ័ត្នប្រយែង ហើយបង្កើតផល។ ដើម្បីបម្រើព្រះវិហារគឺគាប់ដើម្បីបម្រើព្រះ។ អ្វីដែលយើងបម្រើព្រះជាគុណ! ដូចមនុស្សបម្រើអារក្ស គាត់នឹងត្រូវបំផ្លាញជាមួយនឹងអារក្ស ដូចដែលគាត់បម្រើខ្លួនគាត់ ហើយគាត់នឹងត្រូវបំផ្លាញដោយខ្លួនគាត់ ប៉ុន្តែពេលគាត់បម្រើព្រះ គាត់នឹងបានរស់នៅជាមួយនឹងព្រះជារៀងរហូត។

អត្ថបទ "អ្នកយាម" មានន័យថា "បន្ត" (១២៧)។ វាចង្អុលបង្ហាញពីបេសកកម្មយាមដែលម្ចាស់រក្សាថាសត្រូវមិនបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់គាត់ទេ។ ដូចជាយើងគួរក្លាយជាអ្នកយាមដើម្បីកុំឲ្យសិរីល្អរបស់ព្រះមិនត្រូវបានបំផ្លាញ។ ពេលយើងបម្រើព្រះអម្ចាស់មួយ ឬពីរដង តើយើងអាចនិយាយថា យើងស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ដែរឬទេ? ទេ យើងគួរតែមានគុណធម៌ដើម្បីរក្សាជំនឿ។ ដោយស្មោះត្រង់។

3. គោលការណ៍នៃការផ្ទុះបញ្ចាំង (ខ ១៩)

ក្នុងអត្ថបទមានពាក្យថា “ដូច្នេះ ចិត្តមនុស្សផ្ទុះបញ្ចាំងពីមនុស្ស។ “មានន័យថា នៅពេលដែលយើងឃើញបេះដូងរបស់ម្ខាងទៀត យើងអាចយល់ពីកំដៅរបស់ម្ខាងទៀត។ ដូច្នេះយើងឃើញអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ យើងគួរតែផ្ទុះបញ្ចាំងពីអំពើបាបរបស់យើង។ (កាឡាទី ៦:១-៣) ទុក្ខរបុគ្គល Bradford បានឃើញថាអ្នកទោសក្នុងជួរដេកស្លាប់ត្រូវបានទាញ

ទៅមាត់ទ្វារផ្ទះរបស់គាត់ ហើយនិយាយថា “ទៅ Bradford” Gal 6:1 និយាយថា “ខ្ញុំ ភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ដែលអ្នកធ្វើដូច្នេះ។ បោះបង់ចោលអ្នកដែលបានហៅអ្នកយ៉ាងឆាប់ រហ័សក្នុងព្រះគុណនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយបែរទៅរកដំណឹងល្អផ្សេង™។

4. គោលការណ៍ហាមឃាត់លោភលន់

ខទី ២០ បាននិយាយថា លោភលន់មានគ្រោះថ្នាក់។ ការលោភលន់ (ភ្នែកមិនចាប់យក មាតិកា) គឺដូចជា "Sheol និង Abaddon" (ការបំផ្លិចបំផ្លាញ) ។ Sheol និង Abaddon គឺជាកន្លែងដែលដួលរលំដោយគ្មានទីបញ្ចប់ កន្លែងផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរបាន និយាយថា “រណ្តៅគ្មានបាត” ។ (បប. ២០:៣) អត្ថបទរបស់យើងលើកឡើងអំពីគំរូនៃ ការលោភលន់ នោះគឺជាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏គួរឱ្យគោរព។ បំពាក្យថា បំបែកស្បូត្រូវបាន ល្បងលដោយការសរសើររបស់គាត់។ បំ (ខទី ២១) វាមានន័យថា បុរសនោះត្រូវបាន ល្បងដោយចង់បានកិត្តិយសយ៉ាងងាយស្រួល។ ចិត្តដើម្បីយកលោភៈនោះ គ្រោះថ្នាក់ ណាស់ចំពោះបុរស។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទទួលបាននូវកិត្តិយសខ្លះហើយ ក៏មិន រស់នៅតាមសភាពពិតនៃមនុស្សមានបាបដោយគ្មានន័យ ក៏ក្រោកឡើងជាកម្មវត្ថុនៃ កិត្តិយស រួចក៏លះបង់ជីវិតដោយមិនមានខ្លួនឯង។ ដូចដែលគាត់ចង់បានកិត្តិយស ហើយ ទំនោរទៅរកកិត្តិយស ហើយក៏មិនអាចគេចផុតពីវាបានដែរ ទីបំផុតគាត់ត្រូវបំផ្លាញ។ អត្ថបទ ខទី ២២ ថែងថា បំ កំទេចមនុស្សល្បីល្បើក្នុងបាយអជាមួយសត្វល្អិត រួមជាមួយ នឹងគ្រាប់ធញ្ញជាតិ ប៉ុន្តែភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់នឹងមិនចេញពីគាត់ឡើយ។ “។ ដូច្នេះ កិត្តិយសដ៏គួរឱ្យរន្ធត់! វាគ្រាន់តែជា "ស៊ីអូល" និង "អាប៉ាបាដូន" (ការបំផ្លិចបំផ្លាញ) ។

(១២០)។ សូមមើល Jm 1:15 ។ យើងអាចរួចផុតពីលោភលន់បានដោយការជឿលើ
តែគុណសម្បត្តិ និងអំណាចរបស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 ចូរយើងក្លាហាន (សុភាសិត 28:1)

ភាពក្លាហានមានពីរយ៉ាង។ មួយគឺភាពក្លាហានពិសេសដោយធម្មជាតិ។ ក្នុងនាមជា ព្រឹត្តិការណ៍បះបោររបស់ An Rock San ខាងយោធារដ្ឋាភិបាលមានឧត្តមសេនីយ Chang Heung។ ខណៈដែលគាត់ត្រូវបានសត្រូវចាប់ខ្លួនដូចជាគាត់អាចនឹងចុះចាញ់នោះ គាត់មិនចុះចាញ់និងទីបំផុតគាត់ត្រូវបានគេកាប់សម្លាប់ដោយ saw. ភាពក្លាហានរបស់ គាត់បានចេញពីស្ថានសួគ៌។ មួយទៀតគឺជាអ្វីដែលនរណាម្នាក់អាចមាន។ ដែលចេញពី បេះដូងដែលស្រលាញ់។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលកុមារជួបស្ថានការណ៍ដ៏គ្រោះថ្នាក់ នៅក្នុងខ្លួន ម្តាយរបស់គាត់មិនថែរក្សាជីវិតរបស់គាត់ដើម្បីសង្គ្រោះគាត់ទេ។ ហើយកាល ដែលបុរសកាន់តាមបញ្ញត្តិ វាដូចជាគាត់មានចិត្តក្លាហានដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះ។ អ្វីដែលការ អធិប្បាយនេះប្រព្រឹត្តទៅគឺភាពក្លាហានដើម្បីធ្វើដូចជាសេចក្តីក្លាហាននៃសេចក្តីស្រឡា ញ់។

1. អំពើបាបជាមាតានៃសេចក្តីកំសាក (ខ ១ ក)

អ័ដាម និងអេវ៉ាបានបះបោរព្រះ ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ពួកគេត្រូវបានលាក់ខ្លួននៅក ណ្តាលដើមឈើនៃសួនច្បារ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៨) យ៉ូហាន ៣:២០ បានមានប្រសាសន៍ ថា បំផ្លិតនៅពេលណាដែលចិត្តយើងថ្កោលទោសយើង ព្រះទ្រង់ធំជាងចិត្តយើង ហើយ ទ្រង់ជ្រាបគ្រប់យ៉ាង។ “។ ឧបករណ៍ចាប់ភូតភរទំនើបវាស់ស្ទង់ការឈឺចាប់នៃមនសិកា រ។ នោះគឺវាជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងឧក្រិដ្ឋជន និងដឹងពីរបៀបដែលការឆ្លើយតបនៃសំឡេង

ឈាមនឹងត្រូវបង្ហាញ។ ដូចដែលយើងឃើញថាបុរសមិនអាចជៀសវាងការវិនិច្ឆ័យនៃមនសិការនោះទេ។ មុននឹងឧក្រិដ្ឋជនប្រព្រឹត្តតាមមនសិការនោះ ខ្លួនគ្មានសេចក្តីសុខទេ។

នៅទីនេះយើងអាចគិតអំពីមរណភាពរបស់ណាបាល។ នោះគឺ កាលដែលដាវីឌត្រូវបានគេរត់ចេញពីស្នូល ហើយបានដើរថយក្រោយជាមួយនឹងកងទ័ពរបស់គាត់ នោះវាបានកើតឡើង។ ពេលគាត់ស្នាក់នៅទីរហោស្ថាន គាត់បានការពារអ្នកគង្វាលណាបាល។ (១សាំ. ២៥:១៥-១៦) បន្ទាប់ពីនោះដាវីឌបានចាត់មនុស្សខ្លះឱ្យទៅសុំអាហារ ណាបាលបានចោទដាវីឌថាជាអ្នកក្បត់ ហើយបានបដិសេធគាត់។ ដាវីឌដែលបានស្តាប់សេចក្តីរាយការណ៍នេះ ហើយបានទៅជួបគាត់ជាមួយនឹងទាហាន ៤០០ នាក់ ដើម្បីសម្លាប់ណាបាល។ ពេលនោះ អប៊ីកែលដែលជាភរិយារបស់ណាបាលបានជួបដាវីឌ ហើយបានសុំអស់ពីចិត្ត ហើយបន្ទាប់ពីបញ្ឈប់វាហើយ នាងក៏ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ អប៊ីកែលបានជម្រាបរឿងដែលបានកើតឡើងដល់ណាបាល បន្ទាប់ពីគាត់ក្លាយទៅដូចថ្ម ហើយក្រោយមក១០ថ្ងៃ គាត់ក៏ស្លាប់។ (១សាំ. ២៥:៣៧-៣៨) តាមពិត វាមានន័យថាបេះដូងរបស់គាត់បានស្លាប់ ហើយក្លាយទៅដូចថ្ម។ វាមានន័យថាគាត់ភ័យខ្លាច។ មូលហេតុដែលគាត់ក្លាយទៅជាដូច្នេះ គឺដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ អំពើបាបរបស់គាត់គឺដូច្នេះ។ (1) គាត់បានបដិសេធក្នុងការស្នើសុំជំនួយពីដាវីឌ ដែលជាអ្នកមានគុណរបស់គាត់ (2) គាត់បានដេញដាវីឌដ៏សុចរិតទៅជាជនក្បត់។ (១សាំ ២៥:១០) (៣) គាត់មិនបានជួយអ្នកដ៏ទៃទេ ហើយគាត់បានធ្វើពិធីបុណ្យដ៏អស្ចារ្យ ហើយគាត់ស្រវឹង ហើយតែងតែជេរប្រមាថ។ (១សាំ ២៥:៣៦)

2. មនុស្សសុចរិតគឺក្លាហានដូចសត្វតោ

ម៉ូសេមិនខ្លាចព្រះពិរោធរបស់សេចឡើយ (ហេប្រើរ ១១:២៧) គាត់ក្លាហានណាស់។ យ៉ូស្វេ និងកាលែបក៏មិនខ្លាចនឹងសកម្មភាពដែលហ្វូងបះបោរគប់ដុំថ្មដាក់ពួកគេដែរ ប៉ុន្តែបាននិយាយដោយក្លាហានដើម្បីចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាន។ (ជន. ១៤:៦-១០) ពួកសាវ័កមានចិត្តក្លាហានក្នុងការបៀតបៀន។ (សកម្មភាព ៥:២៩-៣២, ៤១-៤២២) នៅតាមផ្លូវដែលប៉ូលទៅក្រុងរ៉ូម មុនពេលគ្រោះថ្នាក់ដែលកប៉ាល់របស់គាត់អាចនឹងត្រូវខ្យល់ព្យុះបោកបក់លើសមុទ្រ គាត់បានដាស់តឿនអ្នកដំណើរ២៦៧នាក់ឱ្យធ្វើឱ្យមានសន្តិភាព។ (សកម្មភាព ២៧:២១-៣៧) តើអ្វីជាមូលហេតុដែលគ្រីស្ទសាសនិកមានចិត្តក្លាហាន? (១) ដោយសារវាមិនមែនចេញពីអារម្មណ៍នៃអំណាចដ៏ខ្លាំងរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែវាកើតចេញពីអារម្មណ៍នៃភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់ ពោលគឺនៅពេលដែលគាត់មានអារម្មណ៍ថាមានភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់ ប៉ុន្តែជឿលើព្រះតែមួយគត់ ទើបគាត់ទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ហើយព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់អំណាចដល់គាត់។ . នៅក្នុង II Cor 12:9 ព្រះបានមានបន្ទូលថា ប៉ូលបានប្រាប់អំពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំត្រូវបានធ្វើឱ្យគ្រប់លក្ខណ៍ក្នុងភាពទន់ខ្សោយ™។ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំនឹងអួតខ្លួនកាន់តែរីករាយពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីឱ្យប្រទាននូវភាពនៃព្រះគ្រីស្ទបានសណ្ឋិតលើខ្ញុំ។ ហើយប៉ូលក៏បាននិយាយដែរថា “ដ្បិតពេលខ្ញុំខ្សោយ នោះខ្ញុំក៏ខ្លាំង។ “។ (កូរិនថូសទី ២ ១២:១០) ដោយសារអ្នកជឿដឹងពីភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់ គាត់បានក្លាយជាមនុស្សរឹងមាំ ដោយសារគាត់ជឿលើព្រះយេស៊ូវជាច្រើនជាង។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ (២) អ្នកជឿកាន់តែរឹងមាំដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះ។ យ៉ូហាន 4:16-17 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ូលដូច្នេះហើយបានជាយើងបានស្គាល់ ហើយជឿសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះមានចំពោះយើង

ង។ ព្រះទ្រង់ជាសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយអ្នកណាដែលនៅជាប់ក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះ
ស្ថិតនៅក្នុងព្រះ ហើយព្រះក៏ស្ថិតនៅក្នុងអ្នកនោះ។ ដោយហេតុនេះហើយបានជាសេចក្តី
ស្រឡាញ់បានគ្រប់លក្ខណ៍ចំពោះយើង ដើម្បីឱ្យយើងមានទំនុកចិត្តចំពោះថ្ងៃជំនុំជំរះ ព្រោះ
យើងក៏នៅក្នុងលោកនេះដូចគ្នាដែរ។ “ព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយនឹងអ្នកជឿ ដើម្បីស្រឡាញ់
គាត់។ (យ៉ូហាន ១៤:២១, ២៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 អំពីការប្រែចិត្ត (សុភាសិត ២៨:១៣-១៤)

តើអ្វីជាអំពើបាប? វាគឺជាការមិនអើពើព្រះ ហើយផ្ទុយពីព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។ បុរសនោះត្រូវវិនាសដោយសារអំពើបាប។ យ៉ាកុប 1:15 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បើមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបានកើតជាអំពើបាប ហើយអំពើបាបបានធំពេញវ័យនឹងកើតសេចក្តីស្លាប់។ “។ កាលពីយូរយារណាស់មកហើយ មានបុរសម្នាក់បានស្លាប់នៅក្នុងមន្ទីរពេទ្យទីក្រុងឡងដ៍ ពេលនោះគ្រិស្តសាសនិកម្នាក់បានសួរគាត់ទៅបុរសដែលស្លាប់នោះថា៖ បើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វីដល់អ្នក? “។ រួចគាត់ឆ្លើយថា៖ បើអ្នកអាចដោះបន្ទុករបស់ខ្ញុំបានទេ? TM។ បន្ទាប់មក គ្រិស្តបរិស័ទបានប្រកាសអំពីព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយបេះដូងរបស់គាត់នៃមនុស្សដែលបានស្លាប់នោះ ត្រូវបានទទួលសន្តិភាព។ នៅពេលដែលយើងត្រូវបានដោះស្រាយបញ្ហានៃអំពើបាបរបស់យើង ចិត្តរបស់យើងត្រូវតែមានសន្តិភាព។

1. បុគ្គលបិទបាំងបាបកម្មមិនចម្រើន ។

អ្នកដែលបិទបាំងអំពើបាបនេះ ដោះសាររឿងមួយចំនួនដោយហេតុផលជាច្រើន។ (១) គាត់និយាយថា សម្រាប់មនុស្សមិនពេញលេញ គាត់មិនអាចរក្សាច្បាប់ពេញលេញបានទេ។ នេះគឺដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលបន្ទោសព្រះម្តងទៀត។ (2) គាត់និយាយថា សម្រាប់បរិស្ថានអាក្រក់គាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ នេះជាអំពើបាបដែលផ្ទុយនឹងការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ។ (៣) គាត់បិទបាំងអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយបដិសេធការផ្ដន្ទាទោសរបស់គាត់។ នេះគឺដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៃការកុហក។ អាកប្បកិរិយាខុសបែបនេះធ្វើបាបគាត់

ជាទីបំផុត។ នៅពេលដែលបុរសលាក់អំពើបាបរបស់គាត់កាន់តែខ្លាំង ជាការញុះញង់ គាត់ក៏ត្រូវរងគ្រោះថ្នាក់ដោយសារវា។ ដូច្នេះ អំពើបាបដែលមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាប មិនប្រែ ចិត្ត ប្រៀបបាននឹងកំណត់ដែលជាប់នៅក្នុងខ្លួន។

2. អ្នកណាសារភាពបាប ហើយបោះបង់ចោល នោះនឹងមានចិត្តមេត្តា។

ទោះជាយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបអ្វីក៏ដោយ យើងគួរតែសារភាពចំពោះព្រះ។ ពាក្យ “សារភាព” (confess) មានន័យថា “សារភាព”។ ហើយការបោះចោលអំពើបាបគឺជាផល ផ្នែកនៃការប្រែចិត្ត។ ការប្រែចិត្តដោយគ្មានផ្នែកគឺដូចជាវាទាំងអស់តែមួយ។ ប៉ុន្តែការបោះ ចោលអំពើបាបនោះ ត្រូវបានអនុវត្តដោយការមកដល់រហូតដល់កន្លែងស្អប់អំពើបាប។ នៅទីនោះ ព្រះយេស៊ូជួយ បំប្លែងបើកឆ្នាំងរបស់អ្នកបណ្តាលឱ្យអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាប ចូរហែកវាចោល ហើយបោះវាចោលទៅ។ ព្រោះជាការប្រសើរដែលអ្នកបាត់សមាជិក ម្នាក់ជាជាការដែលរូបកាយរបស់អ្នកទាំងមូលត្រូវបោះទៅក្នុងនរក។ “។ (ម៉ាថាយ ៥: ២៩) បើហើយបើដៃស្តាំឯងធ្វើឱ្យអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាប ចូរកាត់វាចោលទៅ។ ត្បិតជាការ ប្រសើរដែលអ្នកបាត់សមាជិកម្នាក់ជាជាការដែលរូបកាយអ្នកទាំងមូលធ្លាក់ទៅនរក។ (មថ ៥:៣០)។ ពាក្យនេះមិនមែនមានន័យថា ដកភ្នែកចេញ កាត់ដៃតាមពិតទេ ប៉ុន្តែវាជា ពាក្យប្រៀបធៀប ដែលមានន័យថា កាត់ផ្តាច់អំពើបាប ដោយការសម្រេចចិត្តដ៏តឹងរឹង ទោះបីជាគាត់មានការបាត់បង់ខ្លះក៏ដោយ។ នៅពេលដែល Cranmer ត្រូវបានបណ្តាញចេញ គាត់បានទទួលសោកចំពោះអំពើបាបចាស់របស់គាត់ ហើយបានលើកដៃរបស់គាត់ នៅក្នុងស៊ុម ហើយគាត់បាននិយាយថា "ដៃស្តាំមិនសក្តិសមនេះ" ។ ស្ត្រីជនជាតិអាមេរិក

កម្មវត្ថុបានរំព្យកពីការពិតដែលនាងមិនបានបង់ថ្លៃទឹកកាលពី ៣៥ ឆ្នាំមុន ហើយក្រោយមកនាងបានសងវិញ។ បុរសម្នាក់បានប្រមូលលុយដោយការលួចកាលពី៤០ឆ្នាំមុន ហើយគាត់បានស្វែងរកម្ចាស់ហើយសងពួកគេវិញ។

ចុះតើពាក្យបំបែកកុរុណា™មានន័យដូចម្តេច? វាចង្អុលបង្ហាញថាត្រូវបានសម្អាតដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ យ៉ូហាន ១:៩ មានប្រសាសន៍ថា បើយើងលន់ត្អូញរបស់យើង នោះទ្រង់ស្មោះត្រង់ ហើយគ្រាន់តែអត់ទោសឱ្យយើងរាល់គ្នា ហើយនឹងសំអាតយើងពីអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 អាកប្បកិរិយារបស់អ្នកជឿ (Pro 29:25-26)

1. កុំខ្លាចបុរស។

តើមូលហេតុអ្វីដែលអ្នកជឿខ្លាចបុរសនោះ? ព្រោះវាជាការខ្មាសនៃដំណឹងល្អ ។ អ្នកដែលធ្លាប់មានបទពិសោធន៍ថា ដំណឹងល្អគឺជាអំណាច។ មិនមានហេតុផលគួរឱ្យខ្មាសអៀនទេ។ យើងគួរទទួលបទពិសោធន៍ពីអំណាចនៃដំណឹងល្អយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ។ នៅពេលដែលបុរសខ្វាក់ភ្នែកដែលមានជំងឺក្នុងកំណើតរបស់គាត់ត្រូវបានព្យាបាលដោយព្រះយេស៊ូវ នោះជាវិស្វីបានរិះគន់គាត់ដោយអំណាចខាងសាសនា។ បន្ទាប់មក គាត់ផ្ទាល់បានប្រកាសព្រះយេស៊ូវរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ឪពុកម្តាយរបស់គាត់មិនបានថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវឡើយ (យ៉ូហាន ៩:២២) ២ ឆ្នាំ ១:៧ ថា បំផ្លិតព្រះបានប្រទានឱ្យយើងនូវវិញ្ញាណមិនមែនជាការភ័យខ្លាចទេ គឺជាអំណាច សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការទប់ចិត្ត។ លោកបានបន្តថា៖ បំដោយសារបុរសនោះគ្មានវត្ថុដែលត្រូវពឹងលើគាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវចាប់ខ្លួនដោយការភ័យខ្លាច។ ប៉ុន្តែ ដោយសារគាត់ពឹងលើដំណឹងល្អ គាត់គ្មានការភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ។

ក្នុងចំណោមមនុស្សមានមនុស្សទន់ខ្សោយដោយធម្មជាតិ។ ប៉ុន្តែពួកគេអាចមានចរិតលក្ខណៈដែលពឹងលើព្រះបានច្រើនជាងព្រោះគាត់ខ្សោយ។ ដូច្នេះ ដោយសារពួកគេអាចយកឈ្នះការគំរាមកំហែងពីអ្នកបៀតបៀន នោះពួកគេអាចយកឈ្នះវាដោយជំនឿរបស់គាត់។ សំខាន់តើល្អដើរខ្លាចដោយរបៀបណា? ពេលគាត់នៅក្មេង គាត់អធិស្ឋានសុំសំឡេងផ្តុំរលា

ន់។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីនោះបន្ទាប់ពីគាត់បានក្រោកឈរឡើងដោយភាពស្មោះត្រង់ គាត់មិនខ្លាចសម្តេចប៉ាប និងជាអធិរាជដែរ Charles V. ប្រសិនបើអ្នកជឿខ្លាចមនុស្សជាងដំណឹងល្អ គាត់មិនអាចទាមទារការពិត ហើយមិនស្រឡាញ់វាទេ។

ភាពកក់ក្តៅក្នុងការស្រឡាញ់ដំណឹងល្អគឺជាអំណោយដែលព្រះបានប្រទានដល់អ្នកជឿ ពោលគឺគាត់បានក្រោកឈរឡើងក្នុងការពង្រឹងសម្រាប់វា។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់មិនទទួលយកការរងទុក្ខជាមួយនឹងដំណឹងល្អទេ ត្បិតការពិតមិនដំណើរការនៃជីវិតនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ទេ នោះគាត់ហាក់ដូចជាចាកចេញពីសេចក្តីពិត។ ដូច្នេះហើយ គាត់បានក្លាយជាឧបករណ៍របស់អារក្ស។ ដើម្បីក្លាយជា "ដាក់អន្ទាក់" មានន័យថាវា។

2. ពឹងផ្អែកលើព្រះយេស៊ូវ។

ការពឹងផ្អែកលើព្រះយេស៊ូវគឺជាអំណោយរបស់ព្រះ។ II Thess 3:2 មានប្រសាសន៍ថា ឯ ហើយដើម្បីឱ្យយើងបានរួចពីមនុស្សអាក្រក់ និងមនុស្សអាក្រក់។ ព្រោះមិនមែនទាំងអស់គ្នាមានជំនឿ™។ ប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់ប្រទានឱ្យអ្នកណាស្វែងរកបច្ចុប្បន្នកាល។ យើងគួរតែដឹងថាអំណោយនេះមានតម្លៃជាងមាស ហើយសុំវាទៅព្រះ។ អ្នកដែលស្វែងរកជំនឿលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីស្វែងរកជំនឿ។ ព្រះមិនប្រទានអំណោយដ៏រិសេសរបស់ទ្រង់ដល់អ្នកដែលគ្មានស្មារតីទទួលខុសត្រូវនោះទេ។ យើងគួរលះបង់ខ្លួនយើងក្នុងគ្រប់វិស័យដើម្បីមានជីវិត ដើម្បីពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់។ លូសើរ បានរៀនសេចក្តីជំនឿពីវាក្នុងការចិញ្ចឹមបក្សីមួយក្បាលហៅរ៉ូប៊ីន។ គាត់បាននិយាយថា “ខ្ញុំស្រឡាញ់បក្សី រ៉ូប៊ីន ច្រើនជាងអ្នក

អធិប្បាយទាំងឡាយ។ នៅពេលខ្ញុំដាក់នំប៉័ងតូចមួយដាក់ក្នុងនោះ។ បក្សីស៊ីវា ហើយ ច្រៀងចម្រៀងមួយបទ។ ហើយវាមិនព្រួយបារម្ភអំពីអ្វីនោះទេ។ "ឯកអគ្គរដ្ឋទូតរបស់ British Cromwel មិនបានដេកនៅលើផ្លូវដើម្បីទៅប្រទេសផ្សេងទេ។

ប៉ុន្តែអ្នកបម្រើរបស់គាត់បានដេកលក់យ៉ាងស្រួល។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ អ្នកបម្រើសួរទៅទូតថា ៖ បិតាព្រះបានគ្រប់គ្រងពិភពលោកនេះមុនយើងកើតក្នុងលោកឬ? ពេលនោះ ឯកអគ្គរាជ ទូតឆ្លើយថា “ពិតជាបានធ្វើហើយ” អ្នកបម្រើក៏សួរទៅគាត់ថា “ក្រោយពីយើងស្លាប់ទៅ តើព្រះនឹងគ្រប់គ្រងវាឬ? បន្ទាប់មក ឯកអគ្គរដ្ឋទូតបានឆ្លើយម្តងទៀតថា បិតាទេ ពិតណាស់ គាត់នឹងគ្រប់គ្រងលើពិភពលោកនេះTM។ បន្ទាប់មក អ្នកបម្រើនិយាយថា៖ បិតាទ្បា នេះ ព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងវា “ឯកអគ្គរដ្ឋទូតបានទទួលអំណាចដោយស្តាប់ពាក្យនេះ។

នៅសង្គ្រាមលោកលើកទី 2 ដែលបានឆ្លងកាត់ទីក្រុងឡុងដ៍ត្រូវបានទម្លាក់គ្រាប់បែកយ៉ាង ខ្លាំង។ បន្ទាប់មកមានស្រ្តីម្នាក់ត្រូវបានគេបញ្ជូននៅផ្ទះដែលត្រូវបានបំផ្លាញអស់រយៈពេល ៦ម៉ោងកន្លះ ហើយត្រូវបានគេជួយសង្គ្រោះ។ កូនស្រីតូចរបស់នាងត្រូវបានគេបញ្ជូនទៅ ជាអវិភាព។ 5 សប្តាហ៍បន្ទាប់ពីការចូលមន្ទីរពេទ្យភ្នែករបស់នាងត្រូវបានគេវាយតម្លៃថា បាត់បង់ការមើលឃើញទាំងស្រុងរបស់នាង។ គិលានុបដ្ឋាយិកាដែលបានជួយនាងយំដាក់ នាង។ ប៉ុន្តែនាងបានល្អឯលោមគិលានុបដ្ឋាយិកានោះ ហើយនិយាយថា “ស្ថានភាពពិការ ភ្នែករបស់ខ្ញុំមិនមែនជាបញ្ហារបស់ខ្ញុំទេ។ ខ្ញុំមានភ្នែកខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងខ្ញុំ ដើម្បីមើល ឃើញព្រះយេស៊ូវ។ មានតម្លៃណាស់! “

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 អំពីការស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា (សុភាសិត ៣០:១៧)

រឿងគោរពព្រះគឺទាក់ទងនឹងរឿងគោរពមាតាបិតា។ ការគោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់មាតាបិតាមានន័យថាគោរពតំណាងរបស់ព្រះ។ តាមពិតក្នុងសង្គមដែលមើលឃើញគឺគ្មានអ្នកណាខ្ពស់ជាងឪពុកម្តាយនោះទេ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះបានប្រើដូចដែលទ្រង់បានបង្រៀនដល់វាស្ត្ររបស់ទ្រង់ទាក់ទងនឹងពាក្យដើម្បីគោរពមាតាបិតាចំពោះពាក្យដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ។ លេវីវិន័យ 19:32 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងត្រូវក្រោកឈរនៅមុខក្បាលស្ត្រី ហើយគោរពចំពោះមុខមនុស្សចាស់ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងកោតខ្លាចដល់ព្រះរបស់អ្នក៖ យើងជាព្រះយេស៊ូវ។ “។

1. មិនគោរពមាតាបិតាដកអំពើបាបច្រើនប្រភេទ។

អ្វីដែលមិនគោរពមាតាបិតាគឺដោយខ្លីថា អំពើបាបសាសនាមិនគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ យោងទៅនិក្ខមនំ ២០:១២។ អំពើបាបនេះផ្ទុយទៅនឹងច្បាប់របស់ព្រះនៅក្នុងផ្នែកជាច្រើន។

(1) វាគឺជាជម្លោះដើម្បីបំបែកច្បាប់ធម្មជាតិ។ ច្បាប់ធម្មជាតិគឺជាអ្វីដែលព្រះប្រទានដល់យើងដែរ។ ការដែលកូនគួរគោរពមាតាបិតាត្រូវបញ្ចប់ដោយគោលការណ៍ធម្មជាតិរបស់បុរស។ សាខាមិនអាចជួយបានក្រៅពីមិនអើពើបូស។ កាលណាមនុស្សទម្លាយច្បាប់ធម្មជាតិនឹងទទួលវិនាសមេកានិក។ តើការសងសឹកមេកានិចគឺជាអ្វី? ឧទាហរណ៍ ដូចជាបុរសត្រូវគេទម្លាក់ចុះពីកន្លែងខ្ពស់ ខ្លួនគាត់មានរបួស។ សកម្មភាពបំបែកបំបាក់ឪពុកម្តាយ

យគឺរស់នៅដោយគ្មានឪពុកម្តាយ។ វាប៉ះពាល់ដល់ការអភិវឌ្ឍន៍ធម្មតានៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់។

បុគ្គលិកលក្ខណៈមិនទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីមាតាបិតាគឺខុសប្រក្រតី។ រដ្ឋាភិបាលនៃការរួបរួមព្យាយាមចិញ្ចឹមកូនដោយបំបែកប្រព័ន្ធគ្រួសារ និងបំបែកកូនរបស់ឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ ហើយសរីរាង្គរដ្ឋាភិបាលថែរក្សាពួកគេ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាគោលនយោបាយខុសឆ្គងក្នុងការបំផ្លាញខ្លឹមសាររបស់មនុស្ស។ កូនគ្មានឪពុកម្តាយ នាំមកនូវកំហុសនៃចរិតរបស់ខ្លួន។

(2) ការដែលមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា គឺអំពើបាបដែលមើលងាយអំណាច។ យូដាស 1:8 មានប្រសាសន៍ថា៖ យ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សទាំងនេះក៏ពឹងផ្អែកលើសុបិន ធ្វើឱ្យសាច់ឈាមសៅហ្មង បដិសេធសិទ្ធិអំណាច ហើយប្រមាថដល់អ្នកមានសិរីល្អ™។ ដោយសារឪពុកម្តាយខ្ពស់ជាងកូន វាជារឿងចម្រងចម្រាសដែលផ្ទុយពីឪពុកម្តាយជាកូន។ គឺ 10:15 មានបន្ទូលថា “វេទនាដល់ស្រុកអាស៊ីរី ជាដំបងនៃកំហឹងរបស់អញ! បុគ្គលិកនៅក្នុងដែនរបស់ពួកគេគឺជាកំហឹងរបស់ខ្ញុំ!”។

(3) ការមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា គឺជាអំពើបាបនៃការដឹងគុណ។

អំពើបាបនៃការដឹងគុណគឺជាអំពើអាក្រក់បំផុត។ ហេរ៉ាអេសាយបានទូញសោកក្នុងន័យថា អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះអាក្រក់ជាងសត្វទៅទៀត។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ បំបែក

ពាក្យដែលអេសាយ ជាកូនរបស់លោកអម្ចាស់បានឃើញទាក់ទងនឹងស្រុកយូដា និងក្រុង យេរូសាឡឹម។

នៅថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់ ភ្នំនៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវបានតាំងឡើងដូចជាភ្នំ ខ្ពស់បំផុត ហើយនឹងត្រូវលើកឡើងពីលើភ្នំ។ ប្រជាជាតិទាំងអស់នឹងហូរចូលទៅ ហើយ មានប្រជាជនជាច្រើនមក ហើយពោលថា៖ បំពេញយើងឡើងទៅលើភ្នំនៃព្រះអម្ចាស់ ទៅ ព្រះដំណាក់របស់ព្រះរបស់យ៉ាកុប ដើម្បីឱ្យព្រះអង្គបង្រៀនយើងអំពីមាគ៌ារបស់ព្រះអង្គ។ យើងអាចដើរតាមផ្លូវរបស់គាត់™។ ដ្បិតក្រឹត្យវិន័យនឹងចេញពីក្រុងស៊ីយ៉ូន ហើយព្រះ បន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម™ (គឺ ១:២-៣) សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ មាតាបិតាគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលផ្ទុយនឹង សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុកម្តាយ គឺផ្ទុយពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះទិដ្ឋភាពខ្លះៗ។ គឺ 49:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញស្ត្រីអាចបំភ្លេចកូនដែលកំពុងបំបៅបានឬទេ ដើម្បីកុំឱ្យ នាងមានចិត្តអាណិតអាសូរដល់កូនក្នុងផ្ទៃ? សូមអ្នកទាំងនេះអាចបំភ្លេចបាន ប៉ុន្តែខ្ញុំមិន ភ្លេចអ្នកឡើយ។ ដោយសារអំពើបាបនៃការដឹងគុណគឺធំណាស់ សុភាសិត 17:13 បាន មានប្រសាសន៍ថា៖ បំបើអ្នកណាត្រឡប់មករកអំពើល្អវិញ អំពើអាក្រក់នឹងមិនចាកចេញពី ផ្ទះរបស់ខ្លួនឡើយ™។ Sikung ក្នុងខុងធីបាននិយាយថា “ឪពុកបង្កើតខ្ញុំ ម្តាយចិញ្ចឹមខ្ញុំ ព្រះគុណគ្មានទីបញ្ចប់ដូចស្ថានសួគ៌”។

(4) របស់ដែលមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា គឺជាសកម្មភាពបះបោរដ៏ធំបំផុត។ ឪពុកម្តាយ រំពឹងអ្វីៗជាច្រើននៅពេលពួកគេមើលថែពួកគេ។ ពេលដែលកូនធំឡើង ហើយមិនស្តាប់

បង្គាប់ឪពុកម្តាយ នោះពួកគេខកចិត្ត។ ជាអ្នកដែលទទួលបានក្តីស្រឡាញ់ខ្លាំងបំផុត ធ្វើឲ្យឪពុកម្តាយខកចិត្ត តើការបះបោរដ៏ធំបែបនេះនៅឯណា?

2. ការសងសឹកចំពោះអ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ។

សេចក្តីដែលយើងនិយាយថា ភ្នែករបស់អ្នកមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតាថា “ភ្នែកដែលចំអកឲ្យឪពុក ហើយមើលងាយឲ្យស្តាប់តាមម្តាយ នោះនឹងត្រូវក្អែកតាមជ្រលងភ្នំ ហើយគ្មានស៊ី។” (ខ១៧) តើវាមានន័យយ៉ាងណា? ដោយសារតែគាត់នឹងត្រូវបរាជ័យក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ក្នុងនាមជាមនុស្ស ហើយនឹងត្រូវវង្វេង ហើយទីបំផុតគាត់បានស្លាប់នៅផែនដីត្រជាក់នោះមានន័យថា ភ្នែកនៃសាកសពរបស់គាត់នឹងត្រូវកាត់ចេញដោយសត្វក្រៀល និងឥន្ទ្រី។

(១) ចំពោះកូនដែលឥតកំណាញ់ ក្លាយជាអ្នកបំផ្លាញក្នុងផ្ទះ ដែលត្រូវហៅឲ្យអាណាចក្រមាតាបិតា មិនអាចទទួលយកមរតករបស់មាតាបិតាបានឡើយ។ ដូច្នេះ គាត់គ្មានវត្ថុដែលត្រូវអាស្រ័យនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ទេ។ អ្នកបំផ្លាញផ្ទះតែងតែវង្វេង ព្រោះគ្មានវត្ថុអាស្រ័យ។ តើការអ៊ុនមិនត្រូវបំផ្លាញផ្ទះតាមបែបនេះទេ? ព្រះធ្វើឱ្យមនុស្សបែបនេះវង្វេង។ (លោកុប្បត្តិ ៤:១២)

(២) ព្រោះមនុស្សមិនស្មោះត្រង់ក្លាយជាមនុស្សបះបោរចំពោះមាតាបិតាស្រឡាញ់គេ ទើបប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដទៃទៀត។ ដូច្នេះ គាត់គ្មានផែនដីដែលគាត់ដាក់ជើងដូចការអ៊ុនទេ ហើយមិនអាចទទួលបានកិត្តិយសឡើយ។ តើអ្នកណាអាចជួយគាត់បាន?

ដូច្នេះហើយ គាត់មិនត្រូវបានសង្គមណាមួយទទួលយកទេ ហើយគាត់ក្លាយជាអ្នកដែល
រង្វេង ហើយទីបំផុតនៅពេលដែលគាត់នឹងត្រូវស្លាប់ សត្វក្រៀល និងឥន្ទ្រីនឹងបើកភ្នែក
របស់គាត់។

ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកដែលត្រូវរក្សាភាពសុចរិតរបស់ខ្លួនចំពោះឪពុកម្តាយ ព្រោះគាត់ទទួល
បានកិត្តិយសពីសង្គមដែលគាត់រស់នៅ។ ជីវិតមានសុវត្ថិភាពហើយមិនត្រូវរង្វេងឡើយ។
ដូច្នេះ និក្ខមនំ 20:12 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញគោរពឪពុកម្តាយរបស់អ្នក ដើម្បីឱ្យអ្នក
មានអាយុវែង នៅក្នុងស្រុកដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកបានប្រទានមក។ “។

[អត្ថបទពិសេស]

ការយល់ច្រឡំអំពីប្រវត្តិរូបិយវត្ថុនិយម

គំនិតរបស់លោក Karl Marx ដែលធ្វើឱ្យ Proletariat ក្លាយជារឿងដាច់ខាត ត្រូវបានវិះគន់ដូចខាងក្រោម។

1. យោងទៅតាមម៉ាក្សបាននិយាយថាការគិតរបស់មនុស្សជំនាន់មួយគឺអាស្រ័យលើផលិតផលសេដ្ឋកិច្ច និងវិធីសាស្ត្រផ្លាស់ប្តូរជាដាច់ខាត។ គាត់បាននិយាយថាទស្សនវិជ្ជានៃយុគសម័យមជ្ឈិមសម័យនិងនយោបាយរបស់វាជាលទ្ធផលដែលមានហើយទស្សនៈទំនើបនៃជីវិតដែលផលិតតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃវិធីសាស្ត្រផលិតរបស់កសិករនិងទិដ្ឋភាពសហសម័យនៃជីវិតត្រូវបានដោះស្រាយដោយវិធីសាស្ត្រនៃការផលិតដោយ Bourgeois ប៉ុន្តែការយល់ខុសនៃលទ្ធិម៉ាក្សលើចំណុចខាងលើនេះគឺមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺយើងមើលឃើញថាធាតុសេដ្ឋកិច្ចគឺទាក់ទងនឹងការអភិវឌ្ឍវប្បធម៌មួយចំនួន។ យើងគិតថាវាមានឥទ្ធិពលលើការបង្កើតច្បាប់ សីលធម៌ ទស្សនៈពិភពលោក សាសនារបស់មនុស្សភាគច្រើន (លើកលែងតែសាសនាគ្រីស្ទតែមួយគត់) និងសិល្បៈ។ ប៉ុន្តែពាក្យរបស់យើងដែលថាធាតុសេដ្ឋកិច្ចបែបនេះមានឥទ្ធិពលលើជីវិតសង្គមរបស់មនុស្សជាតិខ្លះមានអត្ថន័យខុសគ្នាចំពោះការអះអាងរបស់ម៉ាក្សដែលថាអ្វីៗទាំងអស់នៃជីវិតរបស់មនុស្សគឺបង្កើតឡើងដោយជីវិតសេដ្ឋកិច្ចហើយត្រូវបានដោះស្រាយ។ ស្ថានភាពជីវិតរបស់មនុស្សគឺអាស្រ័យដោយស្ថានភាពនៃជីវិតសេដ្ឋកិច្ចដោយលះបង់គឺជាការយល់ខុស។

លោក Herman Dooyeweerd ដែលជាទស្សនវិទូនៃលទ្ធិ Calvinism បានវាយតម្លៃ ចំណុចសំខាន់នៃលទ្ធិ Calvinism ដូចតទៅ។ នោះគឺថា “វាជាការខុសដែលវប្បធម៌នៃ កម្រិតខ្ពស់ទាំងអស់ត្រូវបានដោះស្រាយដោយរដ្ឋសេដ្ឋកិច្ច។ រដ្ឋសេដ្ឋកិច្ចគ្មានន័យដាច់ខាត ក្នុងគ្រប់រឿង។ យើងគួរតែនិយាយថា អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកនៃពេលវេលា យក អត្ថន័យនៅកន្លែងដែលហួសពីពេលវេលា។ នោះគឺយើងគួរនិយាយថាអត្ថន័យរបស់ពួកគេ ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះដើម្បីបង្កើតវា™។ (ការវិគត់ទ្រឹស្តីទី២ ទំព័រ៨)

2. យោងទៅតាមលទ្ធិម៉ាក្ស ការមកដល់នៃសង្គមឧត្តមគតិរបស់មនុស្សជាតិដោយស ង្គ្រាមវណ្ណៈ (ការតស៊ូរវាងវណ្ណៈអ្នកមាន និងវណ្ណៈអភិជន) មានការសន្និដ្ឋាននៃភាពត្រឹម ត្រូវខាងមេកានិច។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីបំផ្លាញវប្បធម៌ចាស់ទាំងអស់ (លើកលែងតែវប្បធម៌វត្ថុនិយម) ដោយចាត់ទុកពួកគេជាសត្រូវរបស់ពួកគេដោយគ្មាន លក្ខខណ្ឌ។ ពួកគេចាត់ទុកថាអ្វីៗទាំងអស់មិនសមនឹងវប្បធម៌វត្ថុនិយម និងការគិតរបស់ វាជាអំពើបាប។ ដូច្នេះហើយបានជាគេអះអាងថាដើម្បីបំផ្លាញសង្គមចាស់ទាំងអស់របស់ ខ្លួនគឺជាសេចក្តីល្អ សេចក្តីពិត និងការដោះលែង។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេទទួលស្គាល់ សកម្មភាពដែលពួកគេបានបំផ្លាញសង្គមចាស់ ដោយប្រើប្រាស់សូម្បីតែអំពើបាបណាមួយ ដែលបទគម្ពីរហាមប្រាម។ ដោយសារតែពួកគេជឿថា ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃអ្វីៗទាំងអស់ លើកលែងតែសង្គមសម្ភារៈនិយម និងវប្បធម៌របស់វា នឹងនាំមកនូវសង្គម utopia ។ ការអះអាងបែបនេះនៅទីបំផុតនាំមកនូវការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃសីលធម៌ទាំងអស់។

3. ពួកគេគិតថាយោងទៅតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃទស្សនវិជ្ជារបស់ Hegel

ពួកគេគិតថាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពិភពលោកនៃពេលវេលាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ relativism ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគោលការណ៍នៃគ្រាមភាសាជាបន្តបន្ទាប់។ ដូច្នេះហើយ ហេតុអ្វីបានជាគេជឿថា សង្គម eschatological ដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ដែលជា សង្គមដែល Proletariat នឹងត្រូវយកឈ្នះនោះ នឹងក្លាយជាការពិត? នេះជារឿងចម្រុះចម្រាស។ តាមការគិតរបស់ពួកគេ ប្រសិនបើសង្គមឧត្តមគតិ eschatological ដែលមិន មានសង្គ្រាមវណ្ណៈ គឺមិនផ្លាស់ប្តូរ ហើយក្លាយជាសង្គមចុងក្រោយដែលមិនអាចអភិវឌ្ឍ បាន ព្រោះវាគួរតែជាអរូបី នោះវាផ្ទុយនឹងគោលការណ៍នៃទស្សនវិជ្ជាម៉ាក្សនិយម។ គោល ការណ៍នៃវត្ថុនិយម។ នៅទីនេះ ម៉ាក្ស បាននិយាយថា ភាពចម្រុះចម្រាសនៃការធ្វើឱ្យ ទំនាក់ទំនងនិយមផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ថាជាភាពដាច់ខាត។ នោះគឺគាត់បាននិយាយថាការ បះបោរនៃ relativism ។

[អត្ថបទពិសេស]

1. ប្រាជ្ញាដើម្បីស្គាល់ព្រះ និងនិយាយរបស់វា។

Calvinism គឺជាកំណត់ដើម្បីយល់បទគម្ពីរបានត្រឹមត្រូវបំផុត ហើយជឿលើគម្ពីរទាំងនោះ នោះគឺជាប្រាជ្ញាពិត។ ដូចដែលយើងនិយាយលក្ខណៈពិសេសរបស់ Calvinism វាគឺ ដើម្បីជឿថាបទគម្ពីរទាំងអស់គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយជាពិសេសផងដែរវាគឺជាការ ពិតប្រវត្តិសាស្ត្រដែលថាអធិបតេយ្យភាពនៃភាពជាម្ចាស់របស់ព្រះនិងគោលលទ្ធិនៃការ កំណត់ទុកជាមុនបានផ្តល់ឱ្យនូវសេចក្តីជំនឿដ៏រឹងមាំ។ ការក្លែងបន្លំបាននិយាយថា “អ្នក កែទម្រង់បានយកការរៀបចំជាប្រព័ន្ធ និងអាកប្បកិរិយាខាងទ្រឹស្តីធ្ងន់ធ្ងរ។ ថ្ងៃងងឹតដែល ពិបាកបំបែកត្រូវការអ្នកគិតខ្លាំង។ អ្នកជឿលើអធិបតេយ្យភាព ភាពជាម្ចាស់ និងគោល លទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន។ យើងគិតថា ចលនាកំណែទម្រង់គឺដូចជាលោក Augustans ដែរ។ ជំនឿចំពោះការកំណត់ទុកជាមុន នៅក្នុងថ្ងៃដែលខូចនៃសាសនាចក្រ ពួកគេអាចបំបែកគំនិតអបិយជំនឿទាំងអស់។

(1) យើងចាំបានថា អ្នកតវ៉ារបស់ជនជាតិអង់គ្លេស (អ្នកជឿដែលបានកែទម្រង់) នៅក្នុង ថ្ងៃបៀតបៀនរបស់ម្ចាស់ក្សត្រី Mary ត្រូវបាននិរទេសទៅទីក្រុងហ្សឺណែវ ហើយបាន រៀនទ្រឹស្តីពី Calvin បន្ទាប់ពីនោះនៅឯមហាក្សត្រី Elizabeth ពួកគេបានក្លាយជាអ្នក ដឹកនាំព្រះវិហារ។ អ្នកកែទម្រង់របស់ Scott និងពួកបរិសុទ្ធអង់គ្លេស គឺជាអ្នកការពារ សេចក្តីពិតនៅថ្ងៃនោះ។ Macaulay បាននិយាយថា "ពួកបរិសុទ្ធគឺជាហ្វូងមនុស្សដ៏អស្ចារ្យ

រូបផុតនៅក្នុងមនុស្សដែលពិភពលោកកើតមក" ។ ហើយ Bancroft បានប្រកាសថា "ប្រជាជនអង់គ្លេសបានក្លាយជាប្រជាជននៃបេសកកម្មសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធ" ។

Cromwell គឺជាអ្នកកាន់សាសនា Calvinistic ដែលកាន់តែរឹងមាំក្នុងការជឿលើគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន ហើយពួកគេគាត់បានបណ្តុះបណ្តាលយោធារបស់គាត់ជាមួយនឹងគំនិត Calvinistic ។ ជាលទ្ធផល យោធាមានភាពស្មោះត្រង់ និងភ្ជាប់បានដែលពួកគេមិនអាចមើលឃើញនៅពេលដំបូង។ យោធាបរិសុទ្ធនេះមិនចុះចាញ់ឡើយរហូតដល់ពួកគេកាន់កាប់មួយទៀត ហើយពួកគេបានបំផ្លាញវត្ថុដែលតវ៉ាប្រឆាំងពួកគេជាដាច់ខាត។ យោធានេះមិនបានស្តាប់តាមពាក្យសច្ចាប្រណិធាន គ្មានមនុស្សប្រមឹក និងល្បែងស៊ីសង ហើយបន្ទាប់មក ក= សម្រាប់តំបន់កាន់កាប់របស់ខ្លួន ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រជាពលរដ្ឋ និងស្ត្រីត្រូវបានគោរពយ៉ាងមានតម្លៃ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបាននិយាយដូចតទៅថា "នៅសតវត្សរ៍ទី១៧ បញ្ហានយោបាយរបស់មនុស្សជាតិទាំងអស់គឺពឹងផ្អែកលើបញ្ហាអង់គ្លេស។ បើសិនជាពួកបរិសុទ្ធមិនមានទេ នៅក្នុងពិភពលោក សេរីភាពនយោបាយប្រហែលជាមិនត្រូវបានគេមើលឃើញទេ™។ ទោះបីជាជនជាតិអង់គ្លេសបានផ្តល់មកុដនៅ Cromwell បីដងក៏ដោយគាត់បានបដិសេធ។ គំនិតនៃជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធគឺជាប្រព័ន្ធនៃគំនិតទ្រឹស្តីរបស់លោក John Calvin ជាក់ស្តែង។ តាមរយៈពួកគេសេរីភាពនៅអង់គ្លេសត្រូវបានទ្រទ្រង់។ Fiske បាននិយាយថា "មនុស្សជាតិត្រូវបានសងបំណុលយ៉ាងច្រើនដោយ Calvin" ។

(2) នៅស្កុតឡែន ភាពជាម្ចាស់អធិបតេយ្យភាព និងគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន បានអនុវត្តតួនាទីដ៏អស្ចារ្យ។ ប្រវត្តិវិទូដ៏អស្ចារ្យបាននិយាយថា “មុនពេលលទ្ធិកាល់វីនចូលដល់ស្កុតឡែន ប្រទេសនេះគឺងងឹត។ បន្ទាប់មក ប្រជាជនស្កុតគឺជាទាសកររបស់ព្រះវិហារ រួមដោយគ្មានគោលបំណង។ ឧបករណ៍ដែលឪពុកប្រើគឺក្នុងខ្លួនក្នុងចិត្ត និងសីលធម៌គឺអវិជ្ជា ពុករលួយ ហើយនៅក្នុងកម្រិតទាប™។ អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់ Bunckle បាននិយាយថា "បន្ទាប់មកប្រជាជន scotch មានភាពកខ្វក់ ក្រខ្វត់ និងវេទនានៅក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈ និងផ្ទះរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេល្ងង់ និងអបិយជំនឿ"។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក John Knox បានជឿលើ Calvinism ហើយបានកើតឡើង។ គាត់ដែលមានអាយុលើសពី 4 ឆ្នាំជាង Calvin គឺជាអ្នកដ៏អស្ចារ្យបំផុតដែលត្រូវបានរៀននៅក្រោម Calvin នៅ Geneva អស់រយៈពេល 5 ឆ្នាំ។ គាត់ដូចជាព្រះអាទិត្យរះនៅពេលយប់។ គាត់បានធ្វើឱ្យ Calvinism ជាសាសនាស្កុតឡែន។ ជាលទ្ធផល ស្តង់ដារសីលធម៌របស់ប្រទេសបានក្លាយជាគំរូរបស់ពិភពលោក។ កន្លែងដែលកាល់វីនមានគឺត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញពីការវាយតម្លៃថា អំណាចនៃអំពើបាបត្រូវបានបំផ្លាញ™។ Carlyle ដែលជាអ្នកនិពន្ធដ៏ល្បីល្បាញបាននិយាយថា "កិច្ចការដែល Knox បានធ្វើសម្រាប់ប្រទេសរបស់គាត់គឺការបង្កើតការរស់ឡើងវិញចេញពីសេចក្តីស្លាប់" ។ ហើយ Frouds ក៏បាននិយាយថា “បើគ្មាន John Knox ទេ ស្កុតឡែនដែលមនុស្សសម័យស្គាល់មិននៅដដែល”។

(3) បន្ទាប់មក យើងអាចគិតពីប្រវត្តិនៃលទ្ធិ Calvinism នៃប្រទេសបារាំង។ ពួក Calvinists នៃប្រទេសបារាំងត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យ Huguenots ។ Huguenots ត្រូវ

បានជូនដំណឹងនៅក្នុងពិភពលោកយ៉ាងល្អ។ ភាពបរិសុទ្ធខាងសីលធម៌ និងវិវភាពរបស់
ពួកគេត្រូវបានកោតសរសើរដោយសត្រូវ និងមិត្តភក្តិរបស់ពួកគេ សព្វថ្ងៃនាធិប្បាយ
Britannica បាននិយាយថា "ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ Huguenots តែងតែជាការពិតដ៏អស្ចារ្យ
ដែលមិនរលាយបាត់ ហើយការបញ្ចេញមតិដ៏មានឥទ្ធិពលដែលត្រូវបង្ហាញឱ្យឃើញនៅ
ក្នុងការធានាខាងសាសនា។" គួរឱ្យសោកស្តាយនៅថ្ងៃទី 24 ខែសីហា ឆ្នាំ 1572 ការ
សម្លាប់រង្គាលនៅ St. Bartholomew's Day បានធ្វើឱ្យចំនួនដ៏ច្រើននៃការស្លាប់របស់
Huguenots ។ បន្ទាប់មកចំនួននៃការស្លាប់របស់ Huguenots គឺប្រហែល 60000
នាក់ ឬ 50000 នាក់ ប៉ុន្តែ Schaff ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះវិហារដ៏អស្ចារ្យបាន
និយាយថា 30000 នាក់។ តាមរយៈការសម្លាប់នេះ បារាំងបានបាត់បង់យ៉ាងខ្លាំង។
លោក Macaulay ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រជនជាតិអង់គ្លេស បាននិយាយថា "ពួក
Huguenots ដែលត្រូវបាននិរទេសចេញពីចក្រភពអង់គ្លេស គឺខ្ពស់ជាងមនុស្សទូទៅ ជាង
ជនជាតិអឺរ៉ុបដទៃទៀត ទាំងផ្នែកបញ្ញា និងខាងសីលធម៌ Lecky ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រ
ដ៏អស្ចារ្យ គឺជាមនុស្សត្រជាក់ ប៉ុន្តែចំពោះ Huguenots បាននិយាយថា "ការសម្លាប់
Huguenots មានន័យថាដើម្បីលុបការចាប់ផ្តើមនៃប្រទេសដែលមានភាពស្មោះត្រង់
បំផុត, សំឡេងបំផុត, បុរសដែលមានគុណធម៌បំផុតនិងបុរសភ្លឺបំផុត។ តាមរយៈនេះ ផ្លូវ
នៃអំពើពុករលួយដោយមិនគេចពីប្រទេសបារាំងត្រូវបានបើក។ ប្រសិនបើនាងមិនមាន
ព្រឹត្តិការណ៍សម្លាប់នេះទេ គំនិតរបស់ Huguenots អាចនឹងទម្លុះអំណាចនៃការសង្ស័យ
ដែលធ្វើឱ្យសាសនា និងនយោបាយបារាំងខូច។ យើងចង់ចាំចំណុចនេះនៅក្នុងកំណែ
ទម្រង់នៃប្រទេសបារាំង។ លទ្ធផលនៃការធ្វើកំណែទម្រង់របស់ប្រទេសបារាំងបានធ្វើឱ្យ

មនុស្សជាតិទាំងអស់វិលត្រលប់ទៅរកមនុស្សជាតិវិញ ចេញពីលទ្ធិនិយម ហើយទម្លាក់ ចូលទៅក្នុងវត្ថុនិយម ដើម្បីមើលងាយពិភពលោកខាងមុខ សច្ចៈ និងសាសនា ប៉ុន្តែ ស្រឡាញ់សម្ភារៈនិយម។ អាស្រ័យហេតុនេះ មនុស្សជាតិនៃពិភពលោកបានសាយភាយ ចូលទៅក្នុងវត្ថុនិយម ហើយមើលងាយសីលធម៌ សុចរិតភាព សិទ្ធិអំណាច និងសាសនា ហើយបានបោះចោលលទ្ធិទេវនិយម ហើយធ្វើឱ្យពួកគេត្រឡប់ទៅរកលទ្ធិមនុស្សនិយម វិញ ហើយចុងក្រោយត្រូវបានពុករលួយក្នុងបដិវត្តកម្មមុយនិស្ត។ បដិវត្តន៍បារាំងនិងបដិវត្ត កម្មមុយនិស្តមានទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមក។ ប្រទេសបារាំងត្រូវបានដកហូតដោយពួក គេបានសម្លាប់ Huguenots ដែលជាអំណាចតែមួយគត់នៃការពិត និងដំណើរការតែមួយ គត់នៃលទ្ធិសាសនា។ ថ្ងៃនេះរូបភាពបង្ហាញពីភាពអាប័អួរក្នុងពិភពសិល្បៈចេញមកក្រៅទី ក្រុងប៉ារីស ហើយទំនៀមទម្លាប់ច្របូកច្របល់ក៏ចេញមកមិនតិចដែរ។

(4) ដូចដែលយើងគិតពីប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសាសនា Calvinism នៅក្នុងប្រទេសហូឡង់ យើងចង់ចាំការពិតដែលថាប្រទេសនេះមានទុក្ខរុក្ខជាច្រើនត្រូវបានប្រហារជីវិតដោយ ភ្លើង ឬនៅក្នុងសក្តានុពល ឬនៅក្រោមគែមនៃដាវ ឬនៅលើ * ។ អាណានិគមនិយមអ្នក ជឿគ្រីស្ទានជាច្រើន។ ប៉ុន្តែការជិះជាន់របស់អេស្ប៉ាញចំពោះពួកប្រូតេស្តង់ហូឡង់ត្រូវបាន បំផ្លាញដោយការប្រយុទ្ធគ្នាដែលជំនឿនៃវិវភាពកាល់វីននៅទីបំផុត។ ប្រវត្តិវិទូបាននិយាយ ថា ប្រសិនបើពួកគេគ្មានគំនិតកាល់វីននិយមទេនោះ ពួកគេមិនអាចយកឈ្នះលើបញ្ហា បញ្ហាបានទេ។ អ្នកទុក្ខរុក្ខភាគច្រើនក្នុងសម័យនេះគឺពួកកាល់វីន។ អ្នកជឿ Lutheran ពីរបីនាក់ និងគណបក្ស Arminius ត្រូវបានធ្វើទុក្ខរកម្ម។ សាស្ត្រាចារ្យ

Fruin បាននិយាយថា “នៅប្រទេសស្វីស នៅបារាំង នៅស្កុតឡែន អង់គ្លេស ហូឡង់ កន្លែងណាក៏ស្ថិតនៅលើគែមដាវដែរ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ Calvinism បានដើរតួនាទី យ៉ាងសំខាន់

“ជាពិសេស យើងមិនអាចបំភ្លេចទំនាក់ទំនងរវាងលទ្ធិបរិសុទ្ធ និងហូឡង់បានទេ។ ធម្ម យាត្រាដែលបានរៀបចំឡើងចូលអាមេរិកចេញពីអង់គ្លេសបានមកដល់ហូឡង់មុនគេ ហើយ បានទាក់ទងទៅកាន់ទ្រឹស្តី Calvinism ។ ជាពិសេស Clifton, Brewster ជាដើម ដែល ជាវីរបុរសនៃសាកលវិទ្យាល័យ Cambridge បាននៅហូឡង់។ ពួកគេគឺជាអ្នកដឹកនាំដ៏រឹង មាំដែលកាន់គោលការណ៍បកស្រាយរបស់ Calvin ក្នុងការពង្រឹងនៅហ្សឺណែវ។

(5) ទីបំផុត តើសហរដ្ឋអាមេរិកមានប្រវត្តិយ៉ាងណា? Calvinism គឺជាជំនឿរបស់ពួក Puritans ដែលជិះលើកប៉ាល់ May Flower និងនិរទេសខ្លួន។ ពួកគេបានចូលទៅក្នុង សហរដ្ឋអាមេរិក ហើយបានបើកសម្តែងឱ្យចាប់ផ្តើមអ្វីៗទាំងអស់ដោយសេចក្តីជំនឿ។ ពួកគេត្រូវបានតាំងទីលំនៅជាចម្បងនៅតំបន់ Stern នៃអាមេរិក។ តំបន់ភាគខាងកើត របស់អាមេរិកជាតំបន់ដែលមានភាពរីកចម្រើនបំផុតក្នុងវប្បធម៌អាមេរិក។ សព្វថ្ងៃនេះ អាមេរិកខាងលិចទាបជាងតំបន់ភាគខាងកើតក្នុងកម្រិតវប្បធម៌ ហើយវប្បធម៌របស់ មនុស្សត្រូវបានទទួលយកដោយមនុស្សគ្រប់គ្នា។ ឥឡូវនេះយើងព្យាយាមពិនិត្យឡើងវិញ នូវប្រវត្តិនៃសកម្មភាពរបស់ Calvinists នៅដើមដំបូងនៃការបង្កើតរបស់អាមេរិក។ លោក William Penn ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្សែបន្ទាត់នៃជំនឿរបស់អឺរ៉ុប គាត់គឺជាបុរសដ៏អ ស្មារតីម្នាក់ក្នុងការត្រួសត្រាយផ្លូវរបស់សហរដ្ឋអាមេរិក។ ប្រជាជនបាននិយាយថាក្នុង

ចំណោមជនជាតិអាមេរិកចំនួន 300 លាននាក់ មនុស្ស 900000 នាក់បានចេញពីបន្ទាត់ Scott ដែលបានទទួលគំនិត Calvinistic របស់ John Knox និង 600000 នាក់បានមកពីជនជាតិអង់គ្លេស Puritans ហើយ 400000 នាក់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ Calvinists ក្នុងត្រកូល Dutch និង Gemini ។

ហើយក្នុងចំណោមពួកគេ មេតូឌីស្តមានគោលលទ្ធិចំនួន 39 ផងដែរ ដើម្បីទទួលបានការចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងពីកូនភោគ។ ដូចដែលយើងឃើញចំនួនប្រជាជន 2/3 នៅក្នុងសហសម័យបានទទួលគំនិត Calvinistic ។ ហើយនៅក្នុងសង្គ្រាមនៃឯករាជ្យភាពរបស់អាមេរិក ពួកប្រេសប៊ីធើរៀនដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងគោរពតាម Calvinism បានអនុវត្តតួនាទីសំខាន់។ ដូច្នេះទឹកដីអង់គ្លេសបានហៅសង្គ្រាមឯករាជ្យរបស់អាមេរិកសម្រាប់ការបះបោរ Presbyterian ជាការរិះគន់វា។ បុរសម្នាក់ដែលស្មោះត្រង់នឹងស្តេចអង់គ្លេស George III បានផ្ញើលិខិតរបស់គាត់ដូចខាងក្រោម; ខ្ញុំបានផ្ទេរការទទួលខុសត្រូវទៅឱ្យ Presbyterians សម្រាប់បញ្ហាគ្រោះថ្នាក់មួយ។ ពួកគេត្រូវបានគេប្រើសម្រាប់ចលនាដូចជាស្ថានការណ៍ដ៏ក្តៅគគុក ហើយតែងតែគេប្រហារជីវិតប្រឆាំងនឹងរដ្ឋាភិបាល (រដ្ឋាភិបាលអង់គ្លេស)TM។

លោក Taint ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្របារាំង មិនមែនមានជំនឿសាសនាទេ ប៉ុន្តែគាត់បាននិយាយទៅកាន់ជំនឿរបស់ Calvinists ដូចតទៅថា "ទាំងនេះគឺជាវិវបុរសពិតប្រាកដរបស់អាមេរិក ទោះបីជាខ្សែរដ្ឋទាយាទ Steward ត្រូវបានពុករលួយក៏ដោយ ក៏ពួកគេបានបង្កើតជនជាតិអង់គ្លេសដោយអំណាចដើម្បី អនុវត្តទំនួលខុសត្រូវ ការអនុវត្តយុត្តិធម៌

កម្លាំងពលកម្ម ការតវ៉ាចំពោះសេចក្តីសុចរិត ការបះបោរចំពោះការជិះជាន់ និងអំណាច
ដើម្បីជិះជាន់លើអំពើបាប”។ ពួកគេបានបង្កើតប្រទេសស្កុតឡែន និងសហរដ្ឋអាមេរិក™
។ (ការដកស្រង់ចេញពី Predestination of Calvinism សរសេរដោយ L. Boettner)

[អត្ថបទពិសេស]

ក្នុងចំណោមពួក Hades នោះគឺ Sheol (𐤱𐤍𐤔)

ពាក្យថា “hades (αἵδης) ចង្អុលទៅកន្លែងដ៏អាក្រក់ ដែលអ្នកដែលមិនប្រែចិត្តគួរតែចូលទៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ (លូកា ១៦:២៣, កិច្ចការ ២:២៧) ក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ វាគឺជាពាក្យ 𐤱𐤍𐤔 (hades™) ដែលមានន័យថាស្ថានភាពនៃការស្លាប់ខាងសាច់ឈាម ដែលជាផ្នូរ ប៉ុន្តែជាកន្លែងដែលព្រលឹងមិនប្រែចិត្ត។ គួរតែត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុង។ ប៉ុន្តែពេលខ្លះវាត្រូវបានសម្តែងដូចជាកន្លែងដែលមនុស្សល្អនិងមនុស្សអាក្រក់គួរតែចូលទៅក្នុង។

(លោកុប្បត្តិ ៣៧:៣៥, ១៤:៩-១០) បន្ទាប់មក បញ្ជាក់កើតឡើងដោយរបៀបណា ទាំងមនុស្សល្អនិងមនុស្សអាក្រក់អាចចូលទៅក្នុងទីនោះក្នុងពេលតែមួយ? វាមិនត្រឹមត្រូវទេចំពោះគំនិតនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ហើយពិតណាស់ចំពោះព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ (ទំនុកដំកើង ១៦:១០, ១៧:១៥ លូកា ១៦:២២-២៣) បញ្ហានេះអាចត្រូវដោះស្រាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺអត្ថន័យនៃឋានសួគ៌ដែលទាំងមនុស្សល្អនិងមនុស្សអាក្រក់អាចចូលបាន (១) គឺជាផ្នូរ (២) ទោះបីវាចង្អុលទៅលោកិយក្រោយមរណៈ ប៉ុន្តែលក្ខណៈនៃលោកិយ មិនទាន់រាប់បញ្ចូលនូវកុសល សំណាង ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាគំនិតនៃពិភពលោកខាងមុខ។ (លោកុប្បត្តិ ៣៧:៣៥) L. Boettner មានអត្ថន័យដូចតទៅនេះថា 𐤱 គម្ពីរសញ្ញាចាស់បានមានប្រសាសន៍ថា ទាំងមនុស្សសុចរិត និងមនុស្សអាក្រក់នឹងចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌នៅកន្លែងណាមួយ ហើយបន្ទាប់មកយើងមិនអាចនិយាយថាពាក្យ 𐤱 Sheol ™ មាន អត្ថន័យនៃគំនិតនៃរង្វាន់ និងការដាក់ទណ្ឌកម្ម។ បន្ទាប់មក អត្ថបទរបស់យើង (5:5 ខ) តើ Sheol

(hades) មានន័យយ៉ាងណា? នៅទីនេះ វាចង្អុលទៅកន្លែងដ៏អាក្រក់ដែលព្រលឹងនៃ
មនុស្សមានបាបមិនប្រែចិត្តនឹងចូលទៅក្នុងបន្ទាប់ពីការចាកចេញរបស់គាត់។

[ចប់ សេចក្តីអធិប្បាយ សុភាសិតដោយ បណ្ឌិត យន ស៊ុន ផាក]

Soli Gloria Dei